

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Apr 15

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΝΤΕΜΙ ΣΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΚΛΙΝΙΚΗ ΔΙΑ ΚΥΝΑΣ

ΔΡΟΣ ΠΕΤΡΟΥ Κ. ΚΙΑΠΠΕ

ΟΔΟΣ ΠΕΤΑ 6, ΠΑΡΟΔΟΣ ΦΙΔΕΛΛΗΝΩΝ,
ΕΝΑΝΤΙ ΑΓΓΛ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Τηλέφ. 21-264

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑ ΤΜΗΜΑΤΑ :

- 1) Έξωτερικων και έσωτερικων ασθενων, αντιλυσσικων ινστιτουτων, λευτρα θεραπευτικα.
- 2) Ινστιτουτων καλλονης: (κούρευμα κυνων δι' ηλεκτρικων τελειοτατων μηχανηματων, λευτρα κυνων και στεγνωμα δι' ηλεκτρισμου).
- 3) Pension δια κυνας.

ΟΔΟΣ ΠΕΤΑ 6, ΠΑΡΟΔΟΣ ΦΙΔΕΛΛΗΝΩΝ,
ΕΝΑΝΤΙ ΑΓΓΛ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Τηλέφ. 21-264.

“ΡΟΥΡΕΕ” ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΥΛΑΕΤΤΑΣ

Κατασκευασμένη από «ΚΡΕΜΟ-ΖΙΝ» και «ΑΧΝΗΝ ΠΟΥΔΡΑΣ» Κάνει περιττή την χρήση κρέμας. Στρώνει, διατηρείται ελκλρη ή μέρα, ώμορφαινει το πρόσωπο. Έκτο χρωματισμοί σε μικρά και μεγάλα κουτιά. Πωλείται εις τὰ Καταστήματα, Μυροπωλεία και Φαρμακεία. Διαρκής παρακαταθήκη. Εύρ. Σαραντίτη, Αλκαίου 4, Αθήναι.

“ΓΚΡΑΣ”

Ένα σικ δωρον εις ένα μπουκάλι άρώματος

“AIR DE GRACE”

Λεπτού, μεθυστικου
Τιμή 75—125—150
Πλευσιστάτη συλλογή άρωματων εις χύμα.
ΓΚΡΑΣ Περιλέουσ 48.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Αρβανιτης

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, FLEUR DE SOIE,
ΚΡΕΠ — ΡΑΦΤ, ΣΟΥΑ — ΑΜΟΥΡ,
ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΚΡΕΠ — ΝΤΙΑΓΩ-
ΝΑΛ, ΕΜΠΡΙΜΕ, ΣΕΜΙΖΙΕ, ΜΑΛ-
ΔΟΜΕΤΑΣΑ

Και ετι νέον και μεδέρνο παράγεται από την Έλληνικην Βιομηχανίαν, λανσάρεται κατά πρώτον εις την αποθήκην των Έλληνικων Μεταξωτών.

Έρμευ 3. ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 22—529

Κάθε κομψή κυρία δέν πρέπει νά βιασθῇ νά ράψῃ τὰ φορέματά της. “Ας” επικεφαλῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς διπλωματούχου μεδίστας.

ΔΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θά εὕρῃ όλα τὰ τελευταία μοντέλλα τῆς χειμερινῆς σαϊζὸν με χάρι, Παριζιάνικο γούστο και τιμὰς λογικάς.

Γίνονται δεκτά: παραγγελίαι και ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΧΩΡΙΣ ΪΛΟΓΙΑ

ΑΧ, ΑΥΤΗ Η ΦΟΥΣΤΑ !...

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Παρόν, ο δάσκαλος του γωριού ήταν άνθρωπος που κρατούσε το λόγο του. Όχι σίγουρα πως θα εκδικηθεί την οικογένεια του δολοφόνου του κι' έπρεπε να το κάνει.

Γι' αυτό αποσβόδους, κρυμμένος στο δάσος, περίμενε την ώρα να Σάντα, την πανέμορφη κόρη του γωριού.

ρη του γωριού, την αδελφή του δολοφόνου Δραγομίου, που θα περνούσε πρωί-πρωί από το μονοπάτι γι' να πάει νωρίς κάτω στην πόλη που γινόταν παζάρι.

Με τις πρώτες ακτίδες του ήλιου, ο Παρόν, διέκρινε τη λυγρή κορμίστα της Σάντας της λεβαντισίας που αψηφούσε μόνη το μονοπάτι, κρατώντας στα χέρια της δύο τρεις όρνιθες.

Η καρδιά του άρχισε να χτυπά δυνατά.

—Διάβολε! Πρώτη φορά νιώθω ένα τέτοιο πράγμα, μουρμούρισε. Φόβος να είναι άραγε... Όχι... όχι, αδύνατον.

Η Σάντα σίαινε... Ορθόστηρη και περφόρνη, περπατούσε αμέσως. Δύο μόνο δέματα τούς γύριζαν τώρα.

—Ω! Εκείνη τα μάτια της Σάντας!... Τα θαυμάσια ωραία μάτια της ήταν πιο φωτεινά κι' από δυό ήλιους.

Ο Παρόν ένιωθε έλαφια μια πασαχώρα περφόρνη, να κυοφορεί επάνω του... Έκανε να κινηθεί, μα δεν μπορούσε να σπείρει τα μάτια του.

Κι' η Σάντα πέρασε από μπροστά του και διάβηκε κρυμμένη και λυγιστή, ενώ αυτός την παρακολουθούσε αποκαυτωμένος.

Μό τότε, πού ήρθε στη νύχτα το αίμα του δολοφονημένου, που έζησε εκδίκηση... Κάθε φέτος, κάθε αίσθημα πνίγηκε από τη δίψα της εκδίκησης.

Και έφυγε πάνω στη νέα φρενισμένη, την άπασε από τα μαλλιά, που τότε κουλουρισμένα σε γοντοές πλεζούσαν και την έσυρε προς το δάσος.

Την έριξε κάτω και με το κορσέ του μαγαζιού του της έκοψε σκούζα τα μαλλιά της —τα κατάνυαση σαν έβεννος μαλλιά της.

Την άπασε κατόπιν κι' έφυγε, παίρνοντας μαζί του, σαν πολυτιμό λαύρο, τις δυό γοντοές πλεζούδες της!...

Η Σάντα σημάδεψε, ντροπισμένη, δεν θέλησε να γυρίσει στο σπίτι της. Όλη μέρα κι' όλη νύχτα νόμιζε μέσα στο δάσος κλειγόντας και θρηγνόντας τη συμφορά της. Σάν πέρα ο ήλιος να σέγγη, έστρεψε απελπισμένη και κατάνυαση στο σπίτι της, κουκουλωμένη με το σάλι της.

—Από πότε έμαθε να τρέχει έξω όλη νύχτα, της είπε με όννη ο αδελφός της.

—Από τότε, που έπαυα να έχω το θάρρος να βγαίνω έξω την ημέρα, του άπάντησε η Σάντα, θνήσκοντας το σάλι απ' το κεφάλι της.

Και τρέχοντας να κρυφεί στο κατώγι, φώναξε:

—Αν δεν εκδικηθείς, δεν είσαι αδελφός μου!

Από την ημέρα εκείνη η Σάντα δεν βγήκε από το σπίτι της. Ήταν κλεισμένη μέσα και δεν φανεωνόταν παρά μόνο στην Άγκρα, τη γυναίκα του αδελφού της. Μα, και σ' αυτήν ακόμα δεν μιλούσε όπως πρώτα.

Μέρα και νύχτα έκλαιγε. Ύπνο δεν είχε πια.

—Είπε ανυπόφορη!... Έλεγε ο αδελφός της.

—Είπε κλεισμένη στον πόνο της, άπαντοδώς η σούνη Άγκρα. Δέχτηκε την πιο μεγάλη προσβολή, που μπορεί να γίνει σε μια γυναίκα. Γιατί, λοιπόν, άγαπημένε μου Δραγομίου, να την παρεξηγής τόσο άδικα;

—Ναι, ναι, δεν σου φαίνεται παράξενο, Άγκρα, να μη βρίσκει κανένα σχέδιο εκδίκησης σωστό από τόσα που σκέφτηκα και της μύνησα με σένα.

—Μπορεί να σκέφθηκε τίποτε δικό της.

—Μα, τότε, γιατί δεν μου το λέει;

—Η άδωα Άγκρα έμεινε με σταυρωμένα τα χέρια.

Ο Δραγομίου, θυμάζοντας νευρικά πάνω-κάτω στο δωμάτιο, στάθηκε και σηκώνοντας τη σπινελή νοσή του προς το ταβάνι, είπε:

—Άγκρα, θα εκδικηθώ! Δεν θα πτώ πια να με περιγράψω όλο το γωριό... Για να μη σκοτώσω κανένα άνθρωπο, θα πάρω τη δουλειά σου σαν γυναίκα στα δούνα όσπου να βρω την ευκαιρία να εκδικηθώ τον ένοχο.

Κάθε βράδυ, ο Παρόν, περμόνος στο κρεβάτι του στρωφωμένο απ' το ένα πλευρό στο άλλο και ύπνος δεν τον έπαινε. Ανασηκωμένο: στο κρεβάτι του, γάιωσε τα μαλλιά τα έβεννινα «εκείνη» και τα γαϊούσαν στο σώο του καντηλιού, με τα μάτια του και τα έλουε με τα δάκρυά του.

Την αγαπούσε!...

Ρήγνοντας στη βαθιά άδυσσο της λησμονίας το μίσος το παλιό, περιφρονώντας τα λόγια του κόσμου, περνούσε και ξαναπερνούσε:

—Ελά, Ήσυχασε τώρα, της είπε, και σκέψου τι ποίηση να κάνουμε για να μη πιάσουν, αδελφή μου. Τι θα καταλάβει από την εκδίκησή μου αν με στείλουν στα λατομεία της Ούντα;

—Η Σάντα, ξέσπασε σ' ένα παρατεταμένο γέλιο τόσο άγριο, που ο Δραγομίου πίκωσε από φόβο.

—Ελά, Ήσυχασε τώρα, της είπε, και σκέψου τι ποίηση να κάνουμε για να μη πιάσουν, αδελφή μου. Τι θα καταλάβει από την εκδίκησή μου αν με στείλουν στα λατομεία της Ούντα;

—Η Σάντα, ρίνοντας ένα δάκρυο άκνηρο και σκοτεινό κατά τη ποδιά, είπε στην αδελφή της:

—Εννοία σου, αδελφέ μου, κνεί: δεν θα μπορέσω να σε βοηθώ που θα σε κόβω. Έλα μόνο τώρα κάτω στο ποτάμι να πλύνω τα αματωμένα νύχια σου και το πρόσωπό σου.

Καβάλλα πάνω σ' αλογά τους τα δυό αδελφάκια, τοδότην νη το ποτάμι. Μπροστά πνάνανε η Σάντα και πίσω ακολουθούσε ο Δραγομίου.

Πίσω απ' αυτούς, πάνω από το μέρος που ήταν το ποτάμι, άρυσαν να πετούν οι γυψες, αφήνοντας άνοιους κοκκινούς και να κατεβάνουν δλοένα και γαυλιότερα.

—Α! φώναξε ο σοντάς, δείχνοντας ψηλά τα δονία. Αυτά θα καθαρίσουν τον τόπο. Έτσι θα ζτάνε το ποτάμι, με κανέναν δεν θα μπορέσω να τέρω.

Και, ξαφνικά, σαν να του πέρασε μια σκέψη κακή, ποόσθεσε με «πνιμένα δόντια».

—Μα σένα, άτιμη αδελφή, τι να σε κάνω; Η Σάντα δεν γύρισε να ιδεί τον αδελφό της. Έκανε πού: δεν άκουσε.

—Ε!... Δεν με φοβάσαι; φώναξε αυτός όργισμένος.

—Γιατί νη σε φοβηθώ; άπάντησε με ήρεμο τόνο εκείνη.

—Γι' την τιμωρία που σου έτοιμάω, άννη!...

—Ελά, πώς να πλύνω, αδελφέ μου, για να μην πιάς στα λατομεία της Ούντα; του είπε ήσυχια η Σάντα σαν να μην έγχε άκούσει τις απειλές του.

Είχαν πια περάσει τη γαζόδρα και θρυσκόντουσαν, πάνω στην κορυφή των βράχων που τις οίξες τους τις βράζει ο Όλτος.

Επεξέβησαν.

—Μπορούμε να κατεβούμε απ' εκεί; ρώτησε η Σάντα, δείχνοντας ένα σημείο.

—Όχι, άπάντησε ο Δραγομίου, αφήνοντας τα γλινάκια του άλογου του.

Και γονάτισε πάνω απ' την απότομη έγρη τη βραχώδη, για να βοηθό πέρασμα.

Η Σάντα τόν ζύγωσε.

—Πήγαινε να πλύνθεις! του φώναξε άγρια και τον έσπρωξε μ' όλη τη δύναμή της, στην άδυσσο!...

Στο γωριό την Άλλη μέρα γύρισαν δυό έλογα δίγως καθάλληρη.

Η Σάντα ζή από τότε σαν άγρια, στο δάσος, έγοντα για κατοικία την βαθιά κορυφή ενός πελώριου πεύκου και συντηρούμενη με την υπομότητα που της πηγαινόν από σκόνες οι φυλάκοποι.

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους, επίσης και δόκιμης βιβλιοθήκες, εις τιμὰς άρκετά ικανοποιητικές. Γράψατε, αποστέλλοντας σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

οίξες από το άλογο και του δόθηκε το μαχαίρι του στο στήθος!

Γονάτισε βεταρα με τόν πόδι του πάνω στο στήθος του άνιγγου έμβρου του κι' άρχισε να τον βλαπίζει, έλποντας με το σπινέτρο του πλγίς σ' έλο του το σώμα. Δεν τον ξεμπερδούσε μιά και καλή, γιατί έννοιωσε μιά άγρια ήδονη να τον μεθ, δλοποντας το θύμα του ν' αγωνιά και να σπάζει κάτω από τα πόδια του.

Κι' όταν πια ο Παρόν δεν έδειγνε κανένα σπασμό ζωής, ο Δραγομίου καταματωμένος έδωσε ήσαν, γύρισε στη Σάντα, που ήταν ακόμα καθάλλα πάνω σ' έλογο και της είπε:

—Ευχαριστώ, αδελφή μου, που με βοηθήσες να τον άνταμώσω! Γλυτώσαμε πια απ' αυτόν!... Μπορεί νη γκατ... πει... ικανοποιηθής!... Γέλασε, Σάντα! Γέλασε!...

Η Σάντα ξέσπασε σ' ένα παρατεταμένο γέλιο τόσο άγριο, που ο Δραγομίου πίκωσε από φόβο.

—Ελά, Ήσυχασε τώρα, της είπε, και σκέψου τι ποίηση να κάνουμε για να μη πιάσουν, αδελφή μου. Τι θα καταλάβει από την εκδίκησή μου αν με στείλουν στα λατομεία της Ούντα;

—Η Σάντα, ρίνοντας ένα δάκρυο άκνηρο και σκοτεινό κατά τη ποδιά, είπε στην αδελφή της:

—Εννοία σου, αδελφέ μου, κνεί: δεν θα μπορέσω να σε βοηθώ που θα σε κόβω. Έλα μόνο τώρα κάτω στο ποτάμι να πλύνω τα αματωμένα νύχια σου και το πρόσωπό σου.

Καβάλλα πάνω σ' αλογά τους τα δυό αδελφάκια, τοδότην νη το ποτάμι. Μπροστά πνάνανε η Σάντα και πίσω ακολουθούσε ο Δραγομίου.

Πίσω απ' αυτούς, πάνω από το μέρος που ήταν το ποτάμι, άρυσαν να πετούν οι γυψες, αφήνοντας άνοιους κοκκινούς και να κατεβάνουν δλοένα και γαυλιότερα.

—Α! φώναξε ο σοντάς, δείχνοντας ψηλά τα δονία. Αυτά θα καθαρίσουν τον τόπο. Έτσι θα ζτάνε το ποτάμι, με κανέναν δεν θα μπορέσω να τέρω.

Και, ξαφνικά, σαν να του πέρασε μια σκέψη κακή, ποόσθεσε με «πνιμένα δόντια».

—Μα σένα, άτιμη αδελφή, τι να σε κάνω; Η Σάντα δεν γύρισε να ιδεί τον αδελφό της. Έκανε πού: δεν άκουσε.

—Ε!... Δεν με φοβάσαι; φώναξε αυτός όργισμένος.

—Γιατί νη σε φοβηθώ; άπάντησε με ήρεμο τόνο εκείνη.

—Γι' την τιμωρία που σου έτοιμάω, άννη!...

—Ελά, πώς να πλύνω, αδελφέ μου, για να μην πιάς στα λατομεία της Ούντα; του είπε ήσυχια η Σάντα σαν να μην έγχε άκούσει τις απειλές του.

Είχαν πια περάσει τη γαζόδρα και θρυσκόντουσαν, πάνω στην κορυφή των βράχων που τις οίξες τους τις βράζει ο Όλτος.

Επεξέβησαν.

—Μπορούμε να κατεβούμε απ' εκεί; ρώτησε η Σάντα, δείχνοντας ένα σημείο.

—Όχι, άπάντησε ο Δραγομίου, αφήνοντας τα γλινάκια του άλογου του.

Και γονάτισε πάνω απ' την απότομη έγρη τη βραχώδη, για να βοηθό πέρασμα.

Η Σάντα τόν ζύγωσε.

—Πήγαινε να πλύνθεις! του φώναξε άγρια και τον έσπρωξε μ' όλη τη δύναμή της, στην άδυσσο!...

Στο γωριό την Άλλη μέρα γύρισαν δυό έλογα δίγως καθάλληρη.

Η Σάντα ζή από τότε σαν άγρια, στο δάσος, έγοντα για κατοικία την βαθιά κορυφή ενός πελώριου πεύκου και συντηρούμενη με την υπομότητα που της πηγαινόν από σκόνες οι φυλάκοποι.

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους, επίσης και δόκιμης βιβλιοθήκες, εις τιμὰς άρκετά ικανοποιητικές. Γράψατε, αποστέλλοντας σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους, επίσης και δόκιμης βιβλιοθήκες, εις τιμὰς άρκετά ικανοποιητικές. Γράψατε, αποστέλλοντας σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους, επίσης και δόκιμης βιβλιοθήκες, εις τιμὰς άρκετά ικανοποιητικές. Γράψατε, αποστέλλοντας σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους, επίσης και δόκιμης βιβλιοθήκες, εις τιμὰς άρκετά ικανοποιητικές. Γράψατε, αποστέλλοντας σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους, επίσης και δόκιμης βιβλιοθήκες, εις τιμὰς άρκετά ικανοποιητικές. Γράψατε, αποστέλλοντας σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους, επίσης και δόκιμης βιβλιοθήκες, εις τιμὰς άρκετά ικανοποιητικές. Γράψατε, αποστέλλοντας σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους, επίσης και δόκιμης βιβλιοθήκες, εις τιμὰς άρκετά ικανοποιητικές. Γράψατε, αποστέλλοντας σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους, επίσης και δόκιμης βιβλιοθήκες, εις τιμὰς άρκετά ικανοποιητικές. Γράψατε, αποστέλλοντας σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους, επίσης και δόκιμης βιβλιοθήκες, εις τιμὰς άρκετά ικανοποιητικές. Γράψατε, αποστέλλοντας σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους, επίσης και δόκιμης βιβλιοθήκες, εις τιμὰς άρκετά ικανοποιητικές. Γράψατε, αποστέλλοντας σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους, επίσης και δόκιμης βιβλιοθήκες, εις τιμὰς άρκετά ικανοποιητικές. Γράψατε, αποστέλλοντας σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους, επίσης και δόκιμης βιβλιοθήκες, εις τιμὰς άρκετά ικανοποιητικές. Γράψατε, αποστέλλοντας σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους, επίσης και δόκιμης βιβλιοθήκες, εις τιμὰς άρκετά ικανοποιητικές. Γράψατε, αποστέλλοντας σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους, επίσης και δόκιμης βιβλιοθήκες, εις τιμὰς άρκετά ικανοποιητικές. Γράψατε, αποστέλλοντας σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους, επίσης και δόκιμης βιβλιοθήκες, εις τιμὰς άρκετά ικανοποιητικές. Γράψατε, αποστέλλοντας σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους, επίσης και δόκιμης βιβλιοθήκες, εις τιμὰς άρκετά ικανοποιητικές. Γράψατε, αποστέλλοντας σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους, επίσης και δόκιμης βιβλιοθήκες, εις τιμὰς άρκετά ικανοποιητικές. Γράψατε, αποστέλλοντας σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

Τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους, επίσης και δόκιμης βιβλιοθήκες, εις τιμὰς άρκετά ικανοποιητικές. Γράψατε, αποστέλλοντας σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ ΤΗΣ ΑΤΙΜΙΑΣ

ΕΠΡΟΣΕΞΕΣ αυτόν το νέο, που ήταν προηγουμένος στο γωριό μου; με ρώτησε ο φίλος μου.

—Ναι, Μου έκανε μάλιστα έντίποινο το θλιμμένο του πρόσωπο, που το κάνει ακόμα πιο ήλιθο ή τρομερή εκείνη ούλη που το αλλακώνει... Θα έχη τραυματισθεί βέβαια κάπου, στον πόλεμο ίσως...

—Δεν φαίνεται τίποτ' απ' αυτά. Η ούλη του δεν εινε έκπληκτη, αλλά κληρονομική. Εινε το σημάδι μιας άτιμίας που του βαρύνει τη ζωή.

—Πώς; Κληρονομική; Έκανα έγω ξαπαρισμένος.

—Άκριδώς... Αποτελεί μια περιγεγοτάτη περίπτωση, αγαπητέ μου, για την οποία θα ένδιαφερόσαι άσφαλώς, σαν γιαντρός που είσαι.

Κι' ο φίλος μου, αφού άναψε ένα ποτσο, έξακολουθούσε:

—Ο νέος αυτός κατατάγεται από ένα ούγγρικο χωριό, το οποίο κατά την εποχή της κατοχής του από τα στρατεύματα του Μεγάλου Ναπολέοντος, έπαναστάσες, σφάζοντας μια νύχτα όλη τη φρουρά και διώχνοντας τον Διμαρχο, που τον είχαν επιβάλει οι κατακτητές διά της βίας...

Αυτό βέβαια ήταν μια τρέλλα που την πληρώσαν κατόπιν πολύ άκριδοι ά απήλασαν Ούγγροι χωρικοί. Γιατί δεν άργησε να φτάσει ένα δλοκλήρο τάγμα Γάλλων, του οποίου ο διοικητής είχε άπόλυτη δικαιοδοσία να τιμωρήσει όπως του άρεσε τους έπαναστάτες. Το χωριό, φυσικά, πολιορκήθηκε και κυριεύθηκε.

Ο ταγματάρχης έκανε τότε μια πρόχειρη άνάκριση και πέρασε από το έκτακτο Στρατοδικείο, με μάρτυρα κατηγορίας τον Διμαρχο και καμιά δεκαριά χωρικούς. Τους καταδίκασε όλους εις θάνατο κι' έφυγε κατόπιν για το σώμα του, αφήνοντας τη διοίκηση του τμήματός του και τη φροντίδα της εκτέλεσης των καταδίκων σ' ένα λοχαγό.

Την ίδια μέρα κίλας έγινε η εκτέλεση.

Οι κατάδικοι τοποθετήθηκαν δυο δυο μπροστά στην τοίχο ενός περιβολιστού, στον οποίο κόλλησαν βότερα τα μαντά τους, τιναγμένα από τις όμορφονιές του εκτελεστικού άποστατήματος.

Παρ' όλη τη φρικαλεότητα της σκηνής αυτής, ο Διμαρχος παρακολουθούσε με σατανική ευχαρίστηση την εκτέλεση των χωρικών, οι όποιοι τών μισούσαν ως πρόκτορα των ξένων κατακτητών, κι' οι όποιοι τών είχαν σκοτώσει σίγουρα κατά τη νύχτα της εξέγερσως, αν δεν πρόφτανε να το σκάσει...

Τα τελευταία θύματα που ώδηγήθησαν μπροστά στον άτακτο τοίχο, ήταν ένας πατέρας με το παιδί του, όχι μεγαλύτερο από δέκα χρόνων. Το παιδί αυτό κατηγορείτο ότι εξαπάτησε ένα Γάλλο σκοπό και του πήρε το όπλο. Το Στρατοδικείο δεν πίστεψε και τόσο στην κατηγορία αυτή, αλλά ο Διμαρχος πού έκτελούσε χρέη κυβερνητικού επιτρόπου την έπιβεβαίωσε με πεισμα κι' έτσι επέτρεψε την καταδίκη του μικρού εις θάνατον.

Πολλοί άδικοματικοί, που βοσκόντουσαν στον τόπο της εκτέλεσως, μιλίς είδαν το άμωφο και ζοφρό εκείνο παιδάκι, που τα μάτια του πετούσαν φλόγες, ν' αντιμετωπίη με περιφρόνηση τον θάνατο, τωράχτηκαν. Ο ίδιος ο λοχαγός δεν μπό

ρεσε να κρατηθεί και φώναξε:

—Σταθήτε!...

Οι στρατιώτες, που έτοιμαζόντουσαν να πυροβολήσουν, κατέβασαν άμείσως τα όπλα.

—Αυτό το παιδάκι έλαβε μέρος στην εξέγερση; ρώτησε ο λοχαγός.

—Ναι, βοηθήσε τους χωρικούς... άπάντησαν δυο-τρεις άδικοματικοί.

—Παράξενο! μουρμούρισε ο λοχαγός, κι' έριξε ένα βλέμμα συμπληρωτικό στο δυστυχισμένο εκείνο πλάσμα, που κρατούσε σφιχτά το χέρι του πατέρα του.

—Κύριε λοχαγέ, φώναξε ο πατέρας του παιδιού, Καταλαβαίνω πως έχετε καρδιά πονετική κι' άνδρεία. Σας ζητώ λοιπόν μια χάρι. Αφήστε να στείλω μια σιγήλη το παιδί μου στη μητέρα του, που εινε βαρειά άρρωστη, να τη φιλήση για τελευταία φορά και να της δώση μερικά χρήματα που έχω επάνω μου...

Ο λοχαγός έγρισε το κεφάλι του σκεπτικός και δάγκωσε τα χείλη του. —Υστερα κίτταξε πάλι, γεμάτος συμπόνια, το παιδί με τα σγουρά έσθια μαλλιά και τα μωλωμένα ρούχα, μα δεν άπάντησε.

—Έχετε δικιο, κύριε λοχαγέ, ν' άμφιβάλετε! Ξαναείτε ο πατέρας. Νομίζετε πως θέλω να σώσω το παιδί μου. Όχι. Σας άρκίζομαι στο τιμό αίμα μου, που θα χυθεί σέ λίγο, και στο Θεό που θ' άνταμώσω, ότι το παιδί μου θα ξαναγεννηθεί!...

Εινε πιστός στρατιώτης και έξερι καλά ότι πρέπει να πεθάνη για να άγιασθή το μέ το άδωο του αίμα ό τιμώς μας άνάσσει...

Το παιδάκι που έμενε άμυλο το όλη αυτή την ώρα, φώναζε τότε με πρωτοφανή άπορασιτικότητα:

—Θα γινώσω πίσω, κύριε άδικοματικέ! Μην έχετε κανένα φόβο πως θα φύγω! Δεν μπορώ να φύγω μακριά από τον πατέρα μου!...

Ο λοχαγός έννοιωσε ένα παράξενο ρίγος. Έστριφογύρισε νευρικά το μαστίγιό του στα χέρια του και είπε:

—Καλά!... Άς πάει.

Κι' έφυγε ταραχμένος, αφήνοντας τον Διμαρχο μόνο του να επιβλέψη την εκτέλεση των τελευταίων καταδίκων.

Οι ύπαξιωματικοί κι' οι στρατιώτες παρακολουθούσαν με συγκίνηση το παιδί που απομακρυνόταν.

Μονάχα ο Διμαρχος φαινόταν τρομερά άνησυχος.

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :
ΛΟΥΚΙΑ, νεαρή καλόγρια, ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ.

(Σ' ένα μισοσκότεινο κελί του μοναστηριού. Η Λουκία είναι έτοιμη να κοιμηθεί.)

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ στέκεται κοντά της).
ΛΟΥΚΙΑ. — Ήρθατε, πάτερ μου; "Α, πόσο φοβόμουν μήπως πεθάνω πριν έρθετε!...

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Γιατί, αδελφή Λουκία;
ΛΟΥΚΙΑ. — Γιατί; Μά... θα ήταν φοβερό να πεθάνω χωρίς να εξομολογηθώ.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Σεις; Σεις, ή τόσο καλή, ή άγνη, ή ενάρετη;...
ΛΟΥΚΙΑ. — Κύριε εφημέριε, εγώ που με νοιάζετε τόσο άγνη, εγώ η πιο ευσεβής, η πιο ανστήρη απ' όλες τις καλόγριες, είμαι... είμαι...

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Τι είστε, αδελφή μου;
ΛΟΥΚΙΑ. Είμαι μια μεγάλη ένοχος. Παρασάφηνια από τον περσισμό, κι' εγώ αταμία να πεθάνω ένας άνθρωπος.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Μήπως όλα αυτά που μου λέτε, αδελφή μου, είναι παραμυθία της αφοσίωσης σας;
ΛΟΥΚΙΑ. — Όχι, όχι. Είναι αλήθεια.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Και είναι πολλές καρές, αδελφή μου, που αμαρτήσατε τόσο πολύ;
ΛΟΥΚΙΑ. — Ναι. Από τότε που κάποιος κλέφτης θέλησε να μπει στο μοναστήρι από τον τοίχο του κήπου.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — "Α, ναι, θυμάμαι!... Ένας κλέφτης... Ο Θεός μάλιστα δεν του επέτρεψε να μπει μέσα στο μοναστήρι.

ΛΟΥΚΙΑ. — Κι' ενώ σκαρφάλαμε στον ψηλό τοίχο, ο κλέφτης γλίστρησε, έπεσε και σκοτώθηκε.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Ναι, ναι... Πάνε τόσα χρόνια τώρα από τότε.
ΛΟΥΚΙΑ. — Λοιπόν, το αμαρτήμα μου, κύριε εφημέριε, χρονολογείται από εκείνη την εποχή.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Και πώς τόσον καιρό δεν μου το είχατε εξομολογηθεί;
ΛΟΥΚΙΑ. — Δεν τολμούσα να σας το πω, κύριε εφημέριε. Δεν μπορούσα να μιλήσω γι' αυτό, ούτε σ' εσάς. Και υπέρερα πολύ, πάρα πολύ. Τώρα όμως που αισθάνομαι ότι βρίσκομαι πολύ κοντά στον θάνατο, θέλω να σας εξομολογηθώ το μεγάλο μου μυστικό. Κύριε εφημέριε, έχω πονέσει πολύ για τον κλέφτη εκείνον που έπεσε από τον τοίχο και σκοτώθηκε. Και προσευχόμουν νύχτα και μέρα γι' αυτόν.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Κάνετε πολύ καλά, αδελφή Λουκία.

ΛΟΥΚΙΑ. — Ναι, αλλά δεν προσευχόμουν γι' αυτόν μόνον από οικτο κι' ευλάβεια. Τον αγαπούσα εκείνον τον άνθρωπο, ναι, τον αγαπούσα. Και τον θρηνούσα κρυφά, απαρηγόρητα, σαν να ήμουν η χήρα του.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Αγαπούσατε έναν κλέφτη!

ΛΟΥΚΙΑ. — Κύριε εφημέριε, ο άνθρωπος αυτός δεν είχε έρθει για να κλέψει στο μοναστήρι. Είχε 'ρθει για να συναντήσει έναν, στον κήπο όπου περιμένα.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. (με αγανάκτηση). — Δεν ήθελε για να κλέψει; Όχι δά... Ήταν πραγματικά ένας κλέφτης, του χειρότερου είδους μάλιστα, αφού είχε την πρόθεση να κλέψει την άγνητητα και την ψυχική γαλήνη της καλύτερης μοναχής.

ΛΟΥΚΙΑ. — Δεν φταίει αυτός. Έγώ του είχα πει να έρθει.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Είπε απίστευτο.

ΛΟΥΚΙΑ. — Μά, σας είπα, κύριε εφημέριε, ότι είμαι πολύ άμαρτωλή. Ναι... Ακούστε τα όλα. Όπως έφευγε, έβγαλε πολύ νέα καλόγρια. Με τραβούσε η ζωή αυτή και μολονότι με ζητούσαν ως γάμο οι καλύτεροι νέοι, εγώ ήθελα να κλειστώ στο μοναστήρι. Κι' όταν το κατώφλισσα, ήμουν τόσο ευτυχισμένη! Οι γονείς μου έκλαιγαν, κι' εγώ γελούσα. "Α, δεν είχα αγαπήσει ως τότε και πίστευα ότι θα μπορούσα να περσώ όλη μου τη ζωή άφρονιμένη μόνο στη λατρεία του Χριστού. Μια ήμουν πολύ νέα και πολύ όμορφη, και οι άνδρες με γλυκοκύτταζαν πάντα, και πιο πολύ, αφού να σας πω, κι' από πρώτα. Έγώ όμως δεν έβρινα σημασία σε κα-

νένα... Αλλά μια μέρα, στην πανήγυρι της Παναγίας των Αγγέλων, είδα κάποιον νέο που με κύταζε με λατρεία. Και τότε, για πρώτη φορά έννοιωσα στην καρδιά μου τον ερωτικό παλμό. Αλλοίμονο!... Αγάπησα όταν δεν μου έπαρτε τον παλμό ν' αγαπώ. Και από τότε έχασα την ψυχική μου γαλήνη.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Γιατί δεν ζητήσατε να κοιμηθείτε στην εξομολόγηση;
ΛΟΥΚΙΑ. — Δεν τολμούσα. Δεν ήξερα κι' εγώ καλά-καλά τι γινόταν μέσα στην καρδιά μου. Αλλ' όταν, μια μέρα, ξαναβάρει τον νέο εκείνον, στο προαύλιο της εκκλησίας, δεν μπόρεσα ν' αντισταθώ στα μάτια του που με καλούσαν, και πήγα κοντά του. Και στα γλυκά του βλέμματα και στα τρυφερά του λόγια, ξεχάστηκα και δέχτηκα να με φιλήσει στο μέτωπο.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Έσας!... Έσας, αδελφή Λουκία!...

ΛΟΥΚΙΑ. — Έμένα... Και την τρίτη φορά που τον είδα, κι' εφάρμοξα στα χείλη.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Και την τέταρτη φορά;
ΛΟΥΚΙΑ. — Μου ζήτησε ένα ραντεβού, τη νύχτα, στον κήπο του μοναστηριού. Κατόρθωσα να ξεφύγω κρυφά από το μοναστήρι τα μεσάνυχτα και πήγα στον κήπο. Ακούγα τον αγαπημένο μου ν' ανεβαίνει τον τοίχο... Ακούγα

ΔΕΛΦΙΝΑ ΛΟΥΚΙΑ!...

ΛΟΥΚΙΑ. — Έμένα... Και την τρίτη φορά που τον είδα, κι' εφάρμοξα στα χείλη.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Και την τέταρτη φορά;
ΛΟΥΚΙΑ. — Μου ζήτησε ένα ραντεβού, τη νύχτα, στον κήπο του μοναστηριού. Κατόρθωσα να ξεφύγω κρυφά από το μοναστήρι τα μεσάνυχτα και πήγα στον κήπο. Ακούγα τον αγαπημένο μου ν' ανεβαίνει τον τοίχο... Ακούγα

ΔΕΛΦΙΝΑ ΛΟΥΚΙΑ!...

ΛΟΥΚΙΑ. — Έμένα... Και την τρίτη φορά που τον είδα, κι' εφάρμοξα στα χείλη.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Και την τέταρτη φορά;
ΛΟΥΚΙΑ. — Μου ζήτησε ένα ραντεβού, τη νύχτα, στον κήπο του μοναστηριού. Κατόρθωσα να ξεφύγω κρυφά από το μοναστήρι τα μεσάνυχτα και πήγα στον κήπο. Ακούγα τον αγαπημένο μου ν' ανεβαίνει τον τοίχο... Ακούγα

ΔΕΛΦΙΝΑ ΛΟΥΚΙΑ!...

ΛΟΥΚΙΑ. — Έμένα... Και την τρίτη φορά που τον είδα, κι' εφάρμοξα στα χείλη.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Και την τέταρτη φορά;
ΛΟΥΚΙΑ. — Μου ζήτησε ένα ραντεβού, τη νύχτα, στον κήπο του μοναστηριού. Κατόρθωσα να ξεφύγω κρυφά από το μοναστήρι τα μεσάνυχτα και πήγα στον κήπο. Ακούγα τον αγαπημένο μου ν' ανεβαίνει τον τοίχο... Ακούγα

ΔΕΛΦΙΝΑ ΛΟΥΚΙΑ!...

ΛΟΥΚΙΑ. — Έμένα... Και την τρίτη φορά που τον είδα, κι' εφάρμοξα στα χείλη.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Και την τέταρτη φορά;
ΛΟΥΚΙΑ. — Μου ζήτησε ένα ραντεβού, τη νύχτα, στον κήπο του μοναστηριού. Κατόρθωσα να ξεφύγω κρυφά από το μοναστήρι τα μεσάνυχτα και πήγα στον κήπο. Ακούγα τον αγαπημένο μου ν' ανεβαίνει τον τοίχο... Ακούγα

ΔΕΛΦΙΝΑ ΛΟΥΚΙΑ!...

ΛΟΥΚΙΑ. — Έμένα... Και την τρίτη φορά που τον είδα, κι' εφάρμοξα στα χείλη.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Και την τέταρτη φορά;
ΛΟΥΚΙΑ. — Μου ζήτησε ένα ραντεβού, τη νύχτα, στον κήπο του μοναστηριού. Κατόρθωσα να ξεφύγω κρυφά από το μοναστήρι τα μεσάνυχτα και πήγα στον κήπο. Ακούγα τον αγαπημένο μου ν' ανεβαίνει τον τοίχο... Ακούγα

ΔΕΛΦΙΝΑ ΛΟΥΚΙΑ!...

ΛΟΥΚΙΑ. — Έμένα... Και την τρίτη φορά που τον είδα, κι' εφάρμοξα στα χείλη.

αντισταθίτε στον περσισμό, αλλά συγχρόνως έχετε πονέσει πολύ. Κι' ίσως γι' αυτό θα σας συχωρήσει ο Θεός.

ΛΟΥΚΙΑ. — Ναι, έχω υποφέρει πολύ. Ένοιωθα πάντα μέσα μου τύψεις, πόνο, αλλά και αγάπη. Γιατί, κύριε εφημέριε, αγαπώ εκείνον το νέο. Και... Είναι ίσως αμαρτία αυτό που θα πω. Αλλά... αν δεν είναι αυτός στον Παράδεισο, δεν θα ήθελα να πάω ούτε εγώ εκεί.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Ο θάνατός του τον εξαγνισέ. Αλλά κι' εσάς, αδελφή Λουκία, σας εξαγνισέ η ζωή σας, το μαρτύριό σας. Και τ' σως να συναντηθείτε εκεί ψηλά, στον ουρανό.

ΛΟΥΚΙΑ. — Ω, αν είχε έτσι, τι ευτυχία, καλέ μου κύριε εφημέριε!... Θα τον ξαναείδα... Και μου φαίνεται μάλιστα πως δεν θ' άργησω να τον ιδώ... Μου φαίνεται πως άρχισε η άγνοια μου... Ναι... Ναι... Δι' αυτό πες κι' καθαρά... (Με φωνή απόκοστη). Νάτος!...

Τον βλέπω!... Είναι εκείνος... Είναι!... Έρχεται να με πιάσει... Δεν μ' αφήνει κανένας τοίχος πια... Κανένας!... Πόσο είναι φανταστικό!... Πώς λάμπει!... Αγάπη μου!... Αγαπημένο μου!... (Σιωπή).

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Σιωπή!... Κρίστε, συχωρήσε την... Αγάπησε την ψυχή της, κύριε!... (Γροντίζει κι' εξακολουθεί την προσευχή του).

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΙΑ

Η ΠΡΕΜΙΕΡΑ ΤΗΣ "ΜΕΡΟΠΗΣ"

Η συνήθεια του να καλούν οι θεαταί τον συγγραφέα επί της σκηνής κατά την πρώτη παράσταση ενός επιτυχούς θεατρικού έργου, φαίνεται ότι πρωτοκαθιερώθηκε στην προεμίρα της «Μερόπης» του Βολταίρου, που παίχτηκε το 1743.

Σ' ένα παλαιό θεατρικό ημερολόγιο αναφέρονται τα εξής σχετικά:

«Στην πρώτη παράσταση της «Μερόπης», το Κοινό ενθουσιάστηκε τόσο πολύ, ώστε ανθρωπότητας έζητησε να ιδεί και να ευχαριστήσει τον συγγραφέα, ο οποίος επί τριάντα χρόνια δεν είχε πάρει να του παρέχει τις υψηλές απολαύσεις της τέχνης. Ο Βολταίρος όμως, μη θέλοντας να εμφανισθεί μπροστά στο ενθουσιασμένο Κοινό, έστρεψε να κρυφτεί, αλλά ανεκαλύφθη από τους ήθοποιους, οι οποίοι τον αδήγησαν θριαμβευτικά στην πλατεία. Εκεί οι θαυμαστά τον τον πήραν στα χέρια και τον ανέβασαν στο θεωρείο της κομησίας ντε Βιλλάρ. Όταν ο Βολταίρος βρέθηκε καθισμένος ανάμεσα στην κομησία και στη νύφη της, οι θεαταί ξεσπούσαν από χαρά και ενθουσιασμό.

Κόμηση ντε Βιλλάρ, φλίσσε τον Βολταίρο μου!... ακούστηκε ξαφνα μ' α φωνή. Χιλιάδες άλλες φωνές επανάλαβαν την παράκληση αυτή.

Η νεορά κόμηση αποχωρόντας στη γενική εξέταση των θεατών, φίλησε τον διάσημο συγγραφέα στο μέτωπο.

Τότε το πλήθος άρχισε να επευφημεί και προς τιμήν της κομησίας, η οποία μ' ένα φίλημα εξώφλησε την εκτίμησι του Κοινού στον αγαπημένο του συγγραφέα...

Όταν κατόπιν φώτισαν τον Βολταίρο, γιατί απέφυγε να εμφανισθεί στην αρχή, ο μέγας συγγραφέας απάντησε:

— Δεν μπορούσα να καταλάβω, φίλοι μου, περί τίνος έρόχευτο. Νόμιζα πως το Κοινό ήθελε να με λιντσάρ! Φυσικό λοιπόν ήταν να περφορρωσώ τη ζωή μου!...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Νικολ. Β. Δαμιανού, Δεωφόρος Αλεξάνδρας 209. 'Α' ναλαμάνονται παντός είδους άδικαια υποθέσεις παρ' άπανσι τοις εν 'Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικητικά και έν γένει Οικονομικά υποθέσεις. 'Ωραι γραφείον 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΟΙ ΓΕΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ

Ο ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΧΟΙΝ περάσει πολλά χρόνια—52 γιά την ακρίβεια—από τότε που σε μια εφημερίδα της εποχής εκείνης, το «Εθνικόν πνεύμα» δημοσιεύτηκε το εξής σχόλιο:

«Ανεγνώσαμεν ένα μικρόν έλεγείον εις μίαν έπαρχικην εφημερίδα. Αν ο ποιητής είναι νέος, δόξαται να αποδέχεται μετ' έμπιστοσύνης εις τας Μουσάς».

Αυτή είναι η πρώτη «κριτική» που γράφτηκε γιά τον Κωστή Παλαμά. Ο μεγάλος μας ποιητής, παιδί τότε, είχε θυνηθεί τον θάνατο κάποιου φίλου του σε στίχους γραμμένους «εις άπαιστον καλαιοδούσαν» και τους εδωκεν στίχους σε μια εφημερίδα του Μεσολογγίου. Ήτανε δεκαπέντε χρόνια ήτανε εδιάβαζε τα έργα των μεγάλων ποιητών της εποχής εκείνης και ενθουσιασμένος από τα ποιήματα του Αχιλλέως Παράσσου του γι' στείλε ένα... άγνωστο γράμμα με το οποίο εξέφραζε στο μεσολογγικό ποιητή τον άπειρο θαυμασμό του.

Γύστερα από καιρό ο νεαρός ποιητής του Μεσολογγίου ήλθε στην Αθήνα και έννοιωσεν από κοντά, μαζί με τους άλλους και τον Αχιλλέα Παράσσου.

—Από πού κατάγασθε, κύριε Παλαμά; τον ρώτησε ο ποιητής.

—Από το Μεσολόγγι!... αποκρίθηκε ο νέος.

—Κύριε συμπατριώ! Από το Μεσολόγγι μου έστειλαν ένα όμοιο γράμμα!

Και ο Παράσσος έδειξε το άγνωστο γράμμα. Ο Παλαμάς έκκρινε:

—Εγώ τ'όσκει!... είπε δειλά.

Πριν όμως ο Παλαμάς γνωρίσει με τους «μεγάλους» και αποκτήσει την φήμη που έχει σήμερα, έπέρασε κι' αυτός, όπως όλοι οι νέοι, από το στάδιο της δοκιμασίας.

Ο ποιητής είχε στενή φιλία με τον Νίκο Καμπά, που έγραφε κι' εκείνος στίχους αλλά έπειτα έγινε δικαστικός στην Αλεξάνδρεια. Και οι δυο ήθελαν να δημοσιεύσουν στίχους των, αλλά η στήλη των δημοσιεύσεων δεν άφαινε εύκολα. Στην «Εστία» του Διονύση Σαυμάκη υπό τον τίτλο «Οδυσσεύς» Βαλκωρίτης, Παπακωνσταντίνου και κανένας άλλος.

Ο Παλαμάς έδιδε να στείλει συνηρησμένα. Ο Καμπά—φάνηκε πιο τολμηρός. Κι' έστειλε ένα τραγούδι του. Την άλλη μέρα οι δυο φίλοι εδιάβαζαν στην «αλληλογραφία» της εφημερίδας ότι από άπιστολα ποιημάτων είχε άνοιχον λόγους. Τι άπειρη! Η πόρτα ήταν κλειστή παντού.

Παντού; Όχι. Έκείνο τον καιρό δυο άλλοι νέοι, ο Βλάστης Γαβριηλίδης και ο Κλέων Τριανταφύλλου έγραζαν την «Ραμπανά» και έβγαζαν ότι θα υποστηρίξανε τα νέα ταλέντα. Μια μέρα ο Καμπάς έστρεψε χαρούμενος στο φίλο του.

—Τους γνώρισα! Εξώναζε.

—Πού;

—Τόδε: εκδότες του «Ραμπανά»!

Και ο Καμπάς άπονήθηκε, μαζί με τις εντοπισμένες του, ότι ο «Ραμπανάς», όπως τον έδιδαν οι εκδότες του, ήταν άνοιχτός, στους νέους του συνεργάτες. Αυτή ήταν η πρώτη ούλολογική ευφροσύνη—κατά την έκτασή της—των δυο φίλων.

Στην «Ραμπανά» δημοσίευσεν ο Παλαμάς σατυρικούς στίχους με το όνομα «Κωστής».

Το σπίτι του ποιητή βρίσκεται στην άρχή της οδού Ακκλησιού. Παλιό διπασο σπίτι με μια γλάστρα στη παρθένο. Μια έζωτικη μπαρμπαζένια σκάλα, πάντα καθαρή και η έζωθια ορεοκομνησμένη.

Καθώς έννιαι η πόρτα ένας στενός διάδρομος. Το πρώτο δωμάτιο δεξιά είναι το γραφείο του ποιητή. Το δωμάτιο όχι εφύλακτο ορίζεται άκμα πιο μικρό με τους σωρούς

των βιβλίων που είχε στο μικρό γραφείο, στα έσσια και στες γωνίες των τοίγων. Βιβλία παλιά, ξεθαλασμένα από την πολυκαιρία και μέσα σ' αυτά, άπαισιμένη από τα χρόνια, άδύνατη κι' άσπικτική η μορφή του ποιητή. Τα πυκνά σούδια του σκεπάζουν συνά τα μάτια του. Το βλέμμα του βαθύ κι' η φωνή του επιβλητική.

Εκεί μέσα ο Παλαμάς κλεισμένος, σκυμμένος στα γράμματα του έπέρασε τις περισσότερες ώρες της ζωής του. Γύρω του άγαπτημένες εικόνες παιχτών και ποιητριών.

Ποιες ώρες εργάζεται ο ποιητής; Δεν έχει ώσιμένες. Πότε, τη πρωί, πότε το απόγευμα και πότε άρχη τη νύχτα. Μπουσι να σκηναθί από το κορβότι νή να σημειώσει ένα καινούριο στίχο ή μια σκέψη που του ήλθε στο μυαλό. Διαφορετική είναι άδύνατο να κλείση αυτή. Ο βόρυς που γίνεται γύρω του δεν τον πειράζει. Παλλά τραγούδια των «Βωμών» τά ένουσε σ' ένα καρνεσί της οδού Πανεπιστημίου και τη γωνιά της «Ασάλευτης ζωής» στο καφενόδακι της Δεξαμενής. Άλλα και στο Πανεπιστήμιο, όπου έδω και λίγα χρόνια είχε τη θέσι του γενικού γραμματέως.

Εσείς δεν ο' άπαντήσατε; ρώτησαν τον Παλαμά.

—Εγώ την άπάντησα; έτοιμη, αποκρίθηκεν εκείνος, άλλα όταν πίνω νή τη δουλειά δεν έσοι τι πηναίω και παρτάω τα γειτόνισα!

Η κατάσταση του ποιητή εξηγείται εύκολα. Δεν μπορούσε νή έσγάσει τον παλιό φίλο που είχε γίνει έγθεός του.

Άθωνάκις ο Παλαμάς δεν έχει γυμναστές. Ο ίδιος προσπαθεί και τις περνοίει. Στις γαστρίαι του ύπνογει πάντα ένα κουτί τσιγάρα. Άλλ' αυτό γαστριμοσιεύεται μόνο κή τους επισκέπτες. Κρασι ο ποιητής πίνει ελάχιστα. Δυό δάκτυλα μετά τή φαγητό κι' αυτό όχι πάντα. Εξαιρετική άντηα έχει γιά τον καφέ. Δεν βλέπει πότε να έτρεψέ τον γιά να πη το ποινώ ολυσάν.

Και η καρπορία συνεκρίεται ολόκληρη τη μέρα.

—Πού είναι η υπαλίστη συνήθειά σας; ρωτάται τον κ. Παλαμά.

—Ιδού η άπάντησή του:

—Δεν έπέρασε μία μέρα χωρίς νή γράψω νή σκεσθώ ή νή διαβάσω ποιήματα.

Ο ποιητής και τώρα άκούει, νή όλα τα γράμματα, γαστρίαι. γαστρίαι όπως και πίνω στίχους και πάλι. Ποι' άλλου καιρός ενθουσιάζονσε την παύση της «Ποιητικής» του και ποια τυπώση; τον τάει τόμο των «Πετών δούλων». Άπ' το ανέκδοτο έργο του ο ποιητής είχε την καλωσύνη νή μιά όλη την πομπή του σπάλι του.

—Ρητά σαν τα ή τέλη δόσκαη και η κριτική εύκολα. Έτσι δσο δονατικά και άδύνατα συνά άναφύεται, δεν το άμυστά. Και η κριτική τέλην κι' στή στο έπος της είνε δόσκαη σαν πάλι έγινε. Μά έχει και κάποιες εύκαλες γυλέες, που δεν μποεί νή της άνωκοθούν. Και θυμίζαν άμυστά τους σημερινούς, δυι βέβαια καθάματα που δεν τα λανσάβω. Έτσι, ένας από τους Σκαληνούς, δεν έβλεπε νή άπέρτα ή άμυς, και οι δυο έβγαζαν εύκαλες τις «Ανεμωμένες» είπει ταν έβγαζαν άνωκοσα κατά πάλι από τον «Ουμπος» Λόιμ, τους πομπείες χαρακτηρισμούς που πομπάει στη στήν που ο «Ουμπος» από τη στήν που άμυς στην έπαιρία καταβόσκον από τα μετωπύδια των κριτών. Άπ' ο άλλος; Δεν καταβόσκον ο κριτικός νή τον άνωκοσόν νή. Έτσι έπ' αμυς, ο άνωκοσώτερος έέσκαζε τη λήπη του, πος ο άμυς τη «Θεία Κωμωδία» δεν την έγροφι άμυς, γιά νή υπή πάμ γαλήνη. Και ο Μάμμεν, ο περπομπος Γερμανός Ιστορικός, κάπου έπινε ότι οι Ιταλοί άνωκοσόν μόνι περιπνοσε ένάμυστα, δυι δμοος και ποιητής. Έπ' αμυς ο Σαίελλπος έέσκαζε διασκεδάτικες μονάα καπακινάδες. Και τις μέρες μας ή Τολστόν τον έέσκαζε μάλι του ήμυς του θίμω, όποτε κι' από το δικό μας το άμυστά. Έπιν άμυς κοροσάει τον άμυς. Σας άμυς άμυς άμυς. Έπ' αμυς, πος Σάλλος, τους έκαίτε, τους Σάλλος, έγινε πάλι, από τους κριτικούς, των παθών τους την άμυς. Τό πάμια και των πιο έμυς καμικών που πομπάονται ή μωρύνονται, έκαλοκοθεί.

Μά είναι άμυς, ή τελευταία ρωτή, ή άπάντησι του ποιητή σε μωσική-έμυς του:

Γ. ΔΗΜΑΚΟΣ

Ο ποιητής συνεκρίθηκεν είπαςε στην «Ακρόπολι» του Γαβριηλίδη. Κάποτε ο Γαβριηλίδης του έπείνε να μεταφράση την Χαλκιά γιά την «Ακρόπολι». Ο Παλαμάς δέχτηκε κι' έπρεσε μάλιστα και γοττακική πομπή. Το βράδυ έπινε τσίτι του, αλλά καθώς έσούλιζε τη βιβλία, τον έπιναν, τα νεύα του. Ένοιωσσε πως δεν υποσώσσε νή κνήνη τη δουλειά που είχε άποσάθει κι' ένγνιζε τα γόττα που είχε πάλι.

Άλλα τα νεύα του ποιητή είχε μια έζωτικη μόνο εκδήλωση. Κατά δίδοις έγινε πάντα καλός και όταν άκούει ένοιωσσε να έμυς. Θά μείνουν άξέγαστα τα λόγια που είπε γιά τον Ψυχάκη.

Ο φιλολογικός-καυγάς των δυο δασκάλων ήτανε σ' έλη του την άμυς. Ο Ψυχάκης είχε κυκλοφορήσει την «Κωστή Παλαμάς, μια κωτική του υελέτη στην οποία έγασακτοίσε τον Παλαμά ως καλό ποιητή αλλά γιά τα Μπαλκάνικα μόνον».

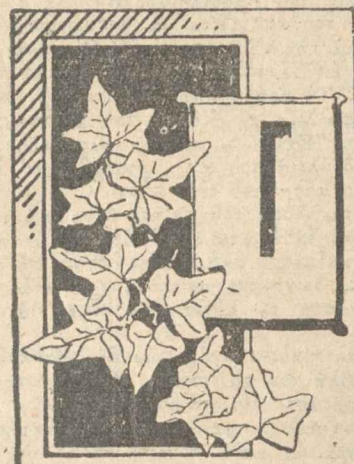
Εσείς δεν ο' άπαντήσατε; ρώτησαν τον Παλαμά.

—Εγώ την άπάντησα; έτοιμη, αποκρίθηκεν εκείνος, άλλα όταν πίνω νή τη δουλειά δεν έσοι τι πηναίω και παρτάω τα γειτόνισα!

Η κατάσταση του ποιητή εξηγείται εύκολα. Δεν μπορούσε νή έσγάσει τον παλιό φίλο που είχε γίνει έγθεός του.

Οἱ Δαίμονες τοῦ 'Ωκεανοῦ

Τοῦ Γουσταύου Αἰμάρ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
ΙΑΤΙ νά τὴν παρῶναι;
Ἐξ ἄλλου, πολλοὶ ἀπ' τοὺς
πειρατὰς ποῦσαν παραστει μάρτυ-
ρες τοῦ δραματικοῦ ναυαγίου καὶ
τῆς διασώσεως τῆς νέας, εἶχαν πε-
θάνει περὶ Αἰγίου ἀνάμνησιν ἀπ' τοὺς
κατοίκους τοῦ λιμανιοῦ τῆς Φώ-
κας θιμνόντουσαν ἢ εἶχαν ἀκούσει
τὴν τραγικὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀνθους
τοῦ Μαίου.

Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ, δὲν ἤξε-
ρε καὶ κανεὶς ποιοὶ ἦσαν οἱ πραγ-
ματικοὶ γονεῖς τῆς νέας. Ἡ θά-
λασσα εἶχε σκεπάσει τὸ μυστικὸν
τῆς γεννήσεώς της, τὸ μυστικὸν
τῆς καταγωγῆς της.

Σὺν μεταξὺ αὐτῶν, ὁ Δανικὰν
εἶχε ἀποσπασθῆ μετὰ τὴν κόρην του
στὸ Μεγάλο Βάθος, μὴ ἀπέχοντι

ἐρημικῇ ἔκτασι, στὴν ὁποία εἶχε κτείνει μὴ καλὰ, Ζοῦσε ἐκεῖ μ' ἓν
ἐναν ἱερῆτιν, κινηρῶντας ἀγρίους ταύρους καὶ ἀγορροῦντονα.

Κοντὰ στὸ ὑποστατικὸν τοῦ Δανικὰν βρισκόταν τὸ κτήρι μὴς Κα-
ραβιῶντες οὐκ ἐνείκας. Οἱ Ἰνδοὶ αὐτοὶ ἦσαν φίλοι τοῦ μπουκανιέρου
καὶ ἔβλεπον τὸν Δανικὰν. Κινηρῶντας οὐκ ἐνείκας ἀπ' τοὺς Ἰ-
σπανοὺς, εἶχαν βρεῖ στὸ μέρος αὐτὸ ἡσυχίαν καὶ γαλήνην.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰνδῶν αὐτῶν ὀνομαζόμενος Λαμπερομιάτης καὶ
συνεδετόν στανά μετὰ τὸν Δανικὰν, τοῦ ὁποίου πολλὰς φορές εἶχε ἡ-
μερῶν τις θαθεῖς πληγὴς μετὰ τὰ βότανα ποὺ ἤξερε, πληγὴς ἀπ' τὸ
κυντὶν τῶν ἀγορῶν καὶ πληγὴς ἀπὸ τῆς μάχης μετὰ τοὺς Ἰσπανοὺς.

Ἐνα βράδυ, ὁ Δανικὰν παρουσιάστηκε στὴν ἀγοράν (ἀγορὰν)
τῶν Ἰνδῶν, κρατῶντας στὴν ἀγκυράν τὴν μικρὴν θετὴν του κόρη.

— Καλὴσπερα! εἶπε στὸν Λαμπερομιάτην.

— Καλὸς ὥριος, ἀδελφέ μου, ἀποκρίθηκε ὁ Ἰνδός. Κἀθ' ἡμέραν...

Ὁ Δανικὰν κίνησε σ' ἓνα πρῶτον κίνημα καὶ ἐξήγγισεν στὸν Λαμ-
περομιάτη τὸν λόγον τῆς ξαρκτικῆς ἀφῆξεώς του.

— Πρόκειται νὰ φύγω γὰρ μακρινὸν ταξεῖδι, τοῦ εἶπε, δὲν ξέρω
ποτέ θὰ ξαναγυρῶμαι πάλιν, οὐτε καὶ ἂν θὰ ξαναγυρῶμαι ποτέ. Γι' αὐ-
τὸ ἤθελα νὰ σε παρακαλέσω γὰρ κατὰ...

— Μὴνός ἐλευθερὰ, Δανικὰν. Τί
θες ἀπὸ μένα; Ἡ καρδιά μου εἶνε
ἀνοιχτή. Ποτέ δὲν σοὶ ἀρνήθηκα
τίποτε.

— Τὸ ξέρω καὶ σ' εὐχαριστῶ,
φίλε μου. Ἀλλὰ ἡ χάρη ποὺ πρόκει-
ται νὰ σοὶ ἐπὶ τὴν σήμερον, εἶνε με-
γάλη. Θέλω δηλαδὴ νὰ κρατήσης
τὴν κόρη μου κοντὰ σου δὸν χαρὸν
θὰ λείπω.

— Πολλὴ καλὰ, ἀπάντησε ὁ Λαμ-
περομιάτης. Ἡ κόρη τοῦ ἀδελφοῦ
μου θὰ γίνῃ καὶ κόρη μου. Ἡ ἀγι-
οσύνη μου εἶνε μεγάλη καὶ χωρεῖ
καὶ μὴς καὶ τοὺς φίλους μας καὶ τὰ
παῖδιά τῶν φίλων μας. Μπορεῖς νὰ
ταξιδεύης σινεπὸς ἡσυχίας. Ὅταν
γυρῶσεις, θὰ βρῇς τὸ Ἀνθος τοῦ
Μαίου κοντὰ μας καὶ θὰ τὸ πῶρς
πάλιν μαζί σου.

Ὁ μπουκανιέρους ἔφριξε μ' εὐ-
γνωσμένην τὸν χερὶ τοῦ Ἰνδοῦ. Κα-
τόπιν ἀγκάλιασε τὸ Ἀνθος τοῦ Μαί-
ου, τὸ φίλησε διαρκῶς καὶ ἔ-
φρινε.

Τὸ ταξεῖδι αὐτοῦ τοῦ Δανικὰν κρά-
τησε πολὺ.

Ἐλαβε μέρος σὲ διάφορες πε-
ρατικὰς ἐκδρομὰς τῶν Ἀδελφῶν τῆς
Ἀκτῆς καὶ διέτρεξε μεγάλους ναυ-
δύνους. Ὄστος, εἰσέλασε καιρὸν νὰ
πετάγεται κατὰ τὸν ἀπὸ τὸν κτήρι τῶν
Ἰνδῶν καὶ νὰ σφίγγῃ στὴν ἀγκυράν
τοῦ τὴν κόρην του, ἡ ὁποία μεγάλως
καὶ διώρισε διαρκῶς.

Ἡ ἐπιδρομὴ αὐτῆς τοῦ Δανικὰν
κράτησαν δὲς διόλκους χρόνα.

Τὸ Ἀνθος τοῦ Μαίου εἶχε με-

γαλῶσαι περὶ ἀρετὰ. Τὸ μπουκανιέρους εἶχε γίνῃ λουλούδι, γεμάτον
δουλοῦ καὶ ἄρωμα.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Λαμπερομιάτης εἶχε γινῇ πάλιν πολὺ. Καὶ μὴ μὲρα
ποὺ ὁ Δανικὰν πῆγε νὰ ἰδῇ τὴν κόρην του στὴν ἀγορὰν, ὁ γηραιὸς
Ἰνδὸς τὸν πῆρε παρὰμειρα καὶ τοῦ ἐξήγγισεν, ὅτι στὴν ἡλικίαν ποὺ εἶχε
φθάσει, δὲν μποροῦσε περὶ νὰ κηδεμονεύῃ καὶ νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν ὡ-
ραία κόρη. Τῆς χρειαζόταν ἓνας κηδεὼν γενναῖος καὶ ἔξυπνος σὺν
ἐπακίνδυνον μέρη ποὺ ζῶσαν.

Ὁ γέρον Λαμπερομιάτης εἶχε δίκην.

Ὁ Δανικὰν τὸν εὐχαρίστησε θερμῶς καὶ ἔπηρε τὸ Ἀνθος τοῦ Μαίου
κοντὰ του.

Τώρα ὅμως παρουσιάστηκε πάλιν στὸν μπουκανιέρους μὴ νέα δυσκο-
λία. Δὲν εἶχε ἀρετὰ χρήματα γὰρ νὰ συντηρηθῇ καὶ αὐτὸς καὶ ἡ κό-
ρη του. Κατὰ τὰ δέκα ἔτη τῆς πειραστικῆς του ζωῆς, εἶχε σπαταλή-
σει τὰ μεγάλα του κέρδη στὰ ὄργανα καὶ στὴν κραυγὴν. Εἶχε καταν-
τρεῖ θηροκτονίαν ἐγγλημμάτων, ληστρίαν, μέθυσον, χαρτοπαικτικὴν.

Πῶς λοιπὸν θὰ ζῶσε μαζί μ' ἓνα ἄγγελον κατὰ τὴν ἴδιαν
πέτρην; Καὶ πῶς θὰ συντηροῦσε τὴν κόρην του, χωρὶς χρήματα;

Ἀποφάσισε τότε νὰ πωλήσῃ ὅ, τι τοῦ ἀνέμενε ἀπ' τὰ λείψανα τῶν
πειραστικῶν του ἐπιδρομῶν καὶ μετὰ τὸ μικρὸν ποσὸν ποὺ συγκεντρώσει,
πῆγε νὰ δοκιμάσῃ, γὰρ τελευταία φορὰ, τὴν τύχην του σὺν χαρτο-
παιγνίῳ.

Κι' ἡ τύχη τὸν εὐλόγησε σκανδαλωδῶς.

Κέρδισε ὅλα τὰ χρήματα τοῦ συμπαιγνίου του, κατὰ τὸν ἄντα γι-
λιάδες πῶσες, ἓνα σπῆτι — αὐτὸ στὸ ὁποῖον ἔμενε περὶ καὶ σὺν ὁ-
ποῦν δέχθηκε τὸν καπετὰν Μπόθουελ — δύο δουλοῦς, τρεῖς σκυλιὰ τοῦ
κυνήγιου καὶ ἀρετὰ ἑπιτάλια καὶ ὀστρα.

Στὸν δυστυχισμένον καὶ κακορίζον ἀνταπλοῦ τοῦ δὲν ἀπέμεινε τί-
ποτε μετὰ τὸ ὀλέθρον αὐτοῦ παιγνίου. Ἦταν καὶ ἐκεῖνος πειρατὴς. Κι'
ὅταν σηκώθηκε ἀπ' τὸ παιγνίδι, πᾶντοπος περὶ, τράβηξε πρὸς τὴν
παράλιαν, στήθηκε πάλιν σ' ἓνα βράχο, τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ
τίναξε τὰ μυαλὰ του στὸν ἀέρα!

Καταχρυσωμένος γὰρ τὰ μεγάλα του κέρδη, ὁ Δανικὰν ἐγκατα-
στάθηκε ἀμέσως στὸ σπῆτι ποὺ κέρδισε, μαζί μετὰ τὴν κόρην του, τὴν
ὁποία ἐλάτρευε. Ἐν τούτοις, παρ' ὅλη τὴν ἀγάπην ποὺ εἶχε σὺν τῷ
Ἀνθος τοῦ Μαίου, δὲν ἄργησε νὰ μεταβιῇ τὸ σπῆτι του σ' ἓνα ἀπὸ
ληπτόν καὶ κακοκρύβον. Μὰ ὁ Θεὸς προσέτιθετο ἀπὸ ψηλὰ τὸ Ἀνθος
τοῦ Μαίου. Ἀν καὶ ζῶσε μεταξὺ ληπτόν καὶ κακοκρύβον, ἡ ἀθά-
νη κόρη εἶχε διατηρηθῇ ἀγνή καὶ λευκὴ καὶ ἀσπλή, σὺν τὰ κρῖνα. Ἦ-
ταν τώρα περὶ δεκαπέντε χρόνων. Ὁραία σὰν νεράϊδα, ψηλὴ, λευ-
ρή, στέλνῃ καὶ ἔξυπνη. Τὰ ξανθὰ μαλ-
λιά της ἔφευγαν λυτὰ καὶ ἐλευθερὰ ὡς
τὴν μέσην της. Οἱ τορβὴν της ἦσαν
τόσο εὐγενεῖς καὶ τόσο ἀριστοκρα-
τικοὶ καὶ ἡ καλοσύνη της καρδιᾶς
τῆς τόσο μεγάλη, ὥστε δλοὶ τὴν ἐ-
θαύμαζαν καὶ τὴν ἐσέβοντο.

Γιόριζε μόνη της, διόλου ἀναγκῇ, σὺν
γύρῳ ἔρποντα δόνη καὶ σὺν ἀπέναν-
τες γλοερὲς σαβάνες. Κι' ὅμως, πο-
τέ δὲν τῆς εἶχε συμβεῖ κανένα κακόν.
Γιατὶ δλοὶ οἱ ἀγαπώντες, δλοὶ οἱ
κακοκρύβον τοῦ νηιοῦ αὐτοῦ τὴν ἀ-
γαποῦσαν τρυφερὰ.

Ἐσοδε λουλούδι στὸ δάσος, ἔ-
πλεξε μ' αὐτὰ στεφάνια καὶ τὰ φο-
ροῦσε στὸ κεφάλι της. Τραγουδοῦσε
γλυκὰ καὶ ἔμενε ὡς οὐρανὸς βυ-
θισμένη σ' ὀνειροπολήσεις. Τί σκε-
φτόταν τις ὥρες αὐτῆς ἡ ὥρα καὶ
ἀγνή κόρη; Μυστήριον!

Κανένας δὲν ἤξερε τὴν ἔκρυβε σὺν
βάθῃ τῆς καρδιᾶς της.

Στὰ δάση καὶ σὺν ἐρημίᾳ τὴν
πληθαίναν, χωρὶς φόβον, καὶ αὐτὰ τὰ
ζῶα.

Τὰ πονιὰ πετοῦσαν πρὸς ἄκρας
ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της, καθόντου-
σαν σὺν ὅμοι τῆς καὶ ἔφαγαν τὴν
τροφὴν τους ἀπ' τὰ ἀδρά της χεῖρα.

Ἡ μέλισσες πετοῦσαν κοντὰ της
καὶ καθόντουσαν καὶ αὐτῆς ἐπάνω σὺν
χρυσῇ της μαλλίᾳ καὶ σὺν πρῶτον
της.

Κι' αὐτὰ τὰ σαρκώδη ἀρῶματα
τὴν ἤξεραν, θαρρεῖς, καὶ δὲν τῆς ἔ-
καναν κανένα κακόν. Πονιὰ, μέλι-
σες, πεταλοῦδες, ἀρῶματα τὴν τρυ-
φῶν.

JUAN MORGAN

Ὁ ἀρχικρατὴς τῆς Χελώνης Ἰβάν Μόργκαν.
(Ἀπ' τὸ βιβλίο τοῦ Αἰμάρ.)

ρίζαν καὶ τὴν ἀκολουθοῦσαν ξοφῶν. Καὶ τὸ Ἀνθος τοῦ Μαίου, σὺν
νὰ ἤξερε τὴν γλώσσαν τους, μιλοῦσε μαζί τους γλυκὰ καὶ τραγουδοῦσε
γλυκότερα.

Κι' ὅταν γύριζε, κοντὰ τὸ βράδυ, σὺν σπῆτι της, πεπνυμένη καὶ ἄ-
γρια τὴν συνόδευσαν ὡς τὴν ἔκρη τοῦ δάσους.

Ὅλα αὐτὰ ἔκαναν βαθεῖα ἐντύπωση σὺν ἀγρίους μπουκανιέρους.

— Ἐἴνε μὴ ἀγία! ἔλεγε.

Καὶ τὴν ἀγαποῦσαν καὶ τὴν ἐσέβοντο καὶ τὴν ἐθαύμαζαν.

Ἄλλοι μόνον ἔδειχνον πρὸς τὴν κόρην τοῦ Ἀνθους τοῦ
Μαίου!

Οἱ φλύμπτουστέρους, ποὺ ἀγαποῦσαν τὴν νέα σὺν παιδί τους, θὰ τὸν
ἐθαύμαζαν.

Ἐἴτε, ἡ νεαρὰ κόρη μποροῦσε νὰ τραγουδῇ ὅπου ἤθελε καὶ σ' ὁ-
ποιαδήποτε ὥρᾳ τῆς ἡμέρας καὶ νύκτα. Ἀγρινοῦσαν ἐπάνω
τῆς δλοὶ οἱ πειρατὴς τῆς Χελώνης. Γιατὶ οἱ τραγεῖς καὶ ἀμαθεῖς αὐ-
τοὶ ἀνθρώποι, οἱ γενναῖοι καὶ μεγαλόκαρδοι, νόμιζαν πῶς ἡ Θεὸς
Πρόνοια εἶχε ὀρίσει τὸ Ἀνθος τοῦ Μαίου σὺν νησί τους, γὰρ νὰ τοὺς
ἐξελείκῃ ἀπ' τὴν ἀρκετῆς τους ἀμαρτίαν. Πιστεύαν γὰρ, ὅτι ἡ νέα
αὐτὴ τὸν ἔφερε εὐτυχία. Τὴν ἔλεγε «Π α ρ θ ε ν ο τ ω γ
Λ ο υ λ ο υ δ ι ω ν» καὶ τὸν ὄνομα αὐτὸ ταίριαζε μὴ χαρὰ στὴν ἀγνή
καὶ ὀσπλήν νέα.

Αὐτὴ ἦταν ἡ νεαρὰ κόρη ποὺ δέχθηκε ξαρκικὰ τὴν συζήτησιν τοῦ
καπετὰν Μπόθουελ καὶ τὸν δύο ἀδελφῶν, τοῦ Περιοδικῆ καὶ
τοῦ Τυγρόντος, μέσα σὺν σπῆτι τοῦ Δανικὰν.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες σπρώχθηκαν ἐπάνω, μὴ τὴν ἀντίκρουσαν, καὶ ἔ-
βγαλαν τὰ πλατύνοντα καπέλλα τους, τὰ στολισμένα μετὰ μεγάλα χρω-
ματιστὰ στερὰ.

Τὸ Ἀνθος τοῦ Μαίου ἀνταπέδωσε τὸν χαριστικὸν μ' ἓνα κίνημα
τοῦ ὄρατον κεφαλῆς της καὶ τράβηξε πρὸς τὴν σκάλα ποὺ ἔφερε σὺν
ἐπάνω πᾶντα τοῦ σπῆτι. ὅπου βρι-
σκόταν τὸ δοματίον της. Μὰ ὁ καπε-
τὰν Μπόθουελ ἔμενε ἓνα βῆμα πρὸς
τὸ ὄριον της, τὴν ἔναγκαζέτο μετ'
σεβασμὸν καὶ τῆς εἶπε πρῶτον:

— Καλὴσπερα, Ἀνθος τοῦ Μαίου.

Ἡ νέα στασιάζον ἀλότιστα, καί-
πως στενωχωμένη, μὰ δὲν ἀπάν-
τησε.

— Δὲν θες νὰ δεχθῇς τις εὐχὲς
μου γὰρ τὸν ἔντο σου, ἀγαπημένον
καὶ; τῆς ξανάειπε ὁ Μπόθουελ.

Ἡ νέα σπρώχθηκε τὰ διεισδύοντα μύ-
τια της καὶ μὴ ἐκφράσει μελαγχω-
λίαν χύθηκε σὺν πρῶτον της.

— Ἡ εὐχὴ τὸν πονηρῶν δὲν ἀ-
ρέσκει σὺν ἐκπονήνῳ Θεῷ, περὶ μὴς
πολὺ σγὰ.

— Τί ἔνοεις, παιδί μου; ὥρτησε
ὁ μπουκανιέρους ἀνατρεχόμενος. Εἰμαι
λοιπὸν πονηρὸς ἐγώ; Εἰμαι ἐχθρὸς
σου, Ἀνθος τοῦ Μαίου;

— Δὲν ἔχω ἐχθρούς ἐγώ, μὰ
φτωχὴ κόρη, ἀπάντησε τὸ Ἀνθος τοῦ
Μαίου. Ἀπρὸς με λοιπὸν νὰ πᾶν σὺν
δοματίῳ μου, καπετὰν Μπόθουελ.
Δὲν ἔχωμαι ἀνάμνησιν τὴν προσεγγίξῃ μου.

Ἐκαμὲ πρῶτον ἓνα βῆμα πρὸς τὴν σκάλα ποὺ ὀδηγοῦσε σὺν
δοματίῳ της. Ἀλλὰ στήθηκε ἀτόντομα. Γύρισε πάλιν πρὸς τὸν Μπό-
θουελ, στήθηκε τὸ μαγικὸν βλέμμα της ἐπάνω του καὶ τοῦ εἶπε:

— Καπετὰν Μπόθουελ, φιλιέσαι; Ὁ Θεὸς δὲν ἀγαπᾷ τοὺς αἰ-
μοχαρεῖς. Ἦλθε σὺν σπῆτι αὐτὸ με σκέψεις προδοσίας. Ὁ Θεὸς σὲ
βλέπει καὶ δὲν σὲ τιμωρεῖ.

Πρὶν ὁ Μπόθουελ προσφύξῃ νὰ συνέλθῃ ἀπ' τὴν ἐσχάτην καὶ τὴν
ταραχὴν τοῦ, ἡ νέα προσέθηκε πρὸς τὴν σκάλα, ἀνέθηκε γοργὰ ἐπάνω
καὶ γέμισε σὺν σκατῇ τοῦ ἐπάνω πατάματος.

— Διάβολε! μωρομύρισε ὁ Τυγρόντος. Νὰ ἓνα πολὺν τοῖμαρ
θηλικὸ! Ἄκουσ' νὰ μὴς πῇ τέτοια λόγια! Χαρὰ στὴν τὸλμην της!

— Δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτε, ἀποκρίθηκε ὁ καπετὰν Μπόθουελ.
Ὅτι ἐνῶ, οὐτε καὶ κανεὶς ἄλλος μπορεῖ νὰ τὴν βλάψῃ.

— Πῶς εἶπε λοιπὸν αὐτὴ ἡ καπέλλα; ὥρτησε μετὰ τὴν ὁ Πε-
ριοδικῆς. Καὶ πῶς τοῖμαρ νὰ φιλιέται;

— Πῶς φανέσθῃ πῶς ἔσθῃ νεοφερμένον σὺν Ἀγίῳ Δομῆν, εἶπε
ὁ Μπόθουελ. Ἀλλὰ, δὲν θὰ μιλοῦσατε ἔτσι γὰρ τὴν νέα αὐτή.

Τὸ Ἀνθος τοῦ Μαίου, ἡ μὴλλον ἡ Παρθένος τῶν Λουλουδιῶν, ἔχει
τὸν δαλιδῶν νὰ λῇ τὰ πάντα. Τὸ νὰ τοῖμαρ κανεὶς νὰ τὴν περὶ-
ξῇ, εἶνε σὺν νὰ ὑπογράψῃ τὴν θανάτῃν τοῦ καπαδίου. Γιατὶ δλοὶ ἐδῶ
τὴν προστατοῦν. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ σκοτανόμουν γὰρ νὰ τὴν ἀπε-
ραστοποιῇ. Μὰ ἀρετὰ εἶπαμε γὰρ τὸ κτήριον αὐτὸ, ἡ ὥρα ἔφευγε.

Ἀς συνελθῶμεν, κύριοι, τὴν συνιδεῖται μὴς.

— Αὐτὸ εἶπε τὸ καλύτερον, εἶπαν καὶ οἱ δύο ἀδελφοί.

Κάθισαν πάλιν γύρω σὺν τραπέζῃ, γέμισαν τὰ ποτήρια τους, τ' ἀ-
δειασαν καὶ ἀνέμεινε τις πλεῖς τους.

— Μάλιστα, κύριοι, σὰς ἀκούω, εἶπε ὁ Μπόθουελ. Γιατὶ μ' ἐκα-
λέσατε ἐδῶ;

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀντήλθον ἓνα ὑποπτόν βλέμμα. Ἐδίστασαν ἀ-
κόμα ἂν ἔπρεπε ν' ἀναίσχυν τὴν καρδίαν τους σὺν μπουκανιέρους.

Ὁ καπετὰν Μπόθουελ τὸ κατέλαβε αὐτὸ, εἶπε δὲν βλέμμα τους,
χαμνύοντας εἰρηκὰ καὶ εἶπε:

— Διστάζετε, κύριοι; Τότε δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί με
φέρατε ἐδῶ πέρα. Ὄστος, θὰ σὰς διευκολύνω ἐγώ, γὰρ ν' ἀρχίσῃ
ἡ συζήτησίς μας. Μοῦ στεῖλατε, κύριοι, ἓνα γράμμα καὶ μετεκαλοῦσατε
ἐπαικόντος σὺν Ἀγίῳ Δομῆν, γὰρ κάποια δουλειά, ἀπ' τὴν ὁποία
θὰ κέρδιζα 200 χιλιάδες λίβρες. Τὸ ποσὸν μοῦ φάνηκε ἀρκετὰ σεβα-
στὸ. Ἀλλὰ, δρομὸν, γύρισα πρῶτον κατὰ δῶ καὶ νόημα. Δὲν τὸ κρῖνον,
κύριοι μου, ἀναπῶ τὸ χρυσάφι. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἔγινε καὶ περὶ αὐτῆς.
Πρὶν ὅμως φύγω ἀπ' τὴν Ζακίαν καὶ ἔρθω ἐδῶ, πῆγα καὶ φώτισα
τὸν τραπέζιν, περὶ τοῦ ὁποίου μοῦ ἐγράψατε. ἂν πραγματικῶς τοῦ
ἔχετε ἐπιστεῦσθαι τὸ ποσὸν τῶν 200 χιλιάδων λίβρων. Ὁ τραπέζινς
μοῦ τὸ ἐπιβεβαίωσε καὶ δὲν ἐδίστασα περὶ καθόλου...

— Λοιπὸν; ὥρτησαν οἱ δύο ἀδελφοί μ' ἓνα στίγμα.

— Οἱ καλοὶ λογαριασμοὶ κάνουν τοὺς καλοὺς φίλους, ὅπως λένε.
Γὰρ νὰ μοῦ προσφέρετε ἓνα τέτοιο ποσόν, θὰ πῇ πῶς πρόκειται νὰ
ζητήσετε τὴ βοήθειά μου γὰρ κάποια ὑπόθεσις δύσκολη καὶ ἐπικίνδυνη.

Ἐἴτε εἶπε:

— Ἀκριβῶς, καπετάνιε. Γὰρ νὰ ὀρθῇ λοιπὸν νὰ μὴς συναντή-
σετε, θὰ πῇ πῶς δεχέσθε τὴν πρότασί μου.

— Ὅχι δά, κύριοι. Δὲν εἶπα ἀκόμα οὐτε ναί, οὐτε ὄχι. Ἡ ὑπό-
θεσις εἶνε σοβαρὴ. Πρέπει λοιπὸν νὰ μάθω πρῶτα γιατί πρόκειται,
πρὶν ὑποσχεθῶ τὸ ἐλάχιστον. Ἀ, διάβολε, δὲν μπορῶ νὰ φωνάσω
γουροῦν σὺν σκατῇ.

— Κι' ἂν σὰς ποῖμε τὸ μυστικὸν μας, εἶπε ὁ Περιοδικῆς καὶ
δὲν δεχθῇτε νὰ μὴς βοηθήσετε καὶ ἀρνηθῇτε τὴν συνδρομή σας;

— Μπορεῖ νὰ συμβῇ καὶ αὐτό.

— Χμ... Ἐν τούτῃ περιπτώσει, ποὺς μὴς ἐγγυᾶτε γὰρ τὴ
πιστὴν σας, καπετάνιε;

— Ὁ λόγος μου, κύριοι, ἀπάντησε περὶ φανὰ ὁ μπουκανιέρους. Ὁ
λόγος τοῦ Ἀστροῦ Μπόθουελ!...

Οἱ δύο ἀδελφοὶ βυθίστηκαν σὺν σκέψει.

— Ἐπειτα, κύριοι, συνέχισε ὁ Μπό-
θουελ, ἔπρεπε νὰ τὰ σκεφθῶτε ἐλ' αὐ-
τὰ πολὺν μετὰ ἐσέως ἐδῶ. Κι' ἀνάμνη-
σιν νὰ σὰς πῶ καὶ τοῦτο: Ἄν ἤξε-
ρα νὰ σὰς προδώσω, θὰ τὸ εἶχα κάνει
κρίμα.

— Πῶς; ὥρτησαν μ' ἓνα στίγμα
οἱ δύο ἀδελφοί. Ἄν ἔφατε τίποτε.

Ἡ πρώτη ἀγάπη τοῦ Βολταίρου

Βολταίριος γεννήθηκε,
μπορεί κανείς να πύ-
με τὸ σαρκαστικὴ ἐκεί-
νο μαρμαρυγὴ τῶν χει-
λέων, πού τὸν διατή-
ρησε ὡς τὰ τελευταῖα
χρόνια τῆς ζωῆς του
καὶ πού ὤρηξε τὸ πρὶν
χαρακτηριστικὴ γνώρι-
μά του. Σὲ ἑλλεία,
κατὰ τὴν ὁποία ἔλα τα

Κί' ἔτσι, ἕνα ὥραίο πρωί, βλέπουμε τὸ νε-
οὐ Βολκάρου περφορεμένο στὸς γκαγκιούς
δοσκαφούς τῆς Χάτης, ντυμένο σύμφωνα με
τὴν τελευταία παρυσινή μόδα καὶ στολίζετο
σ' ἕνα μπαμπού με γούστ' ὑψηλῶ. Ἀπὸ τὴν
ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ἦταν καλὰ στὴν βιολέ του
—νενηθῆκε χαρνεκτικὸς— καὶ εἶχε ἀνάγκη
τοῦ μπαμπούτου νὰ νὰ στολίζῃ τὸ σῶμα του.
Τὸ ἔλεγο διὸς πνεύμα του ἐξουδεθεῖνως με

A circular engraving of a man with a large, curly wig, wearing a coat and cravat, looking slightly to the right. The man has a serious expression and is wearing a dark coat with a white cravat. The background is a textured, dark grey.

Μὰ οἱ ἐρωτικοὶ δεσμοὶ τοῦ δὲν ἄργησαν νὰ
γίνουιν γνωστοί. Πολλὲς κυρίες, πειραγμένες

"Εν τ' ἀπόγευμά, ἐπισκέψθη τὸ Βολταῖρο

...αὐτοὶ ζῶντες φωνάζει τότε ὁ Σχολάρχης καὶ
...πυκνώνοντας τὴ χάριμα τοῦ φροέστρου πε- τ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ Γάλλοι πιστεύουν ὅτι ὠρισμένοι, πολύ-
μοι λίθοι, ὅταν φοριοῦνται, ἔχουν μαγικὰ

ποδοσ. αυτή, κατέδρασε τὸν ἐργατικὸν σὲ
ἐκαπέντε μέρες φυλακῇ, μὲ τὴν αἰτιολογίαν

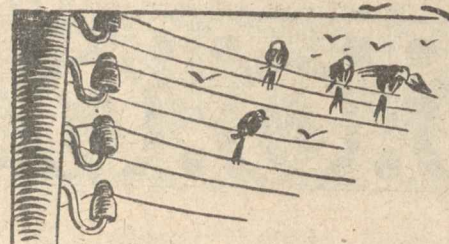
ποδοσ. αυτή, κατέδρασε τὸν ἐργατικὸν σὲ
ἐκαπέντε μέρες φυλακῇ, μὲ τὴν αἰτιολογίαν

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΣΠΟΙΟΥ

κατακλινόμενος ὡς θάνατος τότε ὁ Σχολάρχης καὶ
κατακλινόμενος τὴν χάριμα τοῦ φορέτου πε-

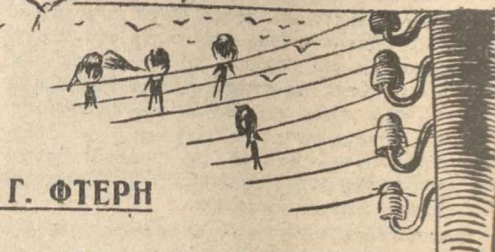
Οἱ Γάλλοι πιστεύουν ὅτι ὠρισμένοι πολύ-
μοι λίθοι, ὅταν φοριῶνται, ἔχουν μαγικὰ

ποδοσ. αυτή, κατέδρασε τὸν ἐργατικὸν σὲ
ἐκαπέντε μέρες φυλακῇ, μὲ τὴν αἰτιολογίαν

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΔΑ Η ΜΑΣΚΕΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Κ. Γ. ΦΤΕΡΗΣ

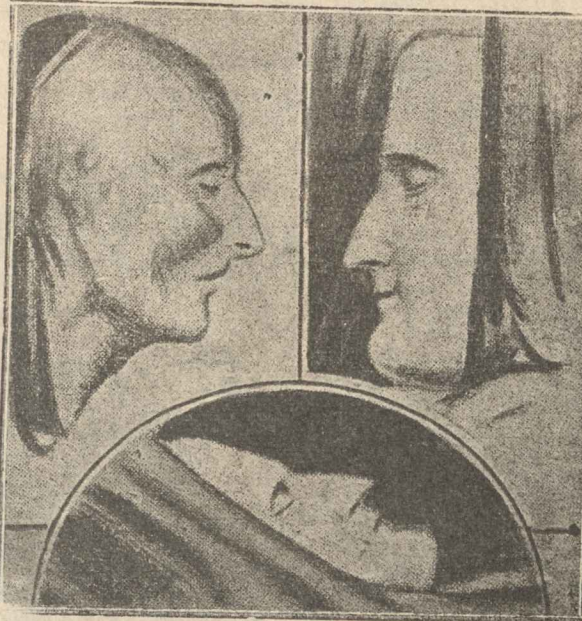
ΠΑΡΙΣΙ, Μάρτιος. — Ο Κορσικανός, ο οποίος δεν είχαν έντονοις «τον Ταυγετον πατέρα», παρά τας ἐμμέτρους διαβεβαιώσεις του Σούτσου — ήταν ἀπλούστατα Ἰταλικῆς καταγωγῆς — ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ κινῇ τὴ λαϊκὴ καὶ τὴν ἱστορικὴ περιέργειαν περισσότερο ἀπ' ὅλες τὶς ἐνδοξες προσωπικότητες τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Τὸ Μαυσολεῖο τοῦ σὺ Μάγαρο τῶν Ἀπομάχων εἶνε διαρκῶς γεμάτο ἀπὸ ντόπιους καὶ ξένους θαυμαστάς, ἀν δὲ ρωτᾷτε καὶ γὰρ τὰ διδία πού τοῦ ἀφιερώθηκαν, ὁ Ρώσος συγγραφεὺς Ντιμίτρι Μερξκόφσκι, ἕνας ἀπὸ τοὺς τελευταίους ἱστορικούς τοῦ Ναπολέοντος, τὰ ὑπελόγησε περίπου σὲ σαράντα γιλιάρδες τόμους. Μία ἀπέραντη διβλιόθηκὴ δπου περνᾷ ὁ ἐπαναστάτης, ὁ στρατηγὸς τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἰταλίας, ὁ πρῶτος Ἰάτατος, ὁ αὐτοκράτωρ, ὅλη ἡ πολεμικὴ καὶ πολιτικὴ δράσις του μέχρι τοῦ Βατερλώ καὶ ὡς τὸ δραματικὸ ἐπίλογο τῆς Ἀγίας Ἐλένης πού εἶνε τὸ συγκινητικώτερον μέρος τῆς ζωῆς τοῦ Βοναπάρτη, ἀκριβῶς γιὰ τὴ ἐκεῖ ἔχει σῶσει πλέον ἢ δέξα τοῦ αὐτοκράτορος, γιὰ νὰ μείνῃ ἡ περιπέτεια τοῦ ἀνθρώπου.

Θὰ περιγράψουμε αὐτὴ τὴν τελευταία περίοδον τῆς ζωῆς του, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν στοιχείων πού περιέσσωσαν οἱ σύγχρονοι ἱστορικοί. Στις 15 Ἰουλίου, τοῦ 1815, ὁ Ναπολεὼν, ἀιχμάλωτος τῶν Ἀγγλῶν, ἐπεβιβάζετο στὸ «Βελλερεφόντη», γιὰ νὰ δόγηθῇ στὸ νησί τῆς ἐξορίας του. Ἦταν σαρανταεῖς ἐτῶν, ἀλλὰ κατάκοπος, θαρὺς καὶ παχύς, μὲ τὴν κοιλιὰ του προτεταμένη. Ἀνέβηκε κατ' εὐθείαν στὴν γέφυρα, ὅπου κι ἐκάθησε ἀμέσως, χωρὶς νὰ δώσῃ στὰ συμβαίνοντα γύρω του τὴν παραμικρότερη προσοχή. Ἀνοίξε ἕνα βιβλίον μὲ ποιήματα τοῦ Ὀσσαν καὶ ἄρχισε νὰ διαβάξῃ. Ἐπειτα, μπροστὰ στὶς ἀγγλικὰς ἀκτὲς, τὸν μετέφεραν σ' ἕνα ἄλλο πλοῖο. Ἀγνάντια στῇ Βρετάννῃ εἶδε τὴν στερεὰ τῆς Γαλλίας γιὰ τελευταία φορὰ.

Ἐδῆγχε ἐπιτηδὲς ἀπὸ τὴν καμπύνην του, βαδίζοντας θαρεῖα μὲ τὰ κοντὰ ποδάρια του. Φοροῦσε πέτσινη κυλόττα, γιλέκο μὲ ἄσπρα στίγματα ξεκουμπωμένο στὴν κάτω μεριὰ καὶ μὲ τὸ θουλικὸ δίκωχον στὸ κεφάλι. Ἐπῆρε τὰ κυάλια καὶ ἐκῆνταξε πρὸς τὸν ὀρίζοντα. Ἀπὸ τὶς ἐπτά τὸ πρωὶ ὡς τὸ μεσημέρι δὲν ἄλλαξε θέσι οὔτε ἕνα λεπτὸ. Ἀπογαιετοῦσε τὴν Γολλὰ, σὰν νὰ εἶχε προαισθανθῇ δι' ἡ Ἀγία Ἐλένη θά γινότανε τάφος του. Κι ὅταν ἐξαφανίσθηκε λίγο-λίγο στὸ διάστημα τῆς τελευταίας λωρίδας τῆς γῆς, ἀκουμπώντας στὸ μπράτσο τοῦ στρατάρχου Μπερτράν ἐγύρισε στὴν καμπύνην του μὲ βραδύτητα θῆμα.

Ἀρχίζει τὸ δράμα τοῦ Προμηθεὺς δεσμώτου ἐπάνω σ' ἕνα δράκον τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ὁ ἐπίσημος δεσμοφύλαξ τοῦ Οὐδων Λωδ, ἀπὸ φόβου μήπως ὁ αἰχμάλωτος δραπετεύσῃ καὶ πάλι, τὸν ἔχει πάντα μπροστὰ στὰ μάτια του. Κάθε πρωὶ ἕνας Ἀγγλὸς ἀξιωματικὸς ἐπῆγγαινε νὰ

πιστοποιήσῃ τὴν παρουσίαν του, ὅταν δὲ ὁ Ναπολεὼν ἀρνιόταν νὰ ἐμφανισθῇ, ἐκῆνταξεν ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κοιτῶνος του. Οὐτὲ τὴν ὥρὰ τοῦ μπάνιου δὲν ἔμενε μοναχός. Πῶς νὰ δραπετεύσῃ!... Τὸ κανόνι βροντοῦσε κάθε φορὰ πού διεκρίνοντο ἱσχυροὶ περσιτικῶν σκαφῶν στὴν ἀπέραντη θάλασσα. Δὲν ἐσκέπτετο ἄλλωστε νὰ δραπετεύσῃ, γιὰ τὴν ἄλλεπάλληλως περιπέτειαν εἶχαν σπᾶσει τὴν ἀντίστασίν του μὴ καὶ καλῇ. Ὡστόσο μένει πάντα υπερήφανος!... Ἐπὶ πέντε χρόνια παλεύει μὲ τὸ δεσμοφυλάκον του, διεκδικώντας τὸν τίτλον τοῦ αὐτοκράτορος πού τοῦ ἀρνείται ὁ Λωδ. Ἡ ἀδράνεια τὸν κουράζει. Δὲν ἔχει πῶς νὰ περάσῃ τὶς ἀτέλειωτες ὥρες του. Τελευταίον σπουδὴ καναπέδες, ἀξέριςτος, ἄπλutos, μ' ἕνα κόκκινο-μαντλὶ στὸ κεφάλι καὶ διαβάξῃ διαρκῶς. Ὁ περιπάτος,

Ἐπάνω, ἀριστερά: Ἡ μάσκα τοῦ Ἀντομαρσί. Δεξιὰ: Τὸ Ἄρον. Καὶ κάτω: Ἡ ἑνα σκίτσον τοῦ Ναπολέοντος νεκροῦ.

ὡπὸ τὴν ἀγρυπνὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Λωδ, τοῦ προκαλεῖ τὴν ἀηδία. Φτείνανε μὴ κούνια, φυτεῖ λαχανικά, κυνηγᾷ γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν φοβερὴν πλῆξιν του. Τὸ θράδου ἡ ἀκολουθία τῆς «Α. Μεγαλειότητος» συγκεντρώνεται στὸ σαλόνι τοῦ ἐξορίστου. Παίζουσι ντόμινο καὶ ντάμες, ἢ ἀκούει τὸν αὐτοκράτορα πού μιλά:

— Ἄν μ' ἐσχότανε ἕνα μυδράλλιον στὸ Κρεμλίνο, θὰ ἦμιον μεγάλος σὰν τὸν Κάισαρα καὶ τὸν Ἀλέξανδρον...

Περιγράφει τὸ δνειρὸν γιὰ τὴν ἐκστρατεία τῶν Ἰνδιῶν, γιὰ τὴν κατάκτησιν ὅλου τοῦ κόσμου. Κάποτε ἀπαγγέλλει μὲ δυνατὴ φωνὴ στίχους ἀπὸ γαλλικὰς τραγωδίας, ἐνῶ οἱ ἀκούοντες τοὺς ἀποκοιμούνται σιγὰ-σιγὰ. Τὸς ἔπναι ἀπότομα:

— Μαντάμ ντὲ Μοντολόν, κοιμήσθε! Τὶ πλῆξεις, Θεέ μου!

Στὸν ἑκτο χρόνο, ἔπεσε ἄρρωστος, ἀν καὶ ἡ ἀρρώστεια του εἶχε κἀμει τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀπὸ τὸ 1819. Πρῆξιμον τῶν ποδῶν καὶ λιποθυμίες. Ἀλλὰ ὁ Οὐδων Λωδ δὲν πιστεύει τίποτε. Τὴν Ἀνοίξι

τοῦ 1821, ἡ ἀρρώστεια ἐπεδεινώθηκε τόσο πού νὰ καταλάβῃ δι' ἐφτασε τὸ τέλος του. Δὲν ἔτρωγε. Τὰ μάτια του δὲν ὑπέφεραν τὸ φῶς. Ὅλη τὴ νύκτα τὸν μετέφεραν πλημμυρισμένο στὸν ἰδρώτα, ἀπὸ κρεββάτι σὲ κρεββάτι. Καί, τὸ θαρσαντικώτερον, ἔκανε ἀδιάκονα ἐμετούς. Ἐπίστευε δι' ὑποφῆρὲς ἀπὸ τὸ σκότι, μόνον δὲ στὶς τελευταῖες στιγμὰς ἀντελήφθη δι' ἐκληρονόμησιν τὸ νόημα τοῦ πατέρα του, δηλαδὴ κοκκίνο τὸ στομάχιον. Συντάσσει τὴν διαθήκην μὲ τὴν μεγαλειότητα ἀπάθεια. Στις 27 Ἀπριλίου τῆς νύκτας, ὕστερα ἀπὸ φοβερὰς ὥρας πυρετοῦ καὶ παραληρήματος, διατάσσει νὰ τοῦ φέρουν στὸ κρεββάτι διάφορα ἀντικείμενα πού πρόκειται ν' ἀφήσῃ ὡς δῶρα: γροσὲς ταμπакιέρες, μανταγιόν, πορτραῖτα, ρολόγια, σκαυρὸς τῆς Λεγέωνος τῆς Τιμῆς. Ἐξετάζει καθένα λεπτομερῶς. Ἀνακαλύπτει δι' τὸ κόμπωμα μίας ταμπакιέρας δὲν ὑπάρχει τὸ ἀρχικὸν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τοῦ ὀνόματος. Παίρνει ἕνα μυτερὸ μαχαίρι καὶ ἀγωνίζεται νὰ σκαλίσῃ ἕνα γράμμα Ν. Τὴν ἴδια στιγμὴν ὁ ἐμετὸς συγκαλονίζει ὅλο τὸ σῶμα του. Τὸν παρακαλοῦν ν' ἀναπαυθῇ. Δὲν δέχεται. Πρέπει νὰ τελειώσῃ! Ὑπαγορεύει κατόπιν, ὁ ἴδιος, τὴν ἐκθεσὶν τοῦ θανάτου του, ὅπως θὰ τὴν ὑποβάλλουν στὸ Λωδ.

«Κύριε διοικητὰ, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς πληροφορήσω δι' τὴν τάδε ἡμέρα, τοῦ τάδε μηνός, μετὰ μακρὰν καὶ ὀδυνηρὰν ἀσθένειαν, ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολεὼν ἐξέπνευσε»...

Συνεγίζει στρεφόμενος πρὸς τὴν ἀκολουθία του:

— Θὰ ὑπογράψετε σεις, Μοντολόν.

Ζητάει ἐπίσης ν' ἀνοίξουν τὸ πῶμα του γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ φύσις τῆς ἀρρώστειας καὶ νὰ λάβῃ τὰ ἀναγκαῖα μέτρα ὁ Ἀετιδεύς.

Τὴν αὐγὴν τῆς 5ης Μαΐου, ξεψυχώντας, προφέρει μερικὰς λέξεις ἀναρθρῶς:

— Γαλλία!... στρατός!...

Ἐξαφνα ἀνασηκώνεται καὶ πάει νὰ ριγτῇ κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Ὁ Μοντολόν τὸν συλλαμβάνει. Ἀρπίζει μὴ πάλιν ἀναμεταξύ των, καὶ στὸ τέλος πέφτουν καὶ οἱ δύο στὸ πάτωμα. Ὁ ἐτοιμοθάνατος σφίγγει τὸν Μοντολόν ἀπὸ τὸν λαιμὸν, τόσο δυνατὰ, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ σωνάξῃ. Σὲ λίγο, ἡ ἄλλη ἀκολουθία, ἀκούει ἀπὸ τὸ διπλανὸν σαλόνι τὸν θόνον, τοὺς γνωρίζει καὶ ἔλοι μαζὺ ξαναβάζον στὸ κρεββάτι τὸν Ναπολέοντα. Δὲν σάλευει. Ἦτο ἡ στερεὴ ἐκρηγξὶς αὐτῆς τῆς δυνάμεως, πού ἐκλόνιζε ἐπὶ τόσα χρόνια τὴ γῆ. Τὸ βράδυ, μὲ τὸ ἡλιοδασίλεμα, ἄφησε τὴν τελευταία πνοήν, ἐνῶ ἔξω στὴν Ἀγία Ἐλένη ξεσποῦσε ἡ φοβερώτερη θύελλα.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ χρονολογεῖται τὸ ζήτημα τῆς νεκρῆς μάσκας τοῦ Ναπολέοντος, τὸ ὅποιο ἐπαίνεφεναν πρὸ τινος στὴν ἐπικαιρότητα αἱ Παρισίνα ἐφημερίδες. Ὡς πῶρα θεωρεῖται πιστοτάτη ἡ

μάσκα τοῦ ἱατροῦ Ἀντομαρσί, ὁ ὁποῖος παρέστη κατὰ τὸν θάνατον τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἀπετύπωσε τὰ χαρακτηριστικά του. Τὸ ἔργον αὐτό, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐδῆγχαν πληθὺς μπουστῖνα πανομοιότυπα, συνεινίκησε τὴν Γαλλίαν κατὰ τὸ 1833, ὅποτε ἐκυκλοφόρησε γιὰ πρώτη φορὰ, χωρὶς ὅμως νὰ πάφῃ ἀπὸ τότε ν' ἀμφισβητεῖται ἡ ἀθεντικότης του. Οἱ εἰδικοὶ εὗρισκαν στὸ κρανίον ἐλαττώματα, τὰ ὅποια δὲν συνέπιπταν μὲ τὸ κρανίον τοῦ Βοναπάρτη. Ἡ μάσκα τοῦ Ἀντομαρσί, ἡ ἐπιβληθεῖσα ὡς ἐνθύμιον καθ' ὅλον τὸν 19ον αἰῶνα, ἀποδίδει ἀτελῶς τὸ κεφάλι τοῦ Ναπολέοντος. Οἱ ἀμφισβητοῦντες μάλιστα τὴν νησιότητά τῆς ἐρωτοῦν γιὰ τὴν δέξιν ἀμέσως στὸ Κανόν, κατὰ τὸ 1821, ἀλλὰ ἄφησε νὰ περάσουν δύοκα χρόνια. Ἐπειτα ὑπάρχει ἡ μάσκα τοῦ Ἀγγλίου ἱατροῦ Ἄρον, ἐπιφορτισθέντος ἀπὸ τὸν κυβερνητὴ τῆς Ἀγίας Ἐλένης νὰ μείνῃ δίπλα στὸ νεκρὸ, μέχρι τοῦ ἐνταφιασμοῦ τοῦ πτώματος. Κατὰ τὴν Ἀγγλικὴν ἐφημερίδα τῆς ἐποχῆς, ὁ Ἄρον, σὲ κάποια στιγμὴν πού θρόθηκε μόνος, ἀπετύπωσε σὲ κερί τὸ αὐτοκρατορικὸ πρόσωπον. Ἀπὸ τὴν ἀντιπαράθεσιν τῶν δύο ἐκμαγείων προσκύπτει δι' ἡ μάσκα τοῦ Ἄρον ἀποδίδει πιστότερα τὴν ἔκφρασιν τοῦ Ναπολέοντος. Ἐνῶν μέτωπον, μὴν ὀλίγον ἀέτειος, θεληματικὸν σαγῶνι, ἀκόμη καὶ τὸ λῆπος πού σηματοδοτεῖται σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀδράνεια τοῦ δερμῶτος. Ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐκείνης ἐφανέρωσε τὴν μάσκα πολὺ χρόνια μετὰ τὸν θάνατον τοῦ αὐτοκράτορος: Φέρεται ὡς δικαιολογία τὸ γεγονός δι' ἐφοβετὸ μήπως χάσει τὴν σύνταξιν του, ἐπειδὴ θὰ ἐθῆμιονε ὁ Οὐδων Λωδ. Ὅταν ἐπαγγέλει στὴν Βερδὼττ ἔ-πὺλῃς τὸ κεμῆλιν στὸν πεθερὸν τοῦ Ἰερωνίμου Βοναπάρτη. Μετὰ χρόνια ἡ μάσκα ἐκλάπη, τὸ 1855 ἐμφανίζεται πάλι στὸ Λονδίνο ἀπὸ ἕναν ἀπώτακτον Βαναρὸ ἀξιωματικόν, γιὰ νὰ ἀγορασθῇ ἐκ νέου ἀπὸ τὸν Ἰερωνίμο. Κατόπιν χάνεται, μετὰ τὰ γεγονότα τῆς Κομμουνισμοῦ στὸ Τυλέρν.

Αὐτὴ ἡ περιπετειώδης μάσκα ἀνευρέθη τελευταίως στὸ Μιντί, πρὸς μεγάλην γὰρ ὅλιν τῶν δεσποτῶν τῆς Ναπολεονταίου παραδόσεως. Εἶνε ἡ γνησία: Ἡ κ. Μαρὶ-Αντουανὲτ-Ρυέλ-Παρνιέ, πού καθάρωσε νὰ τὴν ἀποκτήσῃ μετὰ τὴν λήξιν τοῦ παγκοσμίου πολέμου. Ἐνεῖ ἀπόλυτο δεσπόζοντα γιὰ τὴν γνησιότητά της. Τὸ ἴδιον καὶ οἱ εἰδικοί, οἱ παραβάλλοντες τὰ δοκιμμένα, εἰς γαλλογραφίαι καὶ τῆς προτομῆς τῆς ἐποχῆς. Ὅπως δὲ, ἐδῶ βλέπει κανεὶς τὴν ἀξίαν ἡ ἐφεύρεσιν τοῦ κινηματογράφου. Ἄν ὑπῆρχε στὸν καιρὸ τοῦ Βοναπάρτη, ἔφτανε ἕνα μικρὸ «ἀπαρτί» γιὰ νὰ τὸν διαωνίσῃ καὶ ὡς ἐκφρασί καὶ ὡς κίνησιν, ἀκόμη καὶ ὡς φωνή.

Γ. ΦΤΕΡΗΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

— Ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ἀκρίβεια τοῦ ἡλίου δὲν λείπουν ποτε.

— Ἡ ἀκρίβεια τὰ λόγια σου στὸ ἀκύν τῆς ἀλήθειας.

— Πίνδαρος.

— Ἡ ἔρευνα τῆς ἀλήθειας, εἶνε ἡ εὐγενέστερη ἀνασχολήσις τοῦ ἀνθρώπου.

— Κρις Στάελ.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πάντοτε τιμὴ.

— Σοφοκλῆς.

— Ἡ νύκτα μὲς ἀποκαλύπτει τὰ ἀστέρες καὶ τὴν θλίβν τὴν ἀλήθεια.

Βαλέρυ

— Ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ἀκρίβεια τοῦ ἡλίου δὲν λείπουν ποτε.

— Ἡ ἀκρίβεια τὰ λόγια σου στὸ ἀκύν τῆς ἀλήθειας.

— Πίνδαρος.

— Ἡ ἔρευνα τῆς ἀλήθειας, εἶνε ἡ εὐγενέστερη ἀνασχολήσις τοῦ ἀνθρώπου.

— Κρις Στάελ.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πάντοτε τιμὴ.

— Σοφοκλῆς.

— Ἡ νύκτα μὲς ἀποκαλύπτει τὰ ἀστέρες καὶ τὴν θλίβν τὴν ἀλήθεια.

Βαλέρυ

Η ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΕΡΩΤΙΚΟ

(Τὸς ΕΡ. ΧΑΙ-ΝΕ.)
Κόκκινος εἶν' ὁ δακτύλος πρὸς τὴν ἀπ' τὴν ἀγνὴν τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς. Μακρὰ τὰ κορφοβούνια κολυμποῦνε σὲ καταχνίαν μὲ θάλασσα χρυσή.

Ἄν, νῆαν μαγικὴ παποῦσιν ἄνθρα, νὰ τρέξω μὲ τὸν ἀνέμου τὰ φτερά ἀπ' τὴς θουνοκοφῆς ἐπάνω ἐκείνης, σὲ σπῆ τῆς ἀγῆρας μου μακρὰ!

Νὰ ἰδῶ τὸ κρεββάτι, πού κοιμᾶται καὶ ἀνοίγοντας τὰ κορμίστικα ἐγώ, γλυκὰ τὸ μὲτωπὸ τῆς νὰ εὐχῶμαι, τὸ ρουμπινίον στίμα τῆς τ' ἀγνῆς.

Κι' ἀκόμα πρὸς γλυκὰ νὰ μουμουρίσω σὲ αὐτὰκια τῆς, πού σὰν κοινάκια ἀνθῶν: — «Πῶς σ' ἀγαπᾷ, μὲ θλίψῃς σ' ὄνειρό σου, δι' ἡ καρδίαν μου, ἀπ' δὲν θὰ γυθύνῃ!»

Μετὰφρ. ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΪΣΗ

ΤΟ ΑΓΙΟΚΛΗΜΑ

(Τὸς ΡΑΤΙΕΜΠΙΟΝ.)

Ἀδερφάκι, πού καλῶναι: κι' εὐδοκίαις ἀ- (ἡλῆ), σὲ στενὸν τὴν παρὰ: μὲ τὰ μαῦρα κἀγκυλὰ (του), ἄσπερ τὸν μουχλιασμένον αὐτὸν τοῖγο κι' ἔ- (λα κάτου), ἔλα ἐδῶ, μαζὺ μὲ τ' ἄλλα τ' ἀδερφάκια χα- (απλῆ), νὰ νὰ παίξωμεν ἀντὶ τὰς μετὰ γούλας ἀ- (παλῆ).

Ἔτσι ἐλέγαν τὰ λουλούδια γαλαττὰ στὴ λαγ- (καδὶ), Κι' ἀπ' τὸν ἴσκιον του, τοῦς εἶπε τὸ λουλούδι ἀνὰ τὴν ἀλῆ.

— Ἔτσι πάντα νὰ γαῖωστε, ἀδερφάκια, ἀπ' τὴν καρδίαν (εἶν' ἄλλη), Δὲν ζηλεύω τὴν γὰρ σὰς: ἡ γὰρ μου αἰετὴ (εἶν' ἄλλη), Νὰ σκορπῶ στὴ μοναξιά μου τὴ μικρὴ μου (αυτοῦ),

«Χωρὸν κι' εὐτυχισμένα μετὰ σὲ κόσμῳ χα- (αυτοῦ), τοαγουδάτε δίγως ἔνοισι τῆς γὰρ σὰς τὴ (αυτοῦ),

μὰ γὰρ σὰς καὶ σ' ἑμένα το στωῖό μου τὸ (αυτοῦ),

Εἰμ' ἐνός φυλακισμένου τὸ παρῆγοσ λουλούδι καὶ τὴ λῶπν του μουῶν καὶ τὸν πόνον του

Μετὰφρ. ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΛΙΟΥ

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

(Κινεζικὸν ποίημα.)

Ἡ πεταλούδα Φέου-Γιού, τὴ πλούσια τῆς (αυτοῦ),

Γιὰ τῆς Φέου-Γιού τὴ ζώνωκα ἡ καρδιά μου (αυτοῦ),

κι' ἔγνοια μεγάλῃ ὁ νοῦς μου ἔχει. (αυτοῦ),

Ἡ πεταλούδα Φέου-Γιού τὰ πλούσια τῆς (αυτοῦ),

φορεῖ σὰν μαγικὴ μαυρίδα. (αυτοῦ),

Ναὶ τὸν κοντὸν μου μὲ θάλαξ μὲ δένον ἐπι- (αυτοῦ),

κι' ἔχει μεγάλῃ ὁ νοῦς μου ἀπελπισία. (αυτοῦ),

Ἡ πεταλούδα Φέου-Γιού ἀνὰ λαφονα πετὰ μὲ τὰ φτερά της πούταν σὰν τὸ χιόνι. Διχὴ μου θὰ τὴν ἤθελα μ' αὐτὴν δὲ στανιὰ καὶ κλαίω πού στανιὰ δὲν μὲ λυγώνει.

Μετὰφρ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΙΩΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συμβουλευθῶν τὸν ἱατρὸν τῶν «Παναθηναίων», πρέπει νὰ γρά- φουν στὸν φάκελλον τῶν ἐπιστολῶν τῶν γῆ- φράσι: «Διὰ τὸν Ἰατρὸν».

Ἀ σκ. Ὑπ. Ἐνταῦθα. Δὲν πρόκειται πε- ρὶ νόσου πού νὰ ἐπιδεδεῖται θεραπεία, ἀλλὰ ὑάλλον περὶ ἐκδηλώσεως ἀνωμαλῶν κληρον. διαβέσεως. Μετὰ τὸν καιρὸν θὰ περάσουν βλα. Ἐνταῦθα, φροντίζετε νὰ μὴ εἰσθε δυσκοί- λια, νὰ μὴ ἐκθέσετε τὸ πρόσωπον σὲ ἀπότομη ψύει καὶ νὰ μὴ εἰσθε ποτὲ τὰ ταμπήματα. Κρέμα πολὺ καλὴ γιὰ σὰς εἶνε:

Lanoline anhydrous 5,0
Huile d'amandes douces 5,0
Carbonate de Magnés, léger 6,0
Eau 30,0

Νὰ τὴν μεταχειρίζεσθε πρὸς τὸ ὅπου.

Κ. Ν., Ἐνταῦθα. Ἀπ' αὐτὰ πού μὲ γρά- φετε συμπεραίνω δι' πλῆθος ἀντι- ἑμετῶν. Συνηθισμένη κλῆ. Ἐπιτρέπετε ὡς νὰ ζῆ- τε μέσα στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ μὴν πάτε νὰ συμβουλευθῆτε ἕνα γιαντὸν τῶν χρόνιαν, γ.α.ε. ἡντρεπῆσθε: Ἐλᾶτε νὰ σὰς δῶ (Κατακου- ζηνὸς 12), 2—5 μ.μ. Μὴν παίζετε μὲ τὴν ζωὴν σας.

Α. Β., Κομοτηνῆ. Ἄν τὰ συμπτώματα εἶ- νε πράγματι αὐτὰ πού μὲ περιγράφετε, ἡ τεθεῖσα διάγνωσις εἶνε ἀκριβὴς. Ἡ θεραπεία πού γοσιάζεσθε θὰ εἶνε κάπως μικρὰ, θελεῖ ὑπομονή, πρὸς τὴν δὲ καὶ διακοπὴν τῶν ἐπαγγελματικῶν ἀσχολιῶν σας δι' ἄρκετους μῆνας. Πάντως, γιὰ νὰ πετύχῃ μὴ τέτοιαι θεραπεία ἀπαιτεῖ ἐισαγωγὴν εἰς εἰδικὴν θε- ραπείαν.

Δίδα Φ. Λ. Σ., Ἐνταῦθα. Ποῦματι αὐτὰ «α δυσάρεστα boutons de jeunesse» ἐφαίνονται καὶ στὴν ἀνωμαλὴ ἐντερικὴ λειτουργία, ἀλλ' ὅχι ἀποκλειστικῶς σ' αὐτήν. Κατ' τῆς δυσ- κοιλιοτήτος πού καλὸ εἶνε τὸ Nujol (1 κου- ταλιὰ σούπας πρὸς τὸν ὅπου). Καὶ τὰ λου- τρά ἴσως νὰ σὰς ωφελέσων κάπως. Μετὰ τὸ γάμο θὰ τακτοποιηθῶν βλα.

Σα π. φ. Ἐνταῦθα. Συμφορῶν δὲν θὰ πῇ κατεστραμμένη. Κάθε ἄλλω, Γαμὰ ὡς στὴν περίπτωσιν τῆς ἀσθενείας σας βρισκῶ ἀκ- ρίως ὑπερβολικὴν τὴν ἀισιότητα τοῦ γιαντοῦ, πού σὰς εἶπε πως δὲν εἶνε τίποτε. Σὰς συνη- στῶ λοιπὸν νὰ υποβάλετε σὲ μὴ προσωπικὴν ἐξέτασιν στὴν ἀρρώστειάν σας.

Κ. Χρ., Θεσσαλονικὴν. Τὰ δεδομένα τῆς ἀκτινολογικῆς τοῦ θώρακος εἶνε αἰετὰ προ- σπῆς, γιὰ τὴν βλάβαν αὐτὴν νὰ

Οι περιφιρότεροι γάμοι του Νέου Κόσμου

'Η 'Αμερικανίδες που 'έγιναν πριγκήπισσες

Η βασίλισσα των νήσων Χαβαΐ. 'Ο άτυχος γάμος της μίς Πέττερσον. Πώς...δεν έγινε βασίλισσα της Βεσφαλίας. 'Η μίς Μόλλυ Στιούαρτ, πριγκήπισσα της 'Ελλάδος κτλ.

ΕΛΛ και λίγον καιρό, ένας από τους πιο αξιοσημείους δικαστές του Νέου Κόσμου, ο Ουίλλιαμ Κρέστον, δημοσίευσε στις εφημερίδες της Νέας 'Υόρκης μια έντονη διαμαρτυρία για τις ματαιωμένες 'Αμερικανίδες που προσφέροντο κολοσσιαίες προίκες σε χρεωκοπημένους ευγενείς της Ευρώπης και τους παντρεύονταν για να αποκτήσουν ένα τίτλο ευγενείας και να γίνουν πριγκήπισσες, δουκίσσες ή μαρκησίδες...

Ο 'Αμερικανός δικαστής έκανε ακόμη την παρατήρηση ότι όλοι σχεδόν αυτοί οι γάμοι έινε άτυχοι, ότι αυτή η μαγία των τίτλων γελιοποιεί την 'Αμερική κι ότι — πράγμα που κατά τη γνώμη του ήταν το σπουδαιότερο — από το 1850 ως το 1930 είχαν φύγει από την 'Αμερική με τον τρόπο αυτό ως προίκες είκοσι δισεκατομμύρια δολάρια...

Η 'Αμερικανίδα όμως φαίνεται ότι δεν δίνουν καμιά σημασία στις αυστηρές επιλήψεις του Ουίλλιαμ Κρέστον, γιατί εξακολουθούν ακόμη να αγοράζουν με τα δολάρια τους παλαιά αγγλικά, γαλλικά ή ιταλικά οικόσημα...

Έχουν άδικο; Ίσως όχι. 'Η αλήθεια είναι ότι δεν μπορεί να πη κανείς πως οι γάμοι αυτοί του είδους είναι όλοι άτυχοι, γιατί αν εξετάσουμε το ζήτημα από αυτή την άποψη, πρέπει να ομολογήσουμε ότι όλες σχεδόν οι 'Αμερικανίδες που ήρθαν στην Ευρώπη, έδειξαν ότι μπορούσαν να φέρουν τον τίτλο τους με περισσότερη αξιοπρέπεια από πολλές Ευρωπαίες αριστοκράτισσες...

Τα παραδείγματα αυτά είναι πάμπολλα. 'Ας αρχίσουμε λοιπόν από την ιστορία μιας 'Αμερικανίδας που έγινε βασίλισσα. Βασίλισσα όχι καμιάς φυλής 'Ερυθροδέρμων, αλλά ενός αυθεντικού βασιλείου, ανεγνωρισμένου από τις Μεγάλες Δυνάμεις, αν κι είχε χαμένο μαχαίρι στον Ειρηνικό ωκεανό και σήμερα αποτελεί μέρος της 'Αμερικανικής Συνομοσπονδίας.

Πρόκειται για το βασίλειο των νήσων Χαβαΐ, που έχει πρωτεύουσα το πασίγνωστο Χονολουλού.

Σ' αυτό το Κράτος, όπου βασίλευαν οι απόγονοι του Καμεμέχα του Μεγάλου, του βασιλέως που είχε υποδεχτεί τον περίφημο πλοίαρχο Κούκ, — στις αρχές του 1856 βασίλευε ο Καμεμέχα IV Αιολόχης, ένας νεαρός ήγειμνος είκοσι χρόνων. Την ίδια εποχή ζούσε στο Χονολουλού κάποιος μίστερ Ρούκερ από τον 'Αγιο Φραγκίσκο, ιδιοκτήτης φυτειών κι έμπορος ζάχαρης, ο οποίος είχε μια πολύ όμορφη κόρη δεκαεννιά χρόνων, την 'Εμμα. 'Η 'Εμμα άρεσε στο νεαρό βασιλιά, ο οποίος στο τέλος την παντρεύτηκε με τον πιο έμπιστο τρόπο και την έκανε βασίλισσα των νήσων Χαβαΐ!

Η 'Εμμα Ρούκερ λοιπόν είχε η πρώτη 'Αμερικανίδα που φέρεσε βασιλικό στέμμα και χάρισε τις δάδες και τις τιμές μιας αληθινής βασίλισσας. Ήταν μάλιστα τόσο έμπιστη, ώστε η επιδοσία της στις υποθέσεις του Κράτους δεν έπαψε με τον θάνατο του άντρα της που συνέ-

βηθε το 1864. Ήταν φίλη, φυσικά, των 'Αμερικανών και πέτυχε να σώσει πολλά προνόμια. Πολλές μάχες πριγκήπισσες του βασιλείου των Χαβαΐ παντρεύτηκαν 'Αμερικανούς. Το 1893 όμως, η 'Αμερικανική Κυβέρνηση την ανέτρεψε και ανέκηρυξε το βασίλειό της δημοκρατία. 'Η 'Εμμα ωστόσο δεν θέλησε να εγκαταλείψει τη χώρα της κι έμεινε στις Χαβαΐ, όπου και πέθανε στις αρχές του 20ού αιώνα.

Η πρώτη όμως 'Αμερικανίδα που έγινε πραγματική πριγκήπισσα στην Ευρώπη, ήταν μια γυναίκα, της οποίας η ζωή μοιάζει με περικομμένη και συναρπαστικό μυθιστόρημα.

Η Μαρία 'Εστέρ Λη, κόρη ενός βαρυσπούτου εμπόρου της Νέας 'Υόρκης, του Λαυρέντ Λη, ήταν είκοσιεξ χρονών όταν παντρεύτηκε, το 1864, τον πριγκίπα Φρειδερίκο του Σλέσβιγκ-Χολστάιν...

Αυτοκράτορας όμως φαίνεται ότι δεν δίνουν καμιά σημασία στις αυστηρές επιλήψεις του Ουίλλιαμ Κρέστον, γιατί εξακολουθούν ακόμη να αγοράζουν με τα δολάρια τους παλαιά αγγλικά, γαλλικά ή ιταλικά οικόσημα...

Έχουν άδικο; Ίσως όχι. 'Η αλήθεια είναι ότι δεν μπορεί να πη κανείς πως οι γάμοι αυτοί του είδους είναι όλοι άτυχοι, γιατί αν εξετάσουμε το ζήτημα από αυτή την άποψη, πρέπει να ομολογήσουμε ότι όλες σχεδόν οι 'Αμερικανίδες που ήρθαν στην Ευρώπη, έδειξαν ότι μπορούσαν να φέρουν τον τίτλο τους με περισσότερη αξιοπρέπεια από πολλές Ευρωπαίες αριστοκράτισσες...

Τα παραδείγματα αυτά είναι πάμπολλα. 'Ας αρχίσουμε λοιπόν από την ιστορία μιας 'Αμερικανίδας που έγινε βασίλισσα. Βασίλισσα όχι καμιάς φυλής 'Ερυθροδέρμων, αλλά ενός αυθεντικού βασιλείου, ανεγνωρισμένου από τις Μεγάλες Δυνάμεις, αν κι είχε χαμένο μαχαίρι στον Ειρηνικό ωκεανό και σήμερα αποτελεί μέρος της 'Αμερικανικής Συνομοσπονδίας.

Πρόκειται για το βασίλειο των νήσων Χαβαΐ, που έχει πρωτεύουσα το πασίγνωστο Χονολουλού. Σ' αυτό το Κράτος, όπου βασίλευαν οι απόγονοι του Καμεμέχα του Μεγάλου, του βασιλέως που είχε υποδεχτεί τον περίφημο πλοίαρχο Κούκ, — στις αρχές του 1856 βασίλευε ο Καμεμέχα IV Αιολόχης, ένας νεαρός ήγειμνος είκοσι χρόνων. Την ίδια εποχή ζούσε στο Χονολουλού κάποιος μίστερ Ρούκερ από τον 'Αγιο Φραγκίσκο, ιδιοκτήτης φυτειών κι έμπορος ζάχαρης, ο οποίος είχε μια πολύ όμορφη κόρη δεκαεννιά χρόνων, την 'Εμμα. 'Η 'Εμμα άρεσε στο νεαρό βασιλιά, ο οποίος στο τέλος την παντρεύτηκε με τον πιο έμπιστο τρόπο και την έκανε βασίλισσα των νήσων Χαβαΐ!

Η 'Εμμα Ρούκερ λοιπόν είχε η πρώτη 'Αμερικανίδα που φέρεσε βασιλικό στέμμα και χάρισε τις δάδες και τις τιμές μιας αληθινής βασίλισσας. Ήταν μάλιστα τόσο έμπιστη, ώστε η επιδοσία της στις υποθέσεις του Κράτους δεν έπαψε με τον θάνατο του άντρα της που συνέ-

βηθε το 1864. Ήταν φίλη, φυσικά, των 'Αμερικανών και πέτυχε να σώσει πολλά προνόμια. Πολλές μάχες πριγκήπισσες του βασιλείου των Χαβαΐ παντρεύτηκαν 'Αμερικανούς. Το 1893 όμως, η 'Αμερικανική Κυβέρνηση την ανέτρεψε και ανέκηρυξε το βασίλειό της δημοκρατία. 'Η 'Εμμα ωστόσο δεν θέλησε να εγκαταλείψει τη χώρα της κι έμεινε στις Χαβαΐ, όπου και πέθανε στις αρχές του 20ού αιώνα.

Η πρώτη όμως 'Αμερικανίδα που έγινε πραγματική πριγκήπισσα στην Ευρώπη, ήταν μια γυναίκα, της οποίας η ζωή μοιάζει με περικομμένη και συναρπαστικό μυθιστόρημα.

Η Μαρία 'Εστέρ Λη, κόρη ενός βαρυσπούτου εμπόρου της Νέας 'Υόρκης, του Λαυρέντ Λη, ήταν είκοσιεξ χρονών όταν παντρεύτηκε, το 1864, τον πριγκίπα Φρειδερίκο του Σλέσβιγκ-Χολστάιν...

Μια ημέρα λοιπόν παντρεύτηκε την κόρη ενός εμπόρου της Βαυαρίας, την ξανθή και χαριτωμένη 'Ελισάβετ Πέττερσον και άρχισε να συλλογιστεί διάλογο του θυμού του μεγάλου αδελφού του, που ήταν πειά αυτοκράτορ, γύρισε μαζί της στην Ευρώπη. 'Ο Ναπολέων όμως δεν ήταν πειά δημοκρατικός κι η όμορφη 'Αμερικανίδα κοινά-δα του τον πείραζε στα νεύρα. Γι' αυτό, όταν κατά το 1807 ο 'Γεώργιος ανέκηρυξε βασιλεύς της Βεσφαλίας, τον έδιώξαν και να διασυνθή τη δυστυχήμένη 'Ελισάβετ Πέττερσον και να παντρευτεί την κόρη του βασιλέως της Βυρτεμβέργης. 'Η πρώτη γυναίκα που τότε ξαναγύρισε με το μαρκό παλίδι τους, τον Γουσταύο, στη Βαλτιμία-ρη και ύστερ' από λίγον καιρό πέ-

θανε από την απειρία της, γιατί δεν μπόρεσε να γίνει βασίλισσα. 'Ο Γουσταύος Βοναπάρτης πέθανε στη Βαλτιμία, το 1870, αφήνοντας πολλά παιδιά κι εγγόνια, τα οποία δεν άσπαρ-σσαν ποτέ να εγκαταλείψουν τα δικαιώματά τους επί του θρόνου της... Βεσφαλίας!

Μια άλλη πάμπλουτη 'Αμερικανίδα, η μίς 'Αναστασία ή Μόλλυ Στιούαρτ, άρρη παντρεύτηκε τον διαση-τομωμένο μίστερ Β. Μ. Λήδες και χάρησε, συλλογιστηκε μια ήμε-ρα ότι το ορθόδοξο ό-νομά της μπορούσε να σως να συντελέσει να γίνει κι αυτή... πριγκήπισσα.

Ησθε λοιπόν στην Ευρώπη και το 1918 παντρεύτηκε τον πριγκίπα Χριστόφορο της 'Ελλάδος, δέο των τελευταίων βασιλέων μας.

Η μίς Στιούαρτ ή αμίσσε Λήδες που κατόρθωσε να γίνει ελληνίδα πριγκήπισσα πριν πεθάνει, το 1923, σε ηλικία σαράντα χρόνων, μπόρεσε να παντρευτεί και τον μοναρχικό της από τον πρώτο της γάμο, τον Ουίλλιαμ Λήδες, με την όμορφη Μεγάλη Δουκίσσα Σένα της Ρωσίας, κόρη του Μεγάλου Δουκά Γεωργίου Μιχαήλιδου που τουφεκίστηκε από τους μπολσεβίκους. 'Ο Ουίλλιαμ Λήδες και η Μεγάλη Δουκίσσα Σένα έινε εγκατεστημένοι σήμερα στη Νέα 'Υόρκη και θεωρούνται ως ένα από τα πιο εύτυχημα ανθρώπινα του κόσμου. Έκεί πέρα γεννήθηκε κι η κόρη τους 'Ελένη, η πρώτη 'Αμερικανίδα που έχει βασιλικό αίμα στις φλέβες της.

Μα και η αμίσσε Νεβάντα Χαΐς στέφθηκε πολύ τυχερή. Τό έχουν φάει η χώρα, γιατί αυτή είχε γη-ρομένη δυο φορές. 'Η 'Αμερικανίδα αυτή παντρεύτηκε το 1917 στη Ρώμη τον πριγκίπα 'Αλφόνσο, Δούκα

του Οπόρτο, ο οποίος ήταν γιος του τέως βασιλέως της Πορτογαλίας και της Μαρίας Πια της Σαβοΐας. 'Η Πορτογαλίδα πριγκήπισσα εγκαταστάθηκε με τον τρίτο άντρα της στη Νεάπολη της 'Ιταλίας, κι όταν αυτός πέθανε το 1920, αποτραβήχτηκε στη Ρώμη, όπου κι άσκησε μια ήσυχη κι εύτυχη ζωή.

Έπειτα έρχεται η μίς Λόρι Φράνσις Μπουθ, μια 'Αμερικανίδα από τον Καναδά, που γεννήθηκε στην Οττάβα. 'Η μίς Μπουθ παντρεύτηκε το 1924 τον εξάδελφό του βασιλέως της Δανίας, τον πριγκίπα 'Ερικ και σήμερα ζουν κι οι δυο ως Κόμισες του 'Αβελινεμπουργκ στην 'Αρκαδία της Καλαφονιάς, όπου καλλιεργούν κι εκμεταλλεύονται τ' άπέραντα κτήματά τους.

Και τέλος, ο πριγκίπα Μιχαήλ του Μπαργκάντα, ενός παλαιού βασιλικού οίκου της Πορτογαλίας, παντρεύτηκε το 1909, στη Σκωτία, την μίς 'Ανίτα Στιούαρτ, μια 'Αμερικανίδα από το 'Ελμπερτον του Νιού Τζέρσεϊ. 'Η πριγκήπισσα του Μπαργκάντα χρησιμο-ποιεί το 1923 και ζή σήμερα στη Νέα 'Υόρκη, όπου ο πρώτος γιος της Τζων, φέρει το τίτλο του διαδόχου της Πορτογαλίας!...

Η πιο άτυχη όμως απ' όλες τις 'Αμερικανίδες είναι η μίς Μόντ Γουίλλιγ, η οποία αν δεν είχε ένα διά-τροπο πατέρα, θα γινόταν βασίλισσα της Γαλλίας!

Ο Λουδοβίκος Φίλιππος, ο οποίος έγινε βασιλεύς της Γαλλίας το 1830, όταν ήταν είκοσι πέντε χρόνων, θεωρούνταν στην 'Αμερική 'Εκεί λοιπόν γνώρισε την μίς Μόντ Γουίλλιγ, κόρη ενός 'Αμερικανού εκδοτικού μισθωτού της 'Ουλεάνης, την έρωτηθηκε και την ζήτησε από τον πατέρα της, που ο γέρο Γουίλλιγ, δισεκατομμύριο λίγρο και τύπος πε-κτικού 'Αμερικανού, άρνήθηκε να το-τη δώσει.

— Δεν μου φαίνεται να είσαι κι τόσο καλός γαμπρός για την κόρη μου! του είπε.

Κι' έτσι η 'Αμερική, με μια άρ-νηση που έμεινε ιστορική, έχασε την ευκαιρία να δώσει μια κόρη της για βασίλισσα στη Γαλλία!...

Κι' έτσι η 'Αμερική, με μια άρ-νηση που έμεινε ιστορική, έχασε την ευκαιρία να δώσει μια κόρη της για βασίλισσα στη Γαλλία!...

Κι' έτσι η 'Αμερική, με μια άρ-νηση που έμεινε ιστορική, έχασε την ευκαιρία να δώσει μια κόρη της για βασίλισσα στη Γαλλία!...

Κι' έτσι η 'Αμερική, με μια άρ-νηση που έμεινε ιστορική, έχασε την ευκαιρία να δώσει μια κόρη της για βασίλισσα στη Γαλλία!...

Κι' έτσι η 'Αμερική, με μια άρ-νηση που έμεινε ιστορική, έχασε την ευκαιρία να δώσει μια κόρη της για βασίλισσα στη Γαλλία!...

Κι' έτσι η 'Αμερική, με μια άρ-νηση που έμεινε ιστορική, έχασε την ευκαιρία να δώσει μια κόρη της για βασίλισσα στη Γαλλία!...

Κι' έτσι η 'Αμερική, με μια άρ-νηση που έμεινε ιστορική, έχασε την ευκαιρία να δώσει μια κόρη της για βασίλισσα στη Γαλλία!...

Κι' έτσι η 'Αμερική, με μια άρ-νηση που έμεινε ιστορική, έχασε την ευκαιρία να δώσει μια κόρη της για βασίλισσα στη Γαλλία!...

Κι' έτσι η 'Αμερική, με μια άρ-νηση που έμεινε ιστορική, έχασε την ευκαιρία να δώσει μια κόρη της για βασίλισσα στη Γαλλία!...

Κι' έτσι η 'Αμερική, με μια άρ-νηση που έμεινε ιστορική, έχασε την ευκαιρία να δώσει μια κόρη της για βασίλισσα στη Γαλλία!...

Κι' έτσι η 'Αμερική, με μια άρ-νηση που έμεινε ιστορική, έχασε την ευκαιρία να δώσει μια κόρη της για βασίλισσα στη Γαλλία!...

Κι' έτσι η 'Αμερική, με μια άρ-νηση που έμεινε ιστορική, έχασε την ευκαιρία να δώσει μια κόρη της για βασίλισσα στη Γαλλία!...

Κι' έτσι η 'Αμερική, με μια άρ-νηση που έμεινε ιστορική, έχασε την ευκαιρία να δώσει μια κόρη της για βασίλισσα στη Γαλλία!...

Κι' έτσι η 'Αμερική, με μια άρ-νηση που έμεινε ιστορική, έχασε την ευκαιρία να δώσει μια κόρη της για βασίλισσα στη Γαλλία!...

Τα κολοσσιαία αγάλματα δλου' του κόσμου

Οι γλύπται τών βουνών

Μια τολμηρή ιδέα του Γερμανού γλύπτου 'Ερικ Νόρντμαν. Τα σκαλισμένα βουνά της 'Αγγλίας. Το πελώριο άσπρο άλογο της Κομητείας του Μέρκ. Το γιγαντιαίο ελάφι του Μόρμοντ. Τα αγάλματα του αρχαίου Περού και των 'Ινδιών.

ΕΛΛ και λίγον καιρό, μια τολμηρή ιδέα του γλύπτου Νόρντμαν, άναστάτωσε κυριολεκτικά τόσο τους καλλιτεχνικούς, όσο και τους πολιτικούς κύκλους της Βόρειας. 'Ο Γερμανός γλύπτης ζήτησε την άδεια από την Κυβέρνηση του να φτιάξει ένα κολοσσιαίο άγαλμα του πρώην αυτοκράτορα Γουλιέλμου Β', στο βασιλικό Φέλντμπεργκ, που έινε ένα από τα πιο υψηλά βουνά του με-σημβρινού Μέλανος Όρους.

Ο παρόμοιος όμως καλλιτέχνης δεν μπόρεσε να πραγματοποιήσει τα μεγαλειώδη σχέδιά του, γιατί η πρότασή του αυτή επροκάλεσε άμέ-σως τους χλευασμούς και τις ειρωνίες των Ευρωπαίων συναδέλφων του. 'Εδωσε μάλιστα άφορη σκέψη πολιτικούς κι καταρχήν ακόμη μια φορά την ελπίδα επίδοσης που είχαν στη Ρουμανία οι τρελλές ιδέες του Γουλιέλμου και η μαγία του για τα μεγάλα!...

Ο γλύπτης Νόρντμαν ωστόσο δεν γατήρησε γιατί ήθελε να φτιά-ξει ένα κολοσσιαίο άγαλμα στο Φέλντμπεργκ άλλα για το θέμα του έργου του, για την απειρία του ν' απαθανάτισε τον Κάιζερ. 'Αλλού, αυτή η ιδέα του δεν άν δεν άρουσάσε τίποτα το παρθένο και το έκπλη-κτικό γιατί τα γιγαντιαία γλυπτικά έργα έπάνω στα βουνά και στις βραχώδεις πλευρές τους δεν έινε κάτι το καινούριο και το πρωτό-τυπο...

Στη Βόρεια 'Αμερική, για να φέ-ρουμε ένα παράδειγμα, ο γλύπτης Μπόργκλιν σκαλίζει, πέντε χρόνια τώρα, στον πελώριο βράχο του «Στόν Μούνταν», μια μεγάλη αλ-ληγορική παράσταση.

Φαίνεται όμως ότι οι περισσότε-ρα και τα πιο περίεργα γλυπτικά έργα στους βράχους των βουνών, ύ-παρχουν στην 'Αγγλία. Σ' ένα βου-νό που δεσπόζει του Όλφμπεργκτον, στην κομητεία του Μέρκ, βλος ο κόσμος θαυμάζει ένα τεράστιο ά-σπρο άλογο, σκαλισμένο στο βρά-χο. 'Από το άλογο αυτό πήρε τ' όνομά της και η κοιλιά που ά-πλώνεται στους πρόποδες του βου-νού και που λέγεται «Κολάδα του 'Ασπρου 'Αλόγου». Αυτό το κολο-σσιαίο άλογο παριστάνει το άλογο του βασιλέως 'Αλφρέδου του Με-γάλου, που είχε κερδίσει τους Λα-νούς το 871. Το ύψος του έινε πε-ρισσότερο από εκατό μέτρα κι ά-ταν έινε ήλιος, φαίνεται καθαρά από άνωθεν, 20—25 χιλιόμετρα!

Στην 'Αγγλία πάλι και στη βο-ρική όρμη του 'Εντγκενχίλ, ύ-πάρχει σκαλισμένο ένα άλλο άλο-γο που έχει μήκος περισσότερο από τριακόσια μέτρα και που έινε για να θυμίζει αλυσίδα των ήρωών του κόμητος του Βάσβε, ο οποίος κα-τά το 1461 έδωκε με φάρμακο κι ατσούφια για να κερδηθεί η νίκη των Τούτνων.

Το άλογο του κόμητος του Βά-βε έινε από κόκκινο γαϊόνη κι έτσι μερικές φορές όταν έινε καλο-ρός ο σούανός, λάμπει μέσα στον ήλιο σαν ένα πελώριο ρουμίνι. Τις

φοιτητά της κομητείας κατά τον 18ο αιώνα. Κοιτά στο Στρέτον πάλι και άπάνω στη ράχη του Μό-μοντ έινε 'Αγγλός γλύπτης έκα-λυσ κατά το 1880 ένα ελάφι που έχει ύψος 270 μέτρα!...

Στα βουνά της 'Αγγλίας όμως δεν συναντάμε κανείς πελώριο μόνο ζώα, άλλα και γιγαντιαίες προτο-μές. Μια τέτοια προτομή του βα-σιλέως Γεωργίου Γ', ύψους 90 μέ-τρων, φαίνεται καθαρά στους τα-ξιδιώτες που περνούν με το τρέ-νο κοντά από την δροσερά του 'Ο-σμεργκτον. Μά και στην κορυφή του Τρέντλιν ήρνωνται ένας πελώριος άνδρας, ύψους 115 μέτρων που πα-ρυστάει τον κόμητα του Ντόρεστ άρματωμένο μ' ένα ρατάκι. Πιο μεγαλειώδες όμως έινε το άγαλμα του Δουκά του Σουσεξ, του λεγο-μένου «Ελόνγκ Μάν», που έχει ύψος 167 μέτρων και που δεσπόζει με ά-πέραντες κοιλιάδες, ψηλά από την κορυφή του Γουλιμπεργκτον.

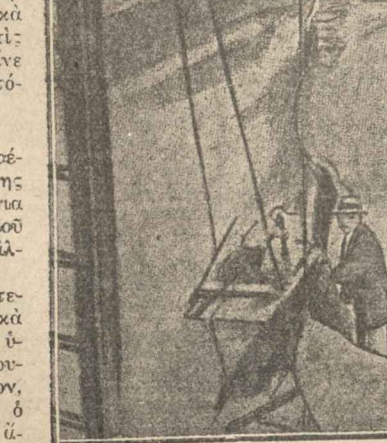
Αυτή η συνήθεια των κολοσσιαίων μνημείων άπάνω στα βουνά έινε τό-σο παλιά όσο κι ο κόσμος.

Τό αρχαίο Περού, με τον μεγα-λό και άξιοθαύμαστο πολιτισμό του, είχε σ' όλες τις κορυφές των ά-γριων βουνών του γιγαντιαία μ' και τερατώδη αγάλματα των θεών του, που προσκαλούσαν τη φρόνη και το σεβασμό των περυστικών ξένων...

Η αρχαία Γαλλία πάλι έχει τα πελώρια Δρουιδικά μνημεία της, που έινε άποθανοποιμένα άπάνω στα βραχώδη βότρυα.

Η μόνη χώρα ωστόσο όπου ά-φρονούν κυριολεκτικά προτόμα τι-τάνια γλυπτικά έργα έινε δίχως καμιά άμφιβολία η 'Ινδία, ή Ιε-ρες και μυστηριώδεις αρχαίες 'Ιν-δίες. Έκεί πέρα όλα τα θεοποιη-μένα ζώα, όλα τα τέρατα που έ-χουν γίνει προστατευτικές ή εκδι-κτικές θεότητες από την δεισιδα-μονία μιας πρωτογονής θρησκείας, όλοι οι φανταστικοί κολοσσοί που έινε οι μισοί άνθρωποι και οι μι-

Μά και στην κομητεία του Ούιτ υπάρχουν σκαλισμένα άπάνω στους βράχους των βουνών, που έινε τρι-γύρω από το Μάλμπορο, πολλά γι-γαντιαία ζώα που τα έφτιαξαν οι

Το κεφάλι του στρατηγού στο «Στόν Μούνταν».

φοιτητά της κομητείας κατά τον 18ο αιώνα. Κοιτά στο Στρέτον πάλι και άπάνω στη ράχη του Μό-μοντ έινε 'Αγγλός γλύπτης έκα-λυσ κατά το 1880 ένα ελάφι που έχει ύψος 270 μέτρα!...

Στα βουνά της 'Αγγλίας όμως δεν συναντάμε κανείς πελώριο μόνο ζώα, άλλα και γιγαντιαίες προτο-μές. Μια τέτοια προτομή του βα-σιλέως Γεωργίου Γ', ύψους 90 μέ-τρων, φαίνεται καθαρά στους τα-ξιδιώτες που περνούν με το τρέ-νο κοντά από την δροσερά του 'Ο-σμεργκτον. Μά και στην κορυφή του Τρέντλιν ήρνωνται ένας πελώριος άνδρας, ύψους 115 μέτρων που πα-ρυστάει τον κόμητα του Ντόρεστ άρματωμένο μ' ένα ρατάκι. Πιο μεγαλειώδες όμως έινε το άγαλμα του Δουκά του Σουσεξ, του λεγο-μένου «Ελόνγκ Μάν», που έχει ύψος 167 μέτρων και που δεσπόζει με ά-πέραντες κοιλιάδες, ψηλά από την κορυφή του Γουλιμπεργκτον.

Αυτή η συνήθεια των κολοσσιαίων μνημείων άπάνω στα βουνά έινε τό-σο παλιά όσο κι ο κόσμος. Τό αρχαίο Περού, με τον μεγα-λό και άξιοθαύμαστο πολιτισμό του, είχε σ' όλες τις κορυφές των ά-γριων βουνών του γιγαντιαία μ' και τερατώδη αγάλματα των θεών του, που προσκαλούσαν τη φρόνη και το σεβασμό των περυστικών ξένων...

Η μόνη χώρα ωστόσο όπου ά-φρονούν κυριολεκτικά προτόμα τι-τάνια γλυπτικά έργα έινε δίχως καμιά άμφιβολία η 'Ινδία, ή Ιε-ρες και μυστηριώδεις αρχαίες 'Ιν-δίες. Έκεί πέρα όλα τα θεοποιη-μένα ζώα, όλα τα τέρατα που έ-χουν γίνει προστατευτικές ή εκδι-κτικές θεότητες από την δεισιδα-μονία μιας πρωτογονής θρησκείας, όλοι οι φανταστικοί κολοσσοί που έινε οι μισοί άνθρωποι και οι μι-

Αυτή η συνήθεια των κολοσσιαίων μνημείων άπάνω στα βουνά έινε τό-σο παλιά όσο κι ο κόσμος.

Τό αρχαίο Περού, με τον μεγα-λό και άξιοθαύμαστο πολιτισμό του, είχε σ' όλες τις κορυφές των ά-γριων βουνών του γιγαντιαία μ' και τερατώδη αγάλματα των θεών του, που προσκαλούσαν τη φρόνη και το σεβασμό των περυστικών ξένων...

Η αρχαία Γαλλία πάλι έχει τα πελώρια Δρουιδικά μνημεία της, που έινε άποθανοποιμένα άπάνω στα βραχώδη βότρυα.

Η μόνη χώρα ωστόσο όπου ά-φρονούν κυριολεκτικά προτόμα τι-τάνια γλυπτικά έργα έινε δίχως καμιά άμφιβολία η 'Ινδία, ή Ιε-ρες και μυστηριώδεις αρχαίες 'Ιν-δίες. Έκεί πέρα όλα τα θεοποιη-μένα ζώα, όλα τα τέρατα που έ-χουν γίνει προστατευτικές ή εκδι-κτικές θεότητες από την δεισιδα-μονία μιας πρωτογονής θρησκείας, όλοι οι φανταστικοί κολοσσοί που έινε οι μισοί άνθρωποι και οι μι-

Μά και στην κομητεία του Ούιτ υπάρχουν σκαλισμένα άπάνω στους βράχους των βουνών, που έινε τρι-γύρω από το Μάλμπορο, πολλά γι-γαντιαία ζώα που τα έφτιαξαν οι

φοιτητά της κομητείας κατά τον 18ο αιώνα. Κοιτά στο Στρέτον πάλι και άπάνω στη ράχη του Μό-μοντ έινε 'Αγγλός γλύπτης έκα-λυσ κατά το 1880 ένα ελάφι που έχει ύψος 270 μέτρα!...

Στα βουνά της 'Αγγλίας όμως δεν συναντάμε κανείς πελώριο μόνο ζώα, άλλα και γιγαντιαίες προτο-μές. Μια τέτοια προτομή του βα-σιλέως Γεωργίου Γ', ύψους 90 μέ-τρων, φαίνεται καθαρά στους τα-ξιδιώτες που περνούν με το τρέ-νο κοντά από την δροσερά του 'Ο-σμεργκτον. Μά και στην κορυφή του Τρέντλιν ήρνωνται ένας πελώριος άνδρας, ύψους 115 μέτρων που πα-ρυστάει τον κόμητα του Ντόρεστ άρματωμένο μ' ένα ρατάκι. Πιο μεγαλειώδες όμως έινε το άγαλμα του Δουκά του Σουσεξ, του λεγο-μένου «Ελόνγκ Μάν», που έχει ύψος 167 μέτρων και που δεσπόζει με ά-πέραντες κοιλιάδες, ψηλά από την κορυφή του Γουλιμπεργκτον.

Αυτή η συνήθεια των κολοσσιαίων μνημείων άπάνω στα βουνά έινε τό-σο παλιά όσο κι ο κόσμος.

Τό αρχαίο Περού, με τον μεγα-λό και άξιοθαύμαστο πολιτισμό του, είχε σ' όλες τις κορυφές των ά-γριων βουνών του γιγαντιαία μ' και τερατώδη αγάλματα των θεών του, που προσκαλούσαν τη φρόνη και το σεβασμό των περυστικών ξένων...

Η αρχαία Γαλλία πάλι έχει τα πελώρια Δρουιδικά μνημεία της, που έινε άποθανοποιμένα άπάνω στα βραχώδη βότρυα.

Η μόνη χώρα ωστόσο όπου ά-φρονούν κυριολεκτικά προτόμα τι-τάνια γλυπτικά έργα έινε δίχως καμιά άμφιβολία η 'Ινδία, ή Ιε-ρες και μυστηριώδεις αρχαίες 'Ιν-δίες. Έκεί πέρα όλα τα θεοποιη-μένα ζώα, όλα τα τέρατα που έ-χουν γίνει προστατευτικές ή εκδι-κτικές θεότητες από την δεισιδα-μονία μιας πρωτογονής θρησκείας, όλοι οι φανταστικοί κολοσσοί που έινε οι μισοί άνθρωποι και οι μι-

Μά και στην κομητεία του Ούιτ υπάρχουν σκαλισμένα άπάνω στους βράχους των βουνών, που έινε τρι-γύρω από το Μάλμπορο, πολλά γι-γαντιαία ζώα που τα έφτιαξαν οι

φοιτητά της κομητείας κατά τον 18ο αιώνα. Κοιτά στο Στρέτον πάλι και άπάνω στη ράχη του Μό-μοντ έινε 'Αγγλός γλύπτης έκα-λυσ κατά το 1880 ένα ελάφι που έχει ύψος 270 μέτρα!...

Στα βουνά της 'Αγγλίας όμως δεν συναντάμε κανείς πελώριο μόνο ζώα, άλλα και γιγαντιαίες προτο-μές. Μια τέτοια προτομή του βα-σιλέως Γεωργίου Γ', ύψους 90 μέ-τρων, φαίνεται καθαρά στους τα-ξιδιώτες που περνούν με το τρέ-νο κοντά από την δροσερά του 'Ο-σμεργκτον. Μά και στην κορυφή του Τρέντλιν ήρνωνται ένας πελώριος άνδρας, ύψους 115 μέτρων που πα-ρυστάει τον κόμητα του Ντόρεστ άρματωμένο μ' ένα ρατάκι. Πιο μεγαλειώδες όμως έινε το άγαλμα του Δουκά του Σουσεξ, του λεγο-μένου «Ελόνγκ Μάν», που έχει ύψος 167 μέτρων και που δεσπόζει με ά-πέραντες κοιλιάδες, ψηλά από την κορυφή του Γουλιμπεργκτον.

χει πειά χαθεί...

Αυτό λοιπόν το έντοκτο για με-γαλοπρεπή γλυπτικά έργα το έχουν ακόμη και σήμερα όλοι οι πρωτο-γονοί λαοί. 'Ο έξερευνητής Ράτνελ άναφέρει ότι οι 'Εσκιμώοι έκανον-σιν αυτό το έντοκτο, σκαλίζοντας άπάνω σε πελώρια κομμάτια πάγου τις μορφές των άκατελών θεοτή-των τους. «Έκείνο όμως που κά-νει την πιο μεγάλη έντοπια, γράφει ο έξερευνητής, έινε το άρ-γό λυάσιμο αυτών των πελώριων ειδώλων κατά την εποχή της Τή-ξεως. Νομίζει πως έρόθηκε φα-φρικά σε μια χώρα όπου κατοί-κουσαν δαίμονες και τρομαχτικά φαντάσματα, όταν την νύχτα, μέ-σα στο άβέβαιο φώς της σελήνης, ενώ σβηλάζουν ή άκούζονται και ή φωνές, έλέπει τα γιγαντιαία αυτά είδωλα, που λάμπουν από πα-ράξενες ιδιότητες, να λυώνουν άρ-γό μέσα στη θαλάσση και μυστη-ρώδη σιωπή του Πόλου!... Κι' εί-νε πραγματικά ένα παρθένο θέ-μα να έλέπει κανείς δυο-τρείς από τους κινώλους αυτούς θε-ούς των 'Εσκιμώων να χάνουν ξαφνικά το κεφάλι τους ή τα χέ-ρια τους, που έχουν έπίσημες και ιερατικές στάσεις, μ' ένα ξερό τρι-έριο σαν να σπάνε τα παγωμένα κόκκαλά τους...

Όταν πάλιν φανεί ή πρώτη άχτίδα του ήλιου, αυτά τα τέρα-τα αρχίζουν να σπινθηρίζουν και ν' άσπάζονται, παρουσιάζοντας ένα φαντασμαγορικό θέαμα άπε-ρίγραπτης όμορφιάς!... Οά έλε-γε κανείς, ότι έινε φτιαγμένα από χιλιάδες και χιλιάδες διαδάντια, που σπασμένα έσπασαν από έδω κι από εκεί και οι ιδιοκτελείς λή-μεις λυώνουν και πέφτουν σαν πρηνείς δροσοσταλίδες...

Την ίδια άγωγή των μεγαλοπρε-πή και πελώρια είδωλα έχουν πο-λλές φυλές των νησιών της 'Ακα-τίας. Φαίνεται μάλιστα ότι και σ' όλα τα έξωτικά νησιά υπήρχε ή πα-ράχρη αυτή λατρεία κολοσσιαίων ειδώλων, όπως έλέγαμε από τα γλυπτεία φέτος που έινε σπαρμένα σ' όλη την έρημο σήμερα νήσο του Πάσχα.

Αν όμως τώρα στην εποχή μας οι καλλιτέχνες της Ευρώπης, εκτός από έλάχιστες εξαίρεσεις, δεν ι-πύχον άκόμη ναοί, οι θεο

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

(ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΖΑΚΥΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Κι' είμαι βέβαιος, συνέχισε ο Πιέρος, πως αν επρόκειτο να διαλέξη ανάμεσα σε μένα, που με είδε τόσο ψυχρό μαζί της, και τον πατέρα μου, που τον βλέπει τόσο θερμό, ή 'Υδώνη έδωσαντα θα διάλεγε αυτόν. 'Ήσυχασες τώρα;

— 'Αχ, Πιέρο, ως αφήσουμε πιά τ' άσπεια... Τώρα λοιπόν, θα με ζητήσης με την άδεια μόνο της μητέρας σου;

— 'Εννοείται!... Για τον τύπο, θα το πω και του μπάριστα μου. Είμαι όμως βέβαιος πως θα γίνει ξεω-φρενών. 'Αδιάφορο! εγώ θα σέ ζητήσω.

— Κι' αν οι δικοί μου άρνηθούν;

— Αυτό δεν το ξέρουμε. Μπορεί και να δεχτούν. Δεν είνε αδιά- νατο τελειωμάτων...

— Δυσκολώτατο όμως! Προτίητερα, ίσως, κάποια έλπίδα είχα κι' εγώ... Μά τώρα, ύστερ' από κάτι που συνέβη...

— Τι συνέβη, Τζένη;

— Θα σου το πω. Είχα σκοπό να σου το πω, μα τώρα βλέπω πως πρέπει να σου το λέω όλα, όλα! Πως μου είπες εσύ για την 'Υδώνη ντ' Σαιν-Πλαί;

— 'Α! μαντέυω!... Κάποιον θάβελαν να σου δώσουν... κά- ποιος θα σέ ζήτησε!...

— Ναί, Πιέρο! Κι' αν τό βρής, ποιός;

— 'Ο Πιέρος σήκωσε τους ώμους.

— Δεν ξέρω καλά, είπε, τη νεολαία του τόπου...

— 'Ο Ρίκος ο Λάντζας, αυτός που παίζει τώρα τη Ναβά!

— 'Ο Πιέρος έμεινε μιά στιγμή άναυδος. Τόν ήξερε τό Ρίκο και κάτι αά ζήλεια άδράχασε την ψυχή του.

— 'Ω! Έκαμε ύστερα. Φαντάζομαι πως θα σ' έπείσαν πολύ.

— Τι τράβηξα και τί τραβώ άδύα!...

— Τι προσαστόθηκες για νάρνηθής;

— Τήν ήλικία. Τους έλεγα πως μου πέφτει μεγάλως και δεν θα μπορούσα ποτέ να τόν ά- γαπήσω. 'Αλλά δε θα τή γλίτωνα, αν δεν σοφ- τώμουν ένα τέχνασμα.

— Τέχνασμα; Τι;

— Κι' έδω ή Τζένη διηγήθηκε στον Πιέρο πως, μαθαίνοντας ότι ο Ρίκος επρόκειτο να ζητήσει ή αυτήν ή τη Ναβά, σκέφτηκε να τό πη της φίλης της και να την κάμει έτσι να του δείξη ενδιαφέ- ρον. 'Έτσι εκείνος, που έδλετε πάντα τη Τζένη ψυχρή και που δέ λάβαινε καίλα άπάντησι στην πρότασή του, παρουσιάστηκε να την άποσύρη και να ζητήσει τη Ναβά.

— 'Α! Έκαμε γελώντας ο Πιέρος. δεν ήξερα πως είσαι τόσο κατεργάρα...

— 'Η άγάπη μ' έκαμε, άποκρίθηκε γελώντας κι' ή Τζένη.

Μα σθεασεύνθηκε πάλι κι' εξακολούθησε:

— 'Εννοείς, είχα ιστορίες. Μ' έφραγαν και με τρύνε άδύα πως κλώτσησα την τύχη μου. 'Ο πατέρας μου είπε, πως αν με ξαναζη- τήση κανείς, ούτε γάν θα μ' έρωτήση, παρά θα δώσει την άπάντησή μονόγως του. Έτσι έκαναν οι παλαιοί. 'Έτσι λοιπόν και τώρα που θα με επτήσης εσύ, θάπαντήση όχι, χωρίς να μου πη τίποτα. Και, τό γερότερο, θα καταλάβη για ποιό λόγο δε δέντημα τό Λάντζας...

— 'Αλλο ζήτημα αν με έπαιθες με την άδεια του πατέρα σου, διηλαδή αν ο πατέρας σου με έπαιθες για σένα. Τότε ίσως θα τό σκεφτόταν...

— Θα τόν κάμω εγώ να τό σκεφθί! φώναξε ο Πιέρος.

— Πώς;

— 'Εχω τό σχέδιό μου. Μη νομής πως και μένα ή άγάπη δεν με κάνει κατεργάρα!... Τώρα μάλιστα που μου είπες δι' αυτά...

Δεν υπήρχε άλλος τρόπος.

— Μά πές μου, τί θα κάμης;

— Δέ θα στείλω στον πατέρα σου προξενιτή. Θα κάμω να συ- ναντηθούμε κάπου και θα του μιλήσω εγώ ο ίδιος.

— Ποδ; στού Κεφάλι;

— 'Ισως και στού Κεφάλι, ίσως κι' άλλου. Θα σκεφθώ. Κι' έλ- πίζω πως άμα του μιλήσω εγώ, κι' ύστερ' από του μιλήσω, θα κλονισθί.

— Θα τού πής πως τό ξέρω κι' εγώ;

— 'Εννοείται! Θα τού τό πω όλα. 'Η τού θύους, Τζένη, ή τού βάθους.

— Φοβάμαι... Μη τού πής πως είμαστε συνεννοημένοι...

— 'Οχι, πρέπει να τού τό πω! 'Εννοια σου και δε θα σέ φυλά- κισή στο υπόγειο ή στη σοφίτα, όπως έκαναν οι παλαιοί... Θα σέ

κάμει μόνο για να σ' επαλήθευ. Κι' έτσι θα μπορέσης να τού μιλή- σης και σύ. Τζένη, κι' οι δυο μαζί θα τόν καταφέρουμε!

— Κι' αν δεν τόν καταφέρουμε, Πιέρο;

— 'Ε, τότε θα ίδωμε.

Δέ θα με φυλάκισή στη σοφίτα ή στο υπόγειο, θα με κλείσθ όμως πάλι στη βίλλα του Γερσκιού, ή σ' ένα άλλο χτήμα που έχουμε στα βουνά, ή θα με πάρη να φύγουμε στην Εύρωπη...

— Κι' εγώ που θα είμαι; 'Όπου και να σέ πάρη, θάρθω!

— Κι' αν δεθί κανένα να με παντρεύη με τή δια;

— Δέ γίνονται πιά αυτά... Ποιός θα σ' έπαιρνε χωρίς τή θέ- λησή σου;

— 'Η Τζένη έμεινε μερικώς σκεπτική. 'Επειτα είπε με νόνο:

— Καλά, Πιέρο! Κάμε όπως ξέρεις! Θάγονισθούμε κι' ο Θεός θα μās βοηθήση να νικήσουμε. Δέ θα λιποψυχώ, σοδ δίνο τό λόγο μου. 'Η άγάπη μου δίνει θάρρος! Αισθάνομαι τόν εαυτό μου δυνα- τό!...

Μέ την τελευταία λέξη σηκώθηκε.

— 'Έλα τώρα να περπατήσουμε λίγο. Να πάμε να προσκυνήσουμε ως την εκκλησιούλα...

Πέρασε τό χέρι της στο μπράτσο του και ξεκίνησαν. 'Εφτασαν σιγά-σιγά στο πλάτωμα με τό πηγάδι. Σάν την άλλη φορά, ο Νικολός τους περίμενε εκεί, προσέχοντας τώλογα που έδοσαν τό νιό χορτάρι.

— 'Αμ' αυτός ο κακομοιός; είπε ή Τζένη σταθί τό Πιέρο. Τι θα πάθω, άμα ο πατέρας μου μάθι πως είμαστε συνεννοημένοι;...

— Θα τόν προστατέμω εγώ. 'Ας φύγη κι' άς έλθι σε μένα. 'Ε- ται ή αλλοίως, αυτός δε θάνα πάντα ο άνθρωπος μας;

— 'Εκείνη την ώρα, στο πλάτωμα βρισκόταν και δυό άλλα χωριά- τες από τό χωριό. Γνωρίζαν την κοντε- σίνα Δερίδα και της έδγαλαν τις σκαύρες σκύνοντας ως κάτω. Τόν Πιέρο όμως δεν τόν ήξεραν. Και βλέποντας νάχη την Τζένη μπράτσο, τόν πήραν για κανένα συγγενή. Δεν μπορούσαν να υποθέσουν τίποτ' άλλο, άφού ήταν εκεί κι' ο Νικολός, ο πατέρας τού κοντε- Δερίδα.

Μπήκαν στην εκκλησιούλα, άναψαν δυό κεριά μπροστά στην εικόνα της 'Αγίας και προσκύνισαν. 'Η Τζένη στάθηκε λίγο και ψ- θύρισε μιά προσευχή. 'Ο Πιέρος την παρό- στεκε σιωπητός. 'Εκείνη την ώρα, ο νοιός και τόν δυό ήταν άνεδαμμένοι στο Θεό που τόν παρακαλούσαν να τούς βοηθήση και να τούς ένωσύρη... Κι' άξαφνα ή Τζένη, γυρίζοντας, έπεσε στην άγκαλιά του με κλάμματα.

— Τζένη!... κλαίς;... γιατί; φοβά- σαι;

— 'Οχι... δεν ξέρω... έτσι μου ήρθε... μιά συγκίνηση... τόσο αλλοίωτική!

Σόπα!...

Τήν έσφιξε στην άγκαλιά του και τή φίλησε. 'Αλλά τού φάνηκε τόσο άηλιό σά να φιλούσε μιά ψυχή. 'Ήταν τό χωρίς βίη φίλημα, τό φίλημα τού Θεού. Μόνο ή άγνή, ή μεγάλη τους άγάπη μπορούσε να τό κάμει τέτοιο—και μόνο, μα την αλήθεια, μέσα σε μιά εκκλη- σιά...

ΙΑ' ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΔΙΑΒΗΜΑ

— 'Όταν ο Πιέρος τόλμησε να φανερώση στο μπάριστα του τόν 'Έλνερ πως ήθελε να πάρη την κόρη τού Δερίδα κι' εσκόταψε να τή ζητήσει, ο νέος τού άποκρίθηκε δρομά-κατά:

— Είσαι τωλλός!... Κάτι μου είπε κι' ή μάνα σου, κάτι είχα μυριστεί κι' εγώ, μα... είσαι τωλλός! Να ξέρης πως αν κάμης τέτοιο κίνημα, δεν έχεις πιά ούτε μπάριστα, ούτε πατέρα... Τό μόνο που έλπίζω είνε να σου άνηθί ή κόντε-Δερίδα, σά φρόνιμος άνθρω- πος που είνε. 'Αν όμως κάμω κι' αυτός τό καλλά σου, θα φύγης από την οικογένειά μας και θα μής στη δική του. Θα γίνης και σ' ένας Δερίδας, ένας έχθρός μας. Νάλλάξες και τόνωμά σου να τελειώνη.

— Σας τό είπα κατά καθήκον, άποκρίθηκε σταθερά ο Πιέρος. 'Όπως τό είπα και τού πατέρα μου. Για να μιν έχετε και τό παρό- πονο πως δεν σας ρώτησα. Είδειη την άπάντησή σας την ήξερα. 'Αλλά είμαι άντσας κι' έχω τό δικαίωμα να κάμω δι. τίλο. Κι' άς μη θάχω πιά ούτε μπάριστα, ούτε πατέρα, ούτε κανένα. 'Ο εαυτός μου μου φτάνει.

— Κι' ή προία της Δεριδούλας, τό ξέρω! είτε ο μπάριστας

και σύ. Τζένη, κι' οι δυο μαζί θα τόν καταφέρουμε!

— 'Ε, τότε θα ίδωμε.

Δέ θα με φυλάκισή στη σοφίτα ή στο υπόγειο, θα με κλείσθ όμως πάλι στη βίλλα του Γερσκιού, ή σ' ένα άλλο χτήμα που έχουμε στα βουνά, ή θα με πάρη να φύγουμε στην Εύρωπη...

— Κι' εγώ που θα είμαι; 'Όπου και να σέ πάρη, θάρθω!

— Κι' αν δεθί κανένα να με παντρεύη με τή δια;

— Δέ γίνονται πιά αυτά... Ποιός θα σ' έπαιρνε χωρίς τή θέ- λησή σου;

— 'Η Τζένη έμεινε μερικώς σκεπτική. 'Επειτα είπε με νόνο:

— Καλά, Πιέρο! Κάμε όπως ξέρεις! Θάγονισθούμε κι' ο Θεός θα μās βοηθήση να νικήσουμε. Δέ θα λιποψυχώ, σοδ δίνο τό λόγο μου. 'Η άγάπη μου δίνει θάρρος! Αισθάνομαι τόν εαυτό μου δυνα- τό!...

Μέ την τελευταία λέξη σηκώθηκε.

— 'Έλα τώρα να περπατήσουμε λίγο. Να πάμε να προσκυνήσουμε ως την εκκλησιούλα...

Πέρασε τό χέρι της στο μπράτσο του και ξεκίνησαν. 'Εφτασαν σιγά-σιγά στο πλάτωμα με τό πηγάδι. Σάν την άλλη φορά, ο Νικολός τους περίμενε εκεί, προσέχοντας τώλογα που έδοσαν τό νιό χορτάρι.

— 'Αμ' αυτός ο κακομοιός; είπε ή Τζένη σταθί τό Πιέρο. Τι θα πάθω, άμα ο πατέρας μου μάθι πως είμαστε συνεννοημένοι;...

— Θα τόν προστατέμω εγώ. 'Ας φύγη κι' άς έλθι σε μένα. 'Ε- ται ή αλλοίως, αυτός δε θάνα πάντα ο άνθρωπος μας;

— 'Εκείνη την ώρα, στο πλάτωμα βρισκόταν και δυό άλλα χωριά- τες από τό χωριό. Γνωρίζαν την κοντε- σίνα Δερίδα και της έδγαλαν τις σκαύρες σκύνοντας ως κάτω. Τόν Πιέρο όμως δεν τόν ήξεραν. Και βλέποντας νάχη την Τζένη μπράτσο, τόν πήραν για κανένα συγγενή. Δεν μπορούσαν να υποθέσουν τίποτ' άλλο, άφού ήταν εκεί κι' ο Νικολός, ο πατέρας τού κοντε- Δερίδα.

Μπήκαν στην εκκλησιούλα, άναψαν δυό κεριά μπροστά στην εικόνα της 'Αγίας και προσκύνισαν. 'Η Τζένη στάθηκε λίγο και ψ- θύρισε μιά προσευχή. 'Ο Πιέρος την παρό- στεκε σιωπητός. 'Εκείνη την ώρα, ο νοιός και τόν δυό ήταν άνεδαμμένοι στο Θεό που τόν παρακαλούσαν να τούς βοηθήση και να τούς ένωσύρη... Κι' άξαφνα ή Τζένη, γυρίζοντας, έπεσε στην άγκαλιά του με κλάμματα.

— Τζένη!... κλαίς;... γιατί; φοβά- σαι;

— 'Οχι... δεν ξέρω... έτσι μου ήρθε... μιά συγκίνηση... τόσο αλλοίωτική!

Σόπα!...

Τήν έσφιξε στην άγκαλιά του και τή φίλησε. 'Αλλά τού φάνηκε τόσο άηλιό σά να φιλούσε μιά ψυχή. 'Ήταν τό χωρίς βίη φίλημα, τό φίλημα τού Θεού. Μόνο ή άγνή, ή μεγάλη τους άγάπη μπορούσε να τό κάμει τέτοιο—και μόνο, μα την αλήθεια, μέσα σε μιά εκκλη- σιά...

ΙΑ' ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΔΙΑΒΗΜΑ

— 'Όταν ο Πιέρος τόλμησε να φανερώση στο μπάριστα του τόν 'Έλνερ πως ήθελε να πάρη την κόρη τού Δερίδα κι' εσκόταψε να τή ζητήσει, ο νέος τού άποκρίθηκε δρομά-κατά:

— Είσαι τωλλός!... Κάτι μου είπε κι' ή μάνα σου, κάτι είχα μυριστεί κι' εγώ, μα... είσαι τωλλός! Να ξέρης πως αν κάμης τέτοιο κίνημα, δεν έχεις πιά ούτε μπάριστα, ούτε πατέρα... Τό μόνο που έλπίζω είνε να σου άνηθί ή κόντε-Δερίδα, σά φρόνιμος άνθρω- πος που είνε. 'Αν όμως κάμω κι' αυτός τό καλλά σου, θα φύγης από την οικογένειά μας και θα μής στη δική του. Θα γίνης και σ' ένας Δερίδας, ένας έχθρός μας. Νάλλάξες και τόνωμά σου να τελειώνη.

— Σας τό είπα κατά καθήκον, άποκρίθηκε σταθερά ο Πιέρος. 'Όπως τό είπα και τού πατέρα μου. Για να μιν έχετε και τό παρό- πονο πως δεν σας ρώτησα. Είδειη την άπάντησή σας την ήξερα. 'Αλλά είμαι άντσας κι' έχω τό δικαίωμα να κάμω δι. τίλο. Κι' άς μη θάχω πιά ούτε μπάριστα, ούτε πατέρα, ούτε κανένα. 'Ο εαυτός μου μου φτάνει.

— Κι' ή προία της Δεριδούλας, τό ξέρω! είτε ο μπάριστας

και σύ. Τζένη, κι' οι δυο μαζί θα τόν καταφέρουμε!

— 'Ε, τότε θα ίδωμε.

Δέ θα με φυλάκισή στη σοφίτα ή στο υπόγειο, θα με κλείσθ όμως πάλι στη βίλλα του Γερσκιού, ή σ' ένα άλλο χτήμα που έχουμε στα βουνά, ή θα με πάρη να φύγουμε στην Εύρωπη...

— Κι' εγώ που θα είμαι; 'Όπου και να σέ πάρη, θάρθω!

— Κι' αν δεθί κανένα να με παντρεύη με τή δια;

— Δέ γίνονται πιά αυτά... Ποιός θα σ' έπαιρνε χωρίς τή θέ- λησή σου;

— 'Η Τζένη έμεινε μερικώς σκεπτική. 'Επειτα είπε με νόνο:

— Καλά, Πιέρο! Κάμε όπως ξέρεις! Θάγονισθούμε κι' ο Θεός θα μās βοηθήση να νικήσουμε. Δέ θα λιποψυχώ, σοδ δίνο τό λόγο μου. 'Η άγάπη μου δίνει θάρρος! Αισθάνομαι τόν εαυτό μου δυνα- τό!...

Μέ την τελευταία λέξη σηκώθηκε.

— 'Έλα τώρα να περπατήσουμε λίγο. Να πάμε να προσκυνήσουμε ως την εκκλησιούλα...

Πέρασε τό χέρι της στο μπράτσο του και ξεκίνησαν. 'Εφτασαν σιγά-σιγά στο πλάτωμα με τό πηγάδι. Σάν την άλλη φορά, ο Νικολός τους περίμενε εκεί, προσέχοντας τώλογα που έδοσαν τό νιό χορτάρι.

— 'Αμ' αυτός ο κακομοιός; είπε ή Τζένη σταθί τό Πιέρο. Τι θα πάθω, άμα ο πατέρας μου μάθι πως είμαστε συνεννοημένοι;...

— Θα τόν προστατέμω εγώ. 'Ας φύγη κι' άς έλθι σε μένα. 'Ε- ται ή αλλοίως, αυτός δε θάνα πάντα ο άνθρωπος μας;

— 'Εκείνη την ώρα, στο πλάτωμα βρισκόταν και δυό άλλα χωριά- τες από τό χωριό. Γνωρίζαν την κοντε- σίνα Δερίδα και της έδγαλαν τις σκαύρες σκύνοντας ως κάτω. Τόν Πιέρο όμως δεν τόν ήξεραν. Και βλέποντας νάχη την Τζένη μπράτσο, τόν πήραν για κανένα συγγενή. Δεν μπορούσαν να υποθέσουν τίποτ' άλλο, άφού ήταν εκεί κι' ο Νικολός, ο πατέρας τού κοντε- Δερίδα.

Μπήκαν στην εκκλησιούλα, άναψαν δυό κεριά μπροστά στην εικόνα της 'Αγίας και προσκύνισαν. 'Η Τζένη στάθηκε λίγο και ψ- θύρισε μιά προσευχή. 'Ο Πιέρος την παρό- στεκε σιωπητός. 'Εκείνη την ώρα, ο νοιός και τόν δυό ήταν άνεδαμμένοι στο Θεό που τόν παρακαλούσαν να τούς βοηθήση και να τούς ένωσύρη... Κι' άξαφνα ή Τζένη, γυρίζοντας, έπεσε στην άγκαλιά του με κλάμματα.

— Τζένη!... κλαίς;... γιατί; φοβά- σαι;

— 'Οχι... δεν ξέρω... έτσι μου ήρθε... μιά συγκίνηση... τόσο αλλοίωτική!

Σόπα!...

Τήν έσφιξε στην άγκαλιά του και τή φίλησε. 'Αλλά τού φάνηκε τόσο άηλιό σά να φιλούσε μιά ψυχή. 'Ήταν τό χωρίς βίη φίλημα, τό φίλημα τού Θεού. Μόνο ή άγνή, ή μεγάλη τους άγάπη μπορούσε να τό κάμει τέτοιο—και μόνο, μα την αλήθεια, μέσα σε μιά εκκλη- σιά...

ΙΑ' ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΔΙΑΒΗΜΑ

— 'Όταν ο Πιέρος τόλμησε να φανερώση στο μπάριστα του τόν 'Έλνερ πως ήθελε να πάρη την κόρη τού Δερίδα κι' εσκόταψε να τή ζητήσει, ο νέος τού άποκρίθηκε δρομά-κατά:

— Είσαι τωλλός!... Κάτι μου είπε κι' ή μάνα σου, κάτι είχα μυριστεί κι' εγώ, μα... είσαι τωλλός! Να ξέρης πως αν κάμης τέτοιο κίνημα, δεν έχεις πιά ούτε μπάριστα, ούτε πατέρα... Τό μόνο που έλπίζω είνε να σου άνηθί ή κόντε-Δερίδα, σά φρόνιμος άνθρω- πος που είνε. 'Αν όμως κάμω κι' αυτός τό καλλά σου, θα φύγης από την οικογένειά μας και θα μής στη δική του. Θα γίνης και σ' ένας Δερίδας, ένας έχθρός μας. Νάλλάξες και τόνωμά σου να τελειώνη.

— Σας τό είπα κατά καθήκον, άποκρίθηκε σταθερά ο Πιέρος. 'Όπως τό είπα και τού πατέρα μου. Για να μιν έχετε και τό παρό- πονο πως δεν σας ρώτησα. Είδειη την άπάντησή σας την ήξερα. 'Αλλά είμαι άντσας κι' έχω τό δικαίωμα να κάμω δι. τίλο. Κι' άς μη θάχω πιά ούτε μπάριστα, ούτε πατέρα, ούτε κανένα. 'Ο εαυτός μου μου φτάνει.

— Κι' ή προία της Δεριδούλας, τό ξέρω! είτε ο μπάριστας

και σύ. Τζένη, κι' οι δυο μαζί θα τόν καταφέρουμε!

— 'Ε, τότε θα ίδωμε.

Δέ θα με φυλάκισή στη σοφίτα ή στο υπόγειο, θα με κλείσθ όμως πάλι στη βίλλα του Γερσκιού, ή σ' ένα άλλο χτήμα που έχουμε στα βουνά, ή θα με πάρη να φύγουμε στην Εύρωπη...

— Κι' εγώ που θα είμαι; 'Όπου και να σέ πάρη, θάρθω!

— Κι' αν δεθί κανένα να με παντρεύη με τή δια;

— Δέ γίνονται πιά αυτά... Ποιός θα σ' έπαιρνε χωρίς τή θέ- λησή σου;

— 'Η Τζένη έμεινε μερικώς σκεπτική. 'Επειτα είπε με νόνο:

— Καλά, Πιέρο! Κάμε όπως ξέρεις! Θάγονισθούμε κι' ο Θεός θα μās βοηθήση να νικήσουμε. Δέ θα λιποψυχώ, σοδ δίνο τό λόγο μου. 'Η άγάπη μου δίνει θάρρος! Αισθάνομαι τόν εαυτό μου δυνα- τό!...

Μέ την τελευταία λέξη σηκώθηκε.

— 'Έλα τώρα να περπατήσουμε λίγο. Να πάμε να προσκυνήσουμε ως την εκκλησιούλα...

Πέρασε τό χέρι της στο μπράτσο του και ξεκίνησαν. 'Εφτασαν σιγά-σιγά στο πλάτωμα με τό πηγάδι. Σάν την άλλη φορά, ο Νικολός τους περίμενε εκεί, προσέχοντας τώλογα που έδοσαν τό νιό χορτάρι.

— 'Αμ' αυτός ο κακομοιός; είπε ή Τζένη σταθί τό Πιέρο. Τι θα πάθω, άμα ο πατέρας μου μάθι πως είμαστε συνεννοημένοι;...

— Θα τόν προστατέμω εγώ. 'Ας φύγη κι' άς έλθι σε μένα. 'Ε- ται ή αλλοίως, αυτός δε θάνα πάντα ο άνθρωπος μας;

— 'Εκείνη την ώρα, στο πλάτωμα βρισκόταν και δυό άλλα χωριά- τες από τό χωριό. Γνωρίζαν την κοντε- σίνα Δερίδα και της έδγαλαν τις σκαύρες σκύνοντας ως κάτω. Τόν Πιέρο όμως δεν τόν ήξεραν. Και βλέποντας νάχη την Τζένη μπράτσο, τόν πήραν για κανένα συγγενή. Δεν μπορούσαν να υποθέσουν τίποτ' άλλο, άφού ήταν εκεί κι' ο Νικολός, ο πατέρας τού κοντε- Δερίδα.

Μπήκαν στην εκκλησιούλα, άναψαν δυό κεριά μπροστά στην εικόνα της 'Αγίας και προσκύνισαν. 'Η Τζένη στάθηκε λίγο και ψ- θύρισε μιά προσευχή. 'Ο Πιέρος την παρό- στεκε σιωπητός. 'Εκείνη την ώρα, ο νοιός και τόν δυό ήταν άνεδαμμένοι στο Θεό που τόν παρακαλούσαν να τούς βοηθήση και να τούς ένωσύρη... Κι' άξαφνα ή Τζένη, γυρίζοντας, έπεσε στην άγκαλιά του με κλάμματα.

— Τζένη!... κλαίς;... γιατί; φοβά- σαι;

— 'Οχι... δεν ξέρω... έτσι μου ήρθε... μιά συγκίνηση... τόσο αλλοίωτική!

Σόπα!...

Τήν έσφιξε στην άγκαλιά του και τή φίλησε. 'Αλλά τού φάνηκε τόσο άηλιό σά να φιλούσε μιά ψυχή. 'Ήταν τό χωρίς βίη φίλημα, τό φίλημα τού Θεού. Μόνο ή άγνή, ή μεγάλη τους άγάπη μπορούσε να τό κάμει τέτοιο—και μόνο, μα την αλήθεια, μέσα σε μιά εκκλη- σιά...

ΙΑ' ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΔΙΑΒΗΜΑ

— 'Όταν ο Πιέρος τόλμησε να φανερώση στο μπάριστα του τόν 'Έλνερ πως ήθελε να πάρη την κόρη τού Δερίδα κι' εσκόταψε να τή ζητήσει, ο νέος τού άποκρίθηκε δρομά-κατά:

— Είσαι τωλλός!... Κάτι μου είπε κι' ή μάνα σου, κάτι είχα μυριστεί κι' εγώ, μα... είσαι τωλλός! Να ξέρης πως αν κάμης τέτοιο κίνημα, δεν έχεις πιά ούτε μπάριστα, ούτε πατέρα... Τό μόνο που έλπίζω είνε να σου άνηθί ή κόντε-Δερίδα, σά φρόνιμος άνθρω- πος που είνε. 'Αν όμως κάμω κι' αυτός τό καλλά σου, θα φύγης από την οικογένειά μας και θα μής στη δική του. Θα γίνης και σ' ένας Δερίδας, ένας έχθρός μας. Νάλλάξες και τόνωμά σου να τελειώνη.

— Σας τό είπα κατά καθήκον, άποκρίθηκε σταθερά ο Πιέρος. 'Όπως τό είπα και τού πατέρα μου. Για να μιν έχετε και τό παρό- πονο πως δεν σας ρώτησα. Είδειη την άπάντησή σας την ήξερα. 'Αλλά είμαι άντσας κι' έχω τό δικαίωμα να κάμω δι. τίλο. Κι' άς μη θάχω πιά ούτε μπάριστα, ούτε πατέρα, ούτε κανένα. 'Ο εαυτός μου μου φτάνει.

Οι κατάσκοποι τής έρήμου

(Άγριες άντεκδικήσεις, αίματηρά δράματα, σπαρτακτικές τραγωδίες)

Επίσημος ύπηρεσία κατασκοπείας κάθε κράτους είναι ένας τρομερός και σταντικός οργανισμός, ένας πολυπύκλος και δαιδαλώδης μηχανισμός, το οποίο και η παραμυθική οδός, και το παραμυθικό ελπίδιο αποτελούν ένα μυστήριο, ένα αίνιγμα.

Αλλ' εάν η κατασκοπεία που ενεργείται στις πόλεις παρουσιάζει ένα σωρό κινδύνους για τους παστούρας της, φαντασθήτε πόσο λεπτή και δύσκολη είναι η θέσις εκείνων που κάνουν το επάγγελμα αυτό σ' έρημικες περιφέρειες, ανάμεσα σε ημίμαγρους και φανατικούς κατοίκους. Φαντασθήτε τις δυσκολίες που συναντούν οι Γάλλοι εκείνοι αξιωματικοί, οι οποίοι είναι απασπασμένοι στα γραφεία κατασκοπείας της 'Αραβίας, στο Άλγερ και στο Μαρόκο, και οι οποίοι πρέπει να παρακολουθούν τις κινήσεις των Ιθαγενών ανταρτών και ληστών της έρημου...

Τι αυτούς τους ήρωας του καθήκοντος, θα σας μιλήσουμε σήμερα. Είναι αμέτρητοι ο αριθμός των γραφείων κατασκοπείας που λειτουργούν σήμερα σκορπισμένα στα διάφορα σημεία της έρημου του Άλγερ και, ιδίως, κοντά στην περιφέρεια του 'Ατλάντος, στο λιμέρι αυτό των τρομερών κυρτανών ληστών. Στο καθένα από τα γραφεία αυτά, υπάρχουν ένας αξιωματικός ή υπασπισμένος, δύο ή τρεις στρατιώτες και πολλοί Ιθαγενείς, που καταρθώσαν να τους εξυπακούουν οι Γάλλοι και να τους χρησιμοποιούν στην εργασία τους. Αυτά τα τμήματα-φυλάκια, υπάγονται σε τέσσερα μεγάλα γραφεία κατασκοπείας, από τα οποία το κυριότερο είναι του 'Ερζόρ.

Χωρίς τη βοήθεια των Ιθαγενών, οι Γάλλοι δεν θα μπορούσαν ποτέ να παρακολουθούσαν τις κινήσεις των ανταρτών, μέσα στην απέραντη έρημο. Οι 'Αραβες είναι εκ φύσεως δύσπιστοι και δεν έχουν, φυσικά, κανένα λόγο να αποδίδουν εξαιρετική εμπιστοσύνη προς τους λευκούς κατακτητές των. Είναι λοιπόν πολύ δύσκολο, αν όχι ακατόρθωτο, να εισχωρήσει ένας Γάλλος στα χωριά στα οποία προστοιμάζονται ή εξεγέρσεις των Ιθαγενών κατά των λευκών — εξεγέρσεις που καταλήγουν συχνά σ' επικίνδυνους πολέμους — χωρίς ν' ανακαλυφθεί είτε από την προφροά του, είτε από την άγνοια όλων των εθίμων των 'Αράβων.

Οι Ιθαγενείς όμως κατάσκοποι μπορούν να πληροφορούν τους άντάρτες, να τους μιλήσουν θαρρετά και άφοβα και να μάθουν τα μυστικά τους, τις επιθέσεις που σχεδιάζουν να κάνουν και τα επαναστατικά τους σχέδια, χωρίς εκείνοι να υποπτεύονται ότι οι ομόφυλοί των αυτοί είναι κατάσκοποι των Γάλλων. 'Αλλοίμονο όμως σ' εκείνον Ιθαγενή που θ' ανακαλυφθεί ότι είναι προδότης. Τον περιμένει άσφαλής θάνατος — και φαντάζεστε βέβαια βότερ' από τι έδους μαρτυρία...

Ωστόσο, ένας Γάλλος λοχίας καθήκοντος κάποτε να μεταμφιεσθεί, να περάσει για σφαγανός και να μείνει πέντε μέρες σ' ένα χωριό κατοικημένο από μια πολυεθική φυλή, που έζητο κανονικά διαρκώς τους Ιθαγενείς της περιφέρειας σε στάσεις έναντι των λευκών. Ο λοχίας αυτός άποφάσισε να επιχωρήσει το πόλημά του, έπειδή ο λοχαγός του υποσχέθηκε να τον αποδίδει σε έπιλοχία, αν θα τα κατάφερε να του φέρει χρήσιμες πληροφορίες για τις κινήσεις των ανταρτών.

Την τελευταία όμως στιγμή συναντήθηκε, λίγο έξω από το χωριό, μ' έναν άνταρτη. Τον χαιρέτησε όπως χαιρετούν οι 'Αραβες. Μά έλεγε λημονήσει πως ήταν τότε Ραμαζάν και ότι καθ' όλη τη διάρκεια της μεγάλης αυτής θρησκευτικής τελετής, οι Ιθαγενείς της 'Αραβίας συνηθίζουν, όταν χαιρετούν, να τρίβουν και τα γόνατά τους...

Από αυτή την παράληψη κατάλαβε ο άνταρτης ότι ο Ιθαγενής αυτός δεν θα ήταν πραγματικός πιστός και, μαντεύοντας ίσως την πραγματική του ταυτότητα, του πέταξε από μακριά το μισαίρι του και το κάρφωσε στην καρδιά του...

Πολλές φορές, τα γαλλικά γραφεία κατασκοπείας αναγκάζονται, στη σκληρή μάχη που δίνουν με τους άντάρτες, να διασφρατίζουν και έγκληματα, καταγορεύοντά τους από το ήρωικό δόγμα εθ' σκοπός άγιάζει τα μέσα.

Κάποτε, μια περίοδος συνέλαβε έναν Ισπανό να περιφέρεται τη νύχτα σ' ένα μικρό δάσος. Τον ώδηγησαν στο διευθυντή του γραφείου κατασκοπείας του 'Ερζόρ. Ο διευθυντής έδωσε το περιστατικό του, το άκούησε στο τραπέζι, φώναξε δύο ανθρώπους του, τους ήθιωσε κάτι στο αυτί και βότερα έβιτε στον Ιθαγενή:

— Σου δίνω πέντε λεπτά διαόρα να μου απαντήσεις στα ερωτήματα που θα σου κάνω...

Ο Ιθαγενής άποκρίθηκε με προθυμία σ' όλες τις ερωτήσεις του Γάλλου. Όταν τελείωσε, του έπτερεψαν να φύγει. Μόλις όμως προχώρησε λίγο στην έρημο, τρεις πυροβολισμοί άκούστηκαν και ο μαυρός έπεσε νεκρός καταγής... Ο διευθυντής του γραφείου είχε δώσει εντολή να σκοτώσουν τον Ιθαγενή, για να μη άποκαλύψει στους συντρόφους του τη συνωμλία που είχε μαζί του. 'Εγκλημα!... θα πείτε. 'Ισως. Μα άποιος θέλει να επιβάλει την τάξη στην επαναστατημένη αυτή περιφέρεια, είναι υποχρεωμένος να φανεί σκληροκαρδός...

Η άλήθεια τώρα είναι ότι συχνά και αυτά τα όργανα της τάξεως κάνουν υπερβολές, τάν όποια τις συνέπειες πληρώνουν άκριβά. Ένα άχυρό φρούριο της έρημου, το Τιμιάτ, το έχασαν οι Γάλλοι εξ αίτιας της παραπάτω άφορηής:

Διοικητής του φρουρίου αυτό ήταν ένας λοχαγός. Ένας γενναίος και τολμηρός πολεμιστής, ο άποιος είχε κατορθώσει να ξεκαθαρίσει όλη την περιφέρεια από κάθε άνταρτικό στοιχείο. Μά, ο λαμπρός αυτός άνθρωπος είχε ένα μεγάλο και παράξενο ελάττωμα, που τον κατέστρεψε στο τέλος. Κάθε πρωί ήθελε να έχει δίπλα του, μόλις άνοίξει τα μάτια του, μια όραία μαύρη!... Και το πιο περίεργο ήταν πως ήθελε η μαύρη αυτή να είναι ήλιος κάτω των δεκατεσσάρων έτών. Έτσι δεν μπορούσε να άναγκάσει δύο φορές την ίδια κοπέλα.

Οι μαύροι τής ύπηρεσίας του λοιπόν, έτρεχαν δεξιά και άριστερά για να βρίσκουν κάθε μέρα και από μια μαύρη νέα. Η περιφέρεια εκείνη ήταν βέβαια άπέραντη. Ωστόσο, δεν ήταν εύκολο να βρίσκονται βελ κοπέλλες κάθε χρόνο... Κι' έτσι, ένα όραίο πρωί, οι μαύροι παρουσιάσαν στο λοχαγό την ίδια την κόρη του καϊδ, που θρησκευτικώς και πολιτικώς άρχηγού των Ιθαγενών... Είχαν σωθεί, βλέπετε, όλες η άλλες κοπέλλες!...

'Υστερ' από μερικές μέρες, ένας Ιθαγενής παρουσιάσθηκε στο φρούριο και ήτοσε με μίληση το λοχαγό. Τον έπτερεψαν να περάσει στο γραφείο, άφου προηγουμένως τον έγδυσαν όλοκληρο, σύμφωνα με την τακτική που άκούον

κάνουν, ήταν να τη στείλουν πίσω στο χωριό της.

Στο μεταξύ, οι καλύτεροι γιατροί του Μπου Ντενίμ εξέτασαν τον άνθρωπο, χωρίς να άνακαλύψουν ίχνη δηλητηρίασης ή πληγής ή κρυφής άσθενείας. Κι' ένα πρωί, ο Γάλλος άξιωματικός ξεψύχησε ήρεμα, χωρίς να καταλάβει ούτε ο ίδιος τον θάνατό του, θύμα του καθήκοντος του και... της φλογερής άγάπης του για μια μαύρη...

Η ιστορία αυτή, που μοιάζει με ιστορία του παλιού καιρού, συνέβη πρό ενός μόλις έτους και άποτελεί μια μονάχα σελίδα στο μεγάλο βιβλίο των δραμάτων της άφρικανικής έρημου.

Πολλές φορές, τα γαλλικά γραφεία κατασκοπείας αναγκάζονται, στη σκληρή μάχη που δίνουν με τους άντάρτες, να διασφρατίζουν και έγκληματα, καταγορεύοντά τους από το ήρωικό δόγμα εθ' σκοπός άγιάζει τα μέσα.

Κάποτε, μια περίοδος συνέλαβε έναν Ισπανό να περιφέρεται τη νύχτα σ' ένα μικρό δάσος. Τον ώδηγησαν στο διευθυντή του γραφείου κατασκοπείας του 'Ερζόρ. Ο διευθυντής έδωσε το περιστατικό του, το άκούησε στο τραπέζι, φώναξε δύο ανθρώπους του, τους ήθιωσε κάτι στο αυτί και βότερα έβιτε στον Ιθαγενή:

— Σου δίνω πέντε λεπτά διαόρα να μου απαντήσεις στα ερωτήματα που θα σου κάνω...

Ο Ιθαγενής άποκρίθηκε με προθυμία σ' όλες τις ερωτήσεις του Γάλλου. Όταν τελείωσε, του έπτερεψαν να φύγει. Μόλις όμως προχώρησε λίγο στην έρημο, τρεις πυροβολισμοί άκούστηκαν και ο μαυρός έπεσε νεκρός καταγής... Ο διευθυντής του γραφείου είχε δώσει εντολή να σκοτώσουν τον Ιθαγενή, για να μη άποκαλύψει στους συντρόφους του τη συνωμλία που είχε μαζί του. 'Εγκλημα!... θα πείτε. 'Ισως. Μα άποιος θέλει να επιβάλει την τάξη στην επαναστατημένη αυτή περιφέρεια, είναι υποχρεωμένος να φανεί σκληροκαρδός...

Η άλήθεια τώρα είναι ότι συχνά και αυτά τα όργανα της τάξεως κάνουν υπερβολές, τάν όποια τις συνέπειες πληρώνουν άκριβά. Ένα άχυρό φρούριο της έρημου, το Τιμιάτ, το έχασαν οι Γάλλοι εξ αίτιας της παραπάτω άφορηής:

Διοικητής του φρουρίου αυτό ήταν ένας λοχαγός. Ένας γενναίος και τολμηρός πολεμιστής, ο άποιος είχε κατορθώσει να ξεκαθαρίσει όλη την περιφέρεια από κάθε άνταρτικό στοιχείο. Μά, ο λαμπρός αυτός άνθρωπος είχε ένα μεγάλο και παράξενο ελάττωμα, που τον κατέστρεψε στο τέλος. Κάθε πρωί ήθελε να έχει δίπλα του, μόλις άνοίξει τα μάτια του, μια όραία μαύρη!... Και το πιο περίεργο ήταν πως ήθελε η μαύρη αυτή να είναι ήλιος κάτω των δεκατεσσάρων έτών. Έτσι δεν μπορούσε να άναγκάσει δύο φορές την ίδια κοπέλα.

Οι μαύροι τής ύπηρεσίας του λοιπόν, έτρεχαν δεξιά και άριστερά για να βρίσκουν κάθε μέρα και από μια μαύρη νέα. Η περιφέρεια εκείνη ήταν βέβαια άπέραντη. Ωστόσο, δεν ήταν εύκολο να βρίσκονται βελ κοπέλλες κάθε χρόνο... Κι' έτσι, ένα όραίο πρωί, οι μαύροι παρουσιάσαν στο λοχαγό την ίδια την κόρη του καϊδ, που θρησκευτικώς και πολιτικώς άρχηγού των Ιθαγενών... Είχαν σωθεί, βλέπετε, όλες η άλλες κοπέλλες!...

'Υστερ' από μερικές μέρες, ένας Ιθαγενής παρουσιάσθηκε στο φρούριο και ήτοσε με μίληση το λοχαγό. Τον έπτερεψαν να περάσει στο γραφείο, άφου προηγουμένως τον έγδυσαν όλοκληρο, σύμφωνα με την τακτική που άκούον

Οι 'Αστέρες και τὰ νέα φίλμ

ΕΡΕΤΕ δη ο διάσημος ήθοποιός του κινηματογράφου Μωρίς Σεβαλιέ, ο όραός Σεβαλιέ του οποίου το ταχλινό καυόγέλο ξετρελλάει τις γυναίκες όλων τού κόσμου, δεν είναι τόσο νέος όσο φαίνεται:

Πρό έικοσιπέντε ολόκληρων έτών, ό γοητευτικός Μωρίς πάζαρε ως μοντέλλο σε μετριούς ζωγράφους για να τόν άπεικονίσουν σε διάφορες έρωτικές στάσεις από καρτ ποστάλ, που ήταν τόσο της μόδας εκείνη την εποχή.

Στις κάγκες αυτές μάλιστα ο Σεβαλιέ φαίνεται άρκετά μεγάλος. Έχει άρθρα μονοτάκια και φαβορίτες και είναι πολύ παχύτερος άπ' ό,τι είναι τώρα. Η σιλουέτα του μάλιστα δεν έχει καθόλου τη σημερινή της χάρι. Πάντως τώρα φαίνεται πολύ νεότερος και όραιότερος από τότε.

Το βέβαιο είναι ότι και τότε, άπες και τώρα, ήταν ό αγαπημένος των γυναικών, καθώς λένε δέ, είχε ξετρελλαθεί από τόν έρωτά της γ' αυτόν και η περίφημη Μιστεγκέτ, η όποια μαλονόι πολύ μεγαλειότερη από τόν Σεβαλιέ, έξακολουθά να είναι κι' αυτή ακόμα... νέα.

Ο Σεβαλιέ έχει παίξει σε πολλές έπιθεωρήσεις μαζί με την Μιστεγκέτ, κι' έπί πολλά χρόνια εργάστηκε ως καλλιτέχνης εντίθετος σε διάφορα άριστοκρατικά κέντρα του Παρισιού, τραγουδώντας και άναγγέλλοντας έξυπνα τραγούδια της έμπνεύσεώς του.

Στον κινηματογράφο δεν έχει και πολύ καιρό, ήταν ό αγαπημένος των γυναικών, καθώς λένε δέ, είχε ξετρελλαθεί από τόν έρωτά της γ' αυτόν και η περίφημη Μιστεγκέτ, η όποια μαλονόι πολύ μεγαλειότερη από τόν Σεβαλιέ, έξακολουθά να είναι κι' αυτή ακόμα... νέα.

Παίζει σήμερα στα καλύτερα φίλμ και με τις διασημότερες βεντέττες, και το παίξιμό του είναι εύγλωτο, άπλό κι' έκφραστικότατο.

Καθώς φαίνεται δέ, το γοητευτικό του χαμόγελο δέ έξακολουθεί για πολύν καιρό ακόμα να μαγεύει τόν ήθλικοόσμο.

Η Μαρσέλ Σαντάλ, η περίφημη Γαλλίς βεντέττα, την όποια ό 'Αθηναίοι θαύμασαν άκεκτές φορές σε διάφορα φίλμ, έφειλε την κίττα, για να είναι βέβαια ότι ο μαυρός δεν είχε κανένα άλλο έπίνοτο...

Ο Ιθαγενής βροκότανε έπί πέντε λεπτά της ώρας στο γραφείο του διοικητού, όταν ξαφνικά οι στρατιώτες που φύλαγαν σκοπία άπ' έξω, άκουσαν μια σπαρτακή κραυγή πόνου. 'Ω, μπράβ στο γραφείο — και είδαν το λοχαγό έαλωμένο καταγής, μέσα σε μια λίμνη αίματος, και μ' ένα μαχαίρι κρυμμένο στην καρδιά...

Ο μαυρός είχε κινήσει μια λάμια μέσα στην έπιθεωρία του άριστερού μπρού του, που την άνοψε και τη μετέβαλε σε τούπη, με μια μεθοδό, την όποια γνωρίζουν μονάχα οι Ιθαγενείς αυτής της περιφέρειας της 'Αφρικής... Κι' έτσι διέπραξε το φόνο, έδικαιόμένος τη μεγάλη προσβολή που είχε γίνει στον καϊδ.

Ο φόνος του άκόλαστου λοχαγού στάθηκε το σύνθημα της γενικής έπιθεσεως όλων των Ιθαγενών κατά τόν φρούριον και η σφαγή των περισσοτέρων Γάλλων στρατιωτικών. 'Όσοι υπόρσαν να σωθούν, κατέφυγαν πέρα από την όρεσιρά του 'Ατλάντος. Και ποτέ δεν μπόρεσαν να κληθείσουν και πάλι το φρούριο Τιμιάτ, παρ' όλες τις επανειλημμένες άποπειρές τους. 'Η έρωτική παραφροσύνη ενός άξιωματικού έ έγινε άφορηή να χάσει η Γαλλία ένα από τα πιο έπικαιρα στρατηγικά σημεία της 'Αφρικής...

Κινηματογραφική της δόξα σε μια ίδιότητα της Πόλα Νέγκρι. 'Όταν έγωζότανε το φίλμ: 'Ετό περιδέραιο της βασιλείας', η Πόλα Νέγκρι, η όποια ύπεδύετο το ρόλο μιας φίλης της Μαρίας 'Αντουανέτας, έδειξε έξαρνα σημεία... άνταρσίας.

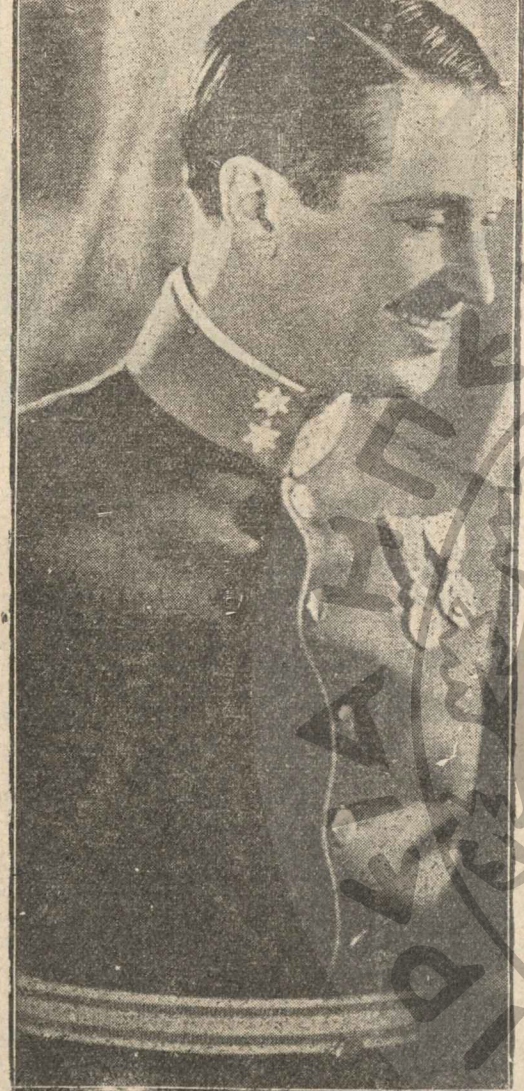
Με κανένα τρόπο δεν έννοοισε ν' άποκαλύψει το στήθος της, άπες της έπέβαλε ο ρόλος της, σε μια σκηνή του φίλμ. 'Επρεπε δηλαδή να ξεκοιμητόση όλο το κορμάκι της και να γυμνώσει το στήθος της για να τής το στιγμή...

Ο διευθυντής της κινηματογραφικής εταιρείας, η όποια έγνώριζε το φίλμ, ήταν άπεικασμένος. Τού κάκου είχε ίκενέσει την Πόλα Νέγκρι να μην έπιμένη περισσότερο στην άρνησή της. 'Εκείνη ήταν άνένδοτη κι' άμετάπειστη. 'Ετσι, το έργο κινδύνευε να μείνει άτελειωτο και να πάνε χαμένα τόσα έξοδα.

Έξαρνα τότε, σαν από μηχανής... θεά, παρουσιάστηκε στο διευθυντή της εταιρείας η Μαρσέλ Σαντάλ, η όποια ήταν ακόμα άπλος μια κοσμική κυρία, και δήλωσε ότι δέχεται ν' άντικαταστήσει αυτή την Πόλα Νέγκρι στον ρόλο της και να συμμορφωθεί με όλους τούς όρους που της επέβαλε η εταιρεία.

Ο διευθυντής δέχτηκε, όχι χωρίς κάπου διασχυμό στις άρχές, αλλ' η Μαρσέλ Σαντάλ, έπαιξε τόσο όραία, όστε βότερα την παρακαλούσαν πάλι να παίξει σε διάφορα φίλμ.

Η κακός γλώσσος λένε σχετίζεσε ότι η Πόλα Νέγκρι δεν δέχτηκε ν' άποκαλύψει το στήθος της όχι από σαινότητα, αλλά γιατί δεν ή

Ο Μωρίς Σεβαλιέ, στο ρόλο του ύπολο-χγού Σμιλογκ.

ταν βέβαιη για την τελειότητα του κορμού της.

Μία από τις παλιές δόξες του κινηματογράφου, η περίφημη Ιταλίς πρωταγωνίστρια Φραντζέσκα Μπερτίνι, φαίνεται ότι νοστάργησε τούς πρώτους της θριάμβους και θέλει να έαναμεταναστή σε νέα και μοντέρνα φίλμ.

Αλλ' όσοι θυμούνται την όραία Ιταλίδα γήσση άπες ήταν πριν δέκα πέντε χρόνα, δεν θα τη γνωρίσουν, έαναβέλοντάς την στη καινούργια της φίλμ. 'Όχι γιατί η μεγάλη καλλιτέχνης γέρασε... 'Απεναντίας μάλιστα, έχει... έαναγεύσει κι' αυτή! Έκονη τα μαλλιά της, έφρισε τα φρύδια της, έέπινε την σιλουέτα της, άλλαξε ακόμα και το ήθος της, και φαίνεται συνωμύηση με τις νεώρες βεντέττες, τάν όποιαν θα μπορούσε να είναι μπέρεζ. Καθώς λένε μάλιστα, η φωνή της Μπερτίνι είναι πολύ γλυκεία, πολύ μελωδική, κι' έτσι η όραία ήθοποιός θα σημειώσει μεγαλειότερη έπιτυχία στον ήμολοινα κινηματογράφο, άπ' όση είχε στον δαβό.

Έν' από τα νέα φίλμ, τα όποια σημειώσαν τις τελευταίες ήμέρες μεγάλη έπιτυχία στο Παρίσι, είναι και το τιποφορούμενο «14 Ιουλίου». Στο έργο αυτό πρωταγωνιστεί η χαριτωμένη 'Αναμπέλλα, η όποια πρωταίωει πάντα να ύποδύεται χωριατοπούλες και κορίτσια τού λαού.

Έτσι, θα την ίδούμε στο «14 Ιουλίου» ως μια μικρή άνθοπούλεια, ντυμένη με μια φανταστική και μ' ένα μάλλινο σάκι σ' ήμνη στους ήμους της.

Η κοσμάκητη αυτή ήθοποιός έβιτε σχετικί σ' έναν παρισινό ρεπόρτερ:

— Μάλιστα, και στο νέο έργο παίζω ρόλο φτωχού κοριτσιού. Σπρώχνω ένα μικρό κορίτσι γεμάτο λουλούδια, περνώντας ανάμεσα από φτωχικές συντοκίες του Παρισιού. Είναι ένας ρόλος που μου άρεσει πολύ... 'Αγαπάω κάποιον φτωχό σαν έμένα νέο από μ' αγαπία κι' αυτός, αλλ' έμπατε κι' οι δυο από παιδική τάρδεος και μάλλοντις κάθε τόσο για το παραιμό, μόνο και μόνο για να έκονοποιήσουν τόν έρωτισμό μας και για να μην ύποχωρή ό ένας στον άλλον. Κάποτε όμως αυτές η φιλίες κινεζες γυμνών σε τραγικότητες, και... Μά όχι, δεν σας λέω παραπάνα. Κιττάστε την συνέχεια στην... όθόνη! Και τί όραία σήματα...! Στις 14 Ιουλίου γιορτάζω τα γενέθλιά μου. 'Ηταν αυτό για μένα ένας πολύ καλός διστάς.

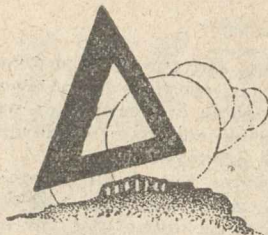
Ένα θαυμάσιο νέο φίλμ προβάλλεται τώρα στον μεγαλειότερο κινηματογράφο του Παρισιού, σ' όρζο. 'Ο τίτλος του είναι: 'Ετό παραβέλι πουλις και πρωταγωνιστεί σ' αυτό η όραση βεντέττα Ντολός Ντέλ Ρέο, καίγοντας το ρόλο μιας όραίας κόρης τών ηρώων της 'Ωκεανίας.

Η 'Ωκεανία, έβιτε σχετικώς η Ντολός, είναι μια χώρα γεμάτη φώς. 'Εκεί ό σφάρος είναι τόσο άφρανος και η λάμια τόσο γαλήνια, όσο δεν είναι όλοι οι άλλοι σφαροι κι' όλες η βάλασσες τού κόσμου. Είναι μια χώρα παραμυθένια, μια χώρα άνευδής. Ένας Παράδεισος με μαγικές τοπικές άπες, σαν άθροισμα όραων και παραμυθιών, στεφανωμένων με λουλούδια και τραγουδώντας ήμους στον έρωτα και στην φιλία. Μορφοί να πώ ότι το «Παραβέλιο πουλις» είναι ένα φίλμ μαγικό, το όποιο έξέλλοσσεται σ' ένα από τα ποιητικά ηρώα τού 'Ωκεανού. Έγώ παίζω τόν ρόλο της Λιάνας, μιας νέας Ιθαγενούς, η όποια έρωτεύεται τόν όραίο 'Αγγλό Τζόννι. Το μαγικό περιβάλλον τού ηρώου χρησιμεύει για όνειρώδες εντίθετος στους έρωτάς μας.

Σκηνοθέτης τού «Παραβέλιου πουλις» είναι ό Κλινγκ Βιντό. Ο άποιος σκηνοθέτησε με τόση έπιτυχία και τα έργα: «Έρωτες σκίες», «Μόνας και 'Ωκεανός», τα όποια έλσης έχουν για εντέκερ την όνειρώδη φιλία τών ηρώων της 'Ωκεανίας.

Η καλλιτεχνική ζωή της Κυβέλης

Τού κ. Φώτου Γιοφύλλη

ΕΝ έφραταζόμουν, ότι η κυρία Μυράτ εινε εξαιρετική μαζί μου, απάντησε ο κ. Θεοδωρίδης. Τώρα όμως που το μαθαίνω, έχω χαρίστως θ' απομακρυνθώ, γιατί νομίζω ότι η ευτυχία της εινε να μείνει με τον άνδρα της και τα παιδιά της.

Ο κ. Μυράτ προσπάθησε σκεπτικός. Έτσι λοιπόν, ότι μ' αυτή την τροπή των πραγμάτων, η Κυβέλη θα έμεινε μαζί του, αφού ο κ. Θεοδωρίδης δεν ήθελε να την πάρει, αλλά ζητούσε ν' απομακρυνθώ. Ωστόσο, είχε πολλές αμφιβολίες και του πρόσθεσε με δογή:

— Ένα μόνο έχω να σου πω ακόμα: Μία γυναίκα που λίγους μήνες πριν της στάθηκαν σαν θεός στο προσκήφια της, που θάβινα τη ζωή μου, το αίμα μου γ' αυτή και που με τόσο άλαφρη την καρδιά τα ποδοπατεί όλα, και την αγάπη ακόμα των παιδιών της, δεν μπορεί, και θυμήσου το καλά αυτό που σου λέω τώρα, θα ρθώ μία μέρα να σε πληρώσω με το ίδιο νόμισμα και σένα....

Τάχα λοιπόν ο κ. Θεοδωρίδης την αγαπούσε τότε την κ. Κυβέλη; Όλοι πίστευαν πως την αγαπούσε, πως την ελάτρευε παράφορα. Γι' αυτό κ' ο κ. Μυράτ με πολλές αμφιβολίες έφρανε απ' το σπίτι του κ. Θεοδωρίδη εκείνη την ημέρα.

Εξ άλλου, ο κ. Τίμος Σταθόπουλος βεβαιώνει, ότι εκείνες τις ημέρες ο κ. Θεοδωρίδης του είπε, ότι την αγαπά πολύ!

Φαίνεται όμως, ότι ο μακαρίτης Σταθόπουλος έπαιξε τον δικό του ρόλο στην υπόθεση αυτή. Στην αρχή προσπαθούσε με κάθε τρόπο να κακολογήσει τον κ. Θεοδωρίδη και να τον ρίξει στην υπόληψη της κ. Κυβέλης. Και αυτό έβαλε σε ύποψις τον κ. Μυράτ, ότι και ο Σταθόπουλος αγαπούσε την κ. Κυβέλη και προσπαθούσε να προσελκύει τη προσοχή της. Φαίνεται όμως, ότι γρήγορα αποπίστευσε κ' έτσι άφησε τις προσπάθειές του. Κατόπιν απ' αυτό προσέκρινε την εμπιστοσύνη του κ. Θεοδωρίδη, που ήτονος πελά του έλεγε το μυστικό του...

Μά ο κ. Μυράτ υποψιάζετο και άλλον οικονομικό του φίλο, τον Ανδρέα. Είχε την ιδέα ότι κ' εκείνος ελπίσταιζε την Κα Κυβέλη...

— Άς ιδούμε τώρα πως η Κα Κυβέλη υποδέχθηκε την άρνηση του κ. Θεοδωρίδη να την πάρει τότε γυναίκα του.

Ο κ. Μυράτ το ίδιο βράδυ γύρισε στο σπίτι και της είπε όλα το διάλογό του με τον κ. Θεοδωρίδη. Εκείνη τάκωνσε όλα με προσοχή και είπεν άπελπισμένη:

— Όχι αυτός δεν εινε άνδρας!

— Και τί αποφασίζεις τώρα; την ρώτησε ο κ. Μυράτ.

— Άμα δεν τον ξαναδώ, θα τον ξεχάσω.

Και πραγματικά, ενώ ήταν έρωτευμένη προμερά με τον κ. Θεοδωρίδη, προστάθηκε να τον ξεχάσει.

Αυτή τη φορά ο Σταθόπουλος επενέβη για να ξαναφέρει την γαλήνη στο σπίτι του φίλου του. Αυτός έσως είχαν άπελπισθεί για τον έαυτο του ή εξ άλλου έβλεπεν ότι ο κ. Θεοδωρίδης δεν την έπαυε... Άρχισε λοιπόν τις παρωκίες του συνουλιές και νουθεσίες.

Έμεσολάβησε λοιπόν μία εποχή που η Κα Κυβέλη έφρανε ότι μετάνοιζε πραγματικά και θα άρχισε να ξεχνά τον κ. Θεοδωρίδη. Μάλιστα ένα βράδυ ομολόγησε στον κ. Μυράτ την μετάνοιά της και του ζήτησε να τη συγχωρήσει.

— Δεν έχωμια τίποτα κακό, του είπε. Τό έξερες κ' εσύ καλά. Μία ελαφρή παιδικασία παρεστότη, που έλιπε να με συγχωρήσεις. Και τότε φίλησε με άγάπη.

Ο κ. Μυράτ το πίστεψε, άρχισε να ήσυχάζει και του φάνηκε σαν να ξαναγεννιόταν...

Άρχισε πάλι και η καλοκαιρινή σαζόν του 1906 στη «Νέα Σκηνή». Αυτό το καλοκαίρι δεν ήταν πάλι ο Χρηστομάνος ιδιοκτήτης και διευθυντής της «Νέας Σκηνης». Όπως είδαμε, ο Χρηστομάνος είχαν ύποψηθεί να την παραχωρήσει στον κ. Μυράτ. Κι' έκάρτησε το λόγο του. Ενομιμήθηκαν τις λεπτομέρειες και αποφασίστηκε να παραχωρηθεί το θέατρο της «Νέας Σκηνης» και όλη η εργασία στο ζεύγος Μυράτ για ένα χρόνο.

— Για ένα χρόνο δοκιμαστικά, έτόνισεν ο Χρηστομάνος, και βλέπουμε...

Φαίνεται ότι ο Χρηστομάνος, που τα ήξερεν όλα, φοβήθηκε ότι κατόπιν από ένα χρόνο το ζεύγος Μυράτ θα είχε διαλυθεί. Και δεν έγελούσαν...

Ωστόσο το συμβόλαιο υπεγράφη για ένα χρόνο στο συμβολαιο-

γραφείο Γατάνου, που τώρα το έχει ο κ. Δ. Δημητριάδης (Ρήγας Γκόλφης) και η εργασία άρχισε.

Ο θίασος της «Νέας Σκηνης» άπετελέσθη εκείνο το χρόνο από τα ζεύγη Μυράτ, Κομποπούλου, Γαβριηλίδη, από την Άγαθή Περίδου, τον κ. Π. Καλογερίδη, τον κ. Κούτση—Παλιούρα, τον κ. Άγγ. Χρυσομάλη και άλλους.

Στην αρχή της σαζόν έπαιξαν «Τό χροσό μου», «Τό ξεπρότισμα» και το «Ξινό φρούτο» του Μπαρόκ. Και τα τρία έργα έσημειώσαν μεγάλη έπιτυχία. Η Κα Κυβέλη διέπλεσε θαυμασίων ρόλους, γομάτη δροσιά και χάρη! Ο κόσμος έτρεχε γεμάτος ένθουσιασμό να την θαυμάσει!...

Τό Κοινόν δολόληρον την ελάτρευε, μα και όλοένα νέοι θαύμασται την περιτριγυρίζαν. Και σε κάθε προμέρα της έστειλαν άφθονα άνθη και άλλα δώρα.

Έτσι το θέατρο της «Νέας Σκηνης» ξαναείδε μέρες παλάς δόξας! Και ο κόσμος συνωθεύτο στο ταμείο της για να βρει εισιτήρια. Επενέβη τότε και η αστυνομία κ' έβαλε τον κόσμο σε ουρά. Και είδε η Όμιλία για πρώτη φορά τη θεατρική ουρά ν' άρχίζει απ' το ταμείο του θεάτρου και να φτάνει ως του Ζαχαράτου (δηλ. απ' το θέατρο Κοτοπούλη ως το σημερινό έσπιατόριο «Ελλάς»).

Πέρασαν έτσι τρεις μήνες και περισσότεροι.

Η κ. Κυβέλη θυμάμενε στο θέατρο πάλι, μα δεν είχε καμιά σχέση πια με τον κ. Θεοδωρίδη. Δεν την ξαναπλησίασε και από θέατρο πήγαινε μόνο στις προμέρες.

Τάχα κ' εκείνος κ' εκείνη προσπαθούσαν να ξεχάσουν ο ένας τον άλλο;

Στό μεταξύ όμως, η Κυβέλη άποτύποςε πλήθος νέων θαυμαστών.

Άλλοι της έστειλαν δώρα, άλλοι της έγραφαν έρωτικά γράμματα κ' άλλοι—οί πολλοί—της έκαναν και πορνογραφικές έξομολογήσεις έρωτος.

Κι' εκείνη; Τα πρόσχεζε όλα με φιλαρέσκεια, μα δεν την επηρέαζε τίποτε πραγματικά.

Ακόμα και για τον κ. Θεοδωρίδη έλεγε έκείνη την έρηνη, ότι τον έβλεπε σαν αδελφό.

Ο Σταθόπουλος συμπεραίνει, ότι η κ. Κυβέλη δεν αγαπούσε πραγματικά τότε, μα της ήθελε να την αγαπούν. Και έπαύει: «Έγεννήθη ήθοποιός»...

Ο θίασος της «Νέας Σκηνης» εκείνο το καλοκαίρι έπήγανε πάλι λαμπρά. Από έπιτυχία σ' έπιτυχία, από θρίαμβο σε θρίαμβο! Όσο πήγαινε προς το τέλος της σαζόν, τόσο κ' η έπιτυχία ήταν μεγαλύτερη! Και κατόπιν από τα ξένα έργα έπαιχθη κ' ο «Μαραθώνιος Δρόμος» του κ. Τίμου Μωρατίνη. Ήταν έργο έπίκαιρο κ' έξιστο. Σ' αυτό δεν έπαιξε η κ. Κυβέλη κ' όμως η έπιτυχία υπέβη κάθε ύπολογισμό.

Τό ίδιο καλοκαίρι στο «Βαριετέ» (άπέναντι στο Χρηματοστήριο, που κατόπιν άνομιώθηκε θέατρο Κυβέλης), έπαιξε θίασος υπό τον κ. Τηλ. Δεπενιώτην. Μά δεν έπήγανε κόσμος και σε δύο μήνες άναγκάστηκε να κλείσει. Έπειτα στο «Βαριετέ» άρχισε να παίζει θίασος του Θωμά Οικονόμου με την Μαρία Κοτοπούλη. Άληθινά η Μαρία έσημειωσε τότε μεγάλες έπιτυχίες. Ωστόσο, ο θίασος Οικονόμου έβλεπε να αναγκασθεί. Στό μεταξύ, η «Νέα Σκηνή» έκανε χρυσές δουλειές.

Εκείνη την εποχή, η κ. Κυβέλη παρεκάλεσε τον κ. Μυράτ να καλέσει τη μητέρα του απ' τη Σμύρνη κοντά τους. Ο κ. Μυράτ δεν άρνήθηκε, μα αυτό τον έβαλε σε άδυσχεστη ύποψη. Έκάλισε την μητέρα του κ' εκείνη ήλθε γρήγορα κοντά στο γιό της και στα έγγονά της.

Μά στό μεταξύ, ο κ. Μυράτ είχε κ' άλλες προσπάθειες κ' άνησιες. Δεν είχε άπληροφεί τίποτε για τις σχέσεις της κ. Κυβέλης και του κ. Θεοδωρίδη. Κι' έπίστευε ότι είχαν διακοπεί δρομικά. Τόν έθασάνιζαν όμως άόριστα προσπάθηματα.

Κι' όμως. Τίποτε δεν ήξερε. Ωστόσο στο μεταξύ ο κ. Θεοδωρίδης και η κ. Κυβέλη τα είχαν ξαναπαράξει.

Άλλά πως συνέβη αυτό, έπειτ' από τόσους μήνες χωρισμού; Η κ. Κυβέλη φαίνεται, ότι δεν μπόρεσε ν' άνθεσει στο χωρισμό. Κι' έγινετο όλοένα πιο νευρική. Ήθελε να ξαναϊδή τον κ. Θεοδωρίδη.

Κάποιος κοινός φίλος τους έλυπήθηκε και τους τα ξανάφισε. Κι' έτσι μία μέρα, η κ. Κυβέλη έδωσε σε μία έμπιστη της νεαρά ήθοποιό ένα σημείωμα. Τό έγραψε γρήγορα, ενώ ο κ. Μυράτ άνώ-

Ο κ. Περικλής Γαβριηλίδης.

ποττος έδιάβαζε.

Στό σημείωμα αυτό έγραφε:

«Είς τας 5 το άπόγευμα σε περιμένω στους «Άμπελοκήπους». Τόλεισε βιαστικά, έγραψε στο φάκελλο «Κύριον Κ. Θεοδωρίδη, Ι. Χ.» και τό έδωσε στο κορίτσι.

Έτσι έπραγματοποιήθη το πρώτο ραντεβού της κ. Κυβέλης και του κ. Θεοδωρίδη.

Τό πρώτο αυτό ραντεβού έγινε μέρα σ' ένα μόνιμο άμάξι. Ο κ. Θεοδωρίδης μόλις έλαβε τό ραβδάκι, έσπευσε να συμμορφωθεί και να βρεθεί στο ραντεβού.

Από άμάξια βγήκαν από τα κέντρα και τράβηξαν σπήν οδό Κηφισάς, κοντά τό ένα στο άλλο. Στό ένα ήταν η κ. Κυβέλη με μία φίλη της και στο άλλο εκείνος. Κοντά στα Παρατήματα, τα δύο άμάξια στάθηκαν κ' ο κ. Θεοδωρίδης πήγε στο άλλο, όπου ήταν η δυό γυναίκες.

Έκει έτοποθετήθηκαν οι δυό έρωτευμένοι και η νέα και τό άμάξι ξεκίνησε και προχώρησε στην οδό Κηφισάς.

Μέσα στο άμάξι, ο κ. Θεοδωρίδης κ' η κ. Κυβέλη άντρίλλαξαν έξηγήσεις για τό χωρισμό τους κ' έπειτα άρχισαν και φίλα. Κι' όλοι αυτά έγιναν σιγά, ώστε δεν τ' άκουγε ούτε η τρίτη που παρέυφισετο. Κι' όταν μιλούσαν, έβλεπν μπροστά τό γραμό του κ. Θεοδωρίδη και τύλεγον χροιά...

Ο περίπατος αυτός με τ' άμάξι έκάρτησε μία δολόληρη ώρα. Και χωρίς να σταθούν ή να βγούν πουθενά, ξαναγύρισαν προς τα κέντρα κ' έχωρήσθηκαν.

Τό ραντεβού εκείνο, η κ. Κυβέλη δεν τό έκάρτησε μυστικό απ' τους φίλους της.

— Ήμουν με τον Θεοδωρίδη! έλεγε άφελέστατα.

Από εκείνη την ημέρα, οι δυό έρωτευμένοι έβλέποντο συχνά.

Μία άλλη μέρα, πήγανε ως τον Ποδονίκη μέσα σε κλειστό άμάξι. Εκείνη τη φορά έγινε πάλι η συνεννόησις τους για τη φυγή. Έβλεπαν, ότι έπρεπε να δοθί ή λύσις στο ζήτημα.

Η κ. Κυβέλη είχε δηλώσει κατηγορηματικά στον κ. Θεοδωρίδη:

— Δεν θα γίνομ γυναίκα σου, παρά όταν φύγω από τον άνδρα μου.

Είχε την ιδέα, ότι δεν έπρεπε να φτάσει ως εκεί τό πράγμα...

Έτσι αποφασίσθη η φυγή. Εκείνη την ημέρα, μέσα στο άμάξι, έκανονίσθησαν ή λεπτομέρειες.

Και η φυγή δεν άργησε να πραγματοποιηθή.

Ένα βράδυ που έπαιζετο ο «Μαραθώνιος Δρόμος» του κ. Τίμου Μωρατίνη, όπου η κ. Κυβέλη, όπως είδαμε, δεν είχε μέρος, έσκασε ή μπόμπα! Έμιασε όλη ή Άθήνα, ότι εή όρατα Κυβέλη εκλέφτηκε με κάποιο Θεοδωρίδη....

Χαρακτηριστικό εινε ο τρόπος, με τον οποίο ή έρημεριδές άνήγγειλαν τό πράγμα. Άέζει να δημοσιεύουμε εδώ μία απ' τις περιγραφές του συνταρακτικού γεγονότος, γιατί δίνει όλη την έντύπωση του ρόλου της κ. Κυβέλης μέσα στο περιβάλλον της εποχής της.

Τον λοιπόν πως περιέγραφε την άπροσδόκητη άπαγωγή ή «Α-κρόπολις» του Βλ. Γαβριηλίδη, στο φύλλο της 25 Σεπτεμβρίου 1906:

Η ΑΠΛΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΦΡΑΓΙΑΣ ΚΥΒΕΛΗΣ

ΚΑΛΟ ΤΑΞΕΙΔΙ!

Οι θεατρικοί κύκλοι διετέλουν χθές την νύκτα εν άναστατώσει, κατόπιν της γνοσθείσης άπαγωγής μιας των άρωατέρων ήθοποιών μας, της πρωταγωνίστριας της «Νέας Σκηνης» κυρίας Κυβέλης Άδριανού Μυράτ.

Όλοι ήξεύσαν βέβαια την χαριτωμένη αυτήν γυναίκουλα, ή οποία και με την ευμορία της και με τό καλλιτεχνικό της ταλέντον είχε κατορθώσει να προσελκύσει τας συμπάθειάς όλου του Άθηναϊκού κόσμου.

Μικρόν, δεκαεξάτιδα μόλις, την άνεκάλυψε με τό καλλιτεχνικόν τον ένστικτον ο ιδρυτής της «Νέας Σκηνης» κ. Κ. Χρηστομάνος, διδών εις την κορσίδα, ή οποία έμμεϊτο με μοναδικήν τελειότητα τας φωνάς έξελθόντων αιδών και γνωστών κυριών της πόλεως μας, τό καλλιτεχνικόν ταλέντον της, τό όποιον κατόπιν έξεδηλώθη.

Μετ' όλιγον ιδρύθη ή «Νέα Σκηνή» και ο κ. Χρηστομάνος παρελάμβανε την κόρην με τό κοντά φουστάνια και την άνεδείκνυε γάμψια, ένός ένός ένους μόλις, εις τελείαν ήθοποιόν.

Μεταξύ των ήθοποιών της «Νέας Σκηνης» συμπεριλαμβάμετο και ο κ. Μήτσος Μυράτ. Ταχέως έρωτικόν αίσθημα άνεπτύχθη μεταξύ των δύο νέων, τό όποιον τριετιαν μετά την ίδρυσιν της «Νέας Σκηνης» κατέληξεν εις γάμον.

Νεωτάτη και άρωατάτη, όπως ήταν ή Κυβέλη, είδεν έαυτήν

από της πρώτης στιγμής περικυκλουμένην από σμήνος θαυμαστών. Τό καλλιτεχνικόν ζεύγος όμως έφαινετο διατιόν εν άμοιβαία άγάπη και όλοι έθεώρουν την νεαράν καλλιτέχνίδα ως μη έπιτρεπόμενην τώσον εύκολα από τας διαφόρους έξδηλώσεις θαυμασμού και λατρείας.

Μεταξύ των τελευταίων θαυμαστών της Κυβέλης συγκατέλεγετο από τινος και εις νέος έλλών έγκαυθα διά να σπουδάσει την νομικήν, όνόματι Θεοδωρίδης. Νέος όμως και πλούσιος όπως ήταν ο Θεοδωρίδης, έθεώρησε προτιμώτερον, αντί της άναρχής σπουδής της έπιστήμης του, την τελειοποίησιν εις τόν έρωτα, καθώς δε εκ των ύστερων άποδεικνύεται, ένέκνυεν εις την τελειοποίησιν αυτήν με όλον τον πόθον της νεαρής του ήλικίας, ώστε να έπιτύχη έπιτέλους, ενώ ταυτοχρόνως έγένετο και διδάστωρ της Νομικής.

Η όρατα Κυβέλη, συνεννοηθείσα τελείως εν τώ μεταξύ με τον έρωστήν της, πεισθείσα εις τας έρωτικές του έκδηλώσεις και εις τας διαθεβαιώσεις βίου πλήρους ενάρεας εις την Εύρωπην, τον όποιον της εξησφάλιζεν ή παρουσία του, έδέχετο να τον άκολουθήσει εις νέους κόσμους έρωτων και έντυχίας. Έγκαταλείψαμε λοιπόν την συζυγικήν στέγην, κατήλθε μαζί με τον Θεοδωρίδη εις τον Πειραιά, όπως δε βεβαιώνεται, επεδείσθησαν άμφοτεροι του δια Μασσαλίων άναχωρούντος το έσπείρας Γερμανικού.

Ο νέος Κωνσταντίνος Θεοδωρίδης, γυναικιδόφιλος του ύποπλου άρχοντος κ. Σπορίδου, από της πρώιας της χθές είδοποίησε την οικογενειάν του ότι θα άνεχώρει εις μικράν έκδρομήν διά Κέρυναν. Ήτοίμασε τις βαλίτσες του και την 8ην προινήν άνεχώρει εκ της οικίας του.

Οι συγγενείς του νέου μετ' όλιγον έμάνθαναν την άλήθειαν. Και τό άπόγευμα ο κ. Σπορίδης κατήχετο εις Πειραιά διά να πείσει τον γυναικάδελφόν του να άπόσχη του σκοπού του. Τόν συνήντησε πράγματι, άλλ' ο νέος έμενεν άμετάπειστος. Τού έδήλωσεν άπερηφάτως ότι ήγάπα την Κυβέλην και ήγνώριζε τα φύγη μαζί της.

Εν τώ μεταξύ ή Κυβέλη έσχεδιάζει εν τη οικία της τό της φυγής. Θέλουσα ν' άποκομήσει τον σύζυγόν της, ένεργάσιε την μεσημβριάν μαζί του, έφρανε δε καθ' όλο τό διάστημα των τελευταίων ώρών της υπό την συζυγικήν στέγην παραμονής της τρυφερότατη και πλήρης άρρωσιώσεως.

Ο κ. Μυράτ άνύποπτος έπεσε να κοιμηθή, ενώ ή Κυβέλη εξήχετο χωρίς να ιδή τα μικρά της τέκνα, άναγγείλασα ότι επήγανεν εις τό σπίτι μιας φίλης της. Έννοείται ότι, άμα έξεληθούσα, έσπευσε να κατέλθη εις Πειραιά προς συνάντησιν του έρωστού της, μετά του όποιου επεδείσθη ά μέσως του γεμναϊκού άεροπλοίου.

Χθές το έσπείρας έπαιζετο εις την «Νέα Σκηνή» ο «Μαραθώνιος δρόμος». Είς την χαριτωμένην αυτήν κομφορία του συναδέλφου κ. Μωρατίνη είχε μέρος ο κ. Μυράτ, όχι όμως και ή σύζυγός του. Ο κ. Μυράτ έπήγεν εις τό θέατρον χωρίς να γνωρίζη τίποτε. Όλίγον όμως πριν άνοή ή πόλεις, τώ άνηγγέλλη ή σκληρά έδησις της δραματεύσεως της σύζυγού του. Δεν είδεν ούτε την ελαχίστην ταραχήν, αλλά με μεγαλειότητα ζωηρότητα έπαιξε τον ρόλον του προς θαυμασμόν των άρρωστών, μερξόν του όποιον είχε διαδοθή εν τώ μεταξύ ότι, ενώ ο σύζυγος έπαιζει εις τον «Μαραθώνιον δρόμον», άλλον δρόμον έπαιρταν ή σύζυγός, όχι πολύ έντιμω διά μίαν γυναίκα, διά μίαν μητέρα.

Εκτός από την περιγραφή αυτή της άπαγωγής, που έδημοσιεύθη στην «Ακρόπολις», έδημοσιεύσαν άλλες περιγραφές περιγραφές, με διάφορες άνωθείς ή άνωθείς λεπτομέρειες, και ή άλλες έρημεριδές της εποχής εκείνης, όπως οι «Καρόι», τό «Σκίτ», τό «Εμπερ», τό «Νέον Λοττι», κτλ.

Από τις λεπτομέρειες και τις περιγραφές αυτές, δεν είν' άληθινό παρά ένα μέρος μόνο. Η άληθινά του Κοινού και ή σκανδαλοθηρία του τύπου δημοδογών συνήθως άναρχικές και ύπερβολικές. Ωστόσο, τις πιο άληθινές πληροφορίες τις δίνει ο ίδιος ο κ. Μυράτ, μα κ' ο στενός οικονομικός φίλος της κ. Κυβέλης, μακαρίτης Τίμος Σταθόπουλος που έγραψε και την ιστορία του είρωτικού στην «Ακρόπολις» (από τό φύλλο της 29ης Σεπτεμβρίου ως τό φύλλο της 13ης Οκτωβρίου 1906).

Άς ιδούμε λοιπόν τις λεπτομέρειες της άπαγωγής, που άναστάτωσε την Άθήνα, όπως τις διηγούνται αυτοί οι δύο:

Η ημέρα της φυγής ήταν ή Κυριακή 24 Σεπτεμβρίου 1906.

Ο κ. Θεοδωρίδης κατέστρωσε όλες τις λεπτομέρειες με σύστημα. Έπηρε άπ' τη μοιραία τα ρούχα που έφορασε εκεί ή κ. Κυβέλη και μαζί με τα πράγματα τα δικά του τα έστειλε απ' τό πρωί στον Πειραιά. Άγόρασε βιαστικά κ' ένα έτοιμο παλτό απ' τό κατάστημα του Σουλτανού, γιατί θα ταξίδευε σε πιο ήσυχα κλίματα και ήταν φθινόπωρο.

Έτακτοποίησε κατόπιν όλες τις δουλειές του και τέλος τό μεσημέρι κατέβηκε στον Πειραιά. Έκει κατέβηκε κ' οι γονείς του για να τον πείσουν ν' αλλάξει γνώμη, μα ήταν άμετάπειστος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο κ. Τηλέμαχος Δεπενιώτης.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΖΑΝΝΕΤ ΜΑΚΝΤΟΝΑΛΝΤ

(Η εύτυχισμένη, αλλά και μελαγχολική ζωή μιας καλλιτέχνιδος)

ΗΝ 18 Ιουνίου 1906, ένα ξανθόμαλλο κοριτσάκι γεννιόταν σε μια λαϊκή συνοικία της Φιλαδέλφειας, αβ-
ξάνοντας κατά μια μονάδα τον αριθμό των παιδιών της οικογένειας Μακντόναλντ, μιας σκοτεινής οικογένειας που ήταν εγκατεστημένη από πολλά χρόνια στην Αμερική. Το κοριτσάκι αυτό το βάφτισαν Ζαννέτ. Αν το ρωτούσαν — αν με ρωτούσαν δηλαδή, γιατί έγω ήμουν αυτό το κοριτσάκι! — τι όνομα προτιμούσα, θα τους άπαντούσα χωρίς δισταγμό: Έλεονώρα. Μά δεν πέρασε από το νου του μπαμπά μου ή του νουνού μου αυτή η σκέψη και γι' αυτό έμεινα με τ' όνομα Ζαννέτ.

Πριν ακόμα μάθω να περπατώ, έμαθα να χορεύω στα γόνατα των δύο μεγαλύτερων μου αδελφών, της Έδιθ και της Έλσι, που είχαν ήδη κάνει μεγάλες προόδους στη χορογραφία. Η κλίση για το τραγούδι και το χορό ανέπτυχθηκε μέσα μου χωρίς να το καταλάβω ούτε η ίδια. Σε ηλικία τριών ετών, οι γονείς μου, βλέποντας τη ζωηρή προτίμηση μου για τις τέχνες αυτές, με γράφανε στην Ακαδημία χορού και μουσικής, στη Φιλαδέλφεια. Και δεν θα ήμουν πάνω από 8ξη ετών, όταν πήρα μέρος σε μια φιλοanthropική παράσταση και τραγούδησα ένα τραγούδι, που έκανε μεγάλη εντύπωση σ' ένα κύριο με χρυσά γυαλιά.

Ο κύριος αυτός ήταν ένας λιγερσοστόμος, ο οποίος λογάριζε να σχηματίσει ένα θίασο παιδιών. Η φωνή μου του άρεσε τόσο πολύ, ώστε παρουσιάστηκε στη μητέρα μου — ο καθένας ο πατέρας μου είχε πεθάνει ενταμεταξύ — και της πρότεινε να μ' αφήσει να κάνω μαζί του μια καλλιτεχνική περιοδεία. Στο θίασο αυτό θα έπαιρναν μέρος κι άλλα παιδιά καλών οικογενειών. Η μητέρα μου έφερε στην άρχη μερικές δυσκολίες, μά όταν βεβαιώθηκε πως ο κύριος εκείνος ήταν σοβαρός και αξιωματικός, δέχτηκε να μ' αφήσει να φύγω μαζί του.

Κι' έτσι, σε ηλικία δέκα ετών, είχα ήδη γυρίσει όλη την Πενσυλβανία, κάνοντας τουρνέ!

Όταν φύγαμε, όλη η οικογένεια, από τη Φιλαδέλφεια κι' εγκατασταθήκαμε στη Νέα Υόρκη, ή Έδιθ, ή μεγαλύτερη αδελφή μου, άρχισε να παίζω σ' ένα επιθεωρησιακό θίασο, με τ' όνομα Μπλόσομ. Τό παραδειγμά της με παρότρυνε και μένα ν' α-

νέσω στο θέατρο. Ήμουν τότε δεκαεφτά ετών. Ήξερα καλά τραγούδι και χορό. Βλέποντας όμως πολλά άλλα κορίτσια, προικισμένα από τη φύση καλύτερα από μένα, να μένουν δολέπληρα χρόνια κορίτσες, χωρίς να έχουν καμιά προκοπή, άρχισα να χάνω το θάρρος μου και ν' απελπίζομαι από τοπάγγωμα αυτό.

Σ' αυτή την κατάσταση βρισκόμουν, όταν, μια μέρα, διάβασα σε μια εφημερίδα την παρακάτω είδηση:

«Θεατρικών πρακτορείων ζητεί καλλιτέχνη-
δα γνωρίζοντα άσμα και χορό».

Όχιώ νέες παρουσιάστηκαν στα γραφεία αυτού του πρακτορείου πριν από μένα. Μά καμιά δεν ικανοποίησε τα καλλιτεχνικά γούστα του διευθυντού. Τέλος, έκανα κι' εγώ την εμφάνισή μου, αλλά με μιάς ώρας καθυστέρηση.

Δεν έλπιζόμουν να είσοδος! μου είπε ο μικρός. Τά γραφεία έλειψαν.

Αδύνατο! φώναξα. Μά περιμένει ο διευθυντής! Είπε ανάγκη να τον δω!

Μεταχειρίστηκα αυτό το ψέμμα, γιατί ήμουν απογοητισμένη να παίζω το τελευταίο μου παιχνίδι. Ο μικρός αυτός δεν ήθελε να μ' αφήσει να περάσω. Έγώ έπρεμε. Σιγά-σιγά μάλ' στα έφησα τον τόνο της φωνής μου, χωρίς να το καταλάβω. Τό αποτέλεσμα ήταν ν' άκουση τά ξεφωνητά μου ο διευθυντής και να βγί στο διάδρομο για να ιδί τι συμβαίνει. Τού αποκρίθηκε θαρρετά πως ήθελα να πάσω δουλειά.

Φαίνεται ότι τού άρεσε τó πείσμα και ή απογοητιστικότητά μου, γιατί αφού μού έρεξε μια έξεταστική ματιά, μού είπε:

— Μου κάνεις. Σε παίρνω. Έλα αύριο να σου πω πως θα πάσεις δουλειά.

Βγαίνοντας από τó γραφείο του πρακτορείου, ήμουν περήφανη και ευχαριστημένη από τόν έαυτό μου. Α! θά έκανα τ' αδύνατο δυνατό αυτή τη φορά, για να έπαύσω, για να αναδειχθώ!

Και τó κατόρθωσα εκείνο που ήθελα!

Από τότε, ως τη μέρα που υπέγραφα τó πρώτο μου συμβόλαιο με την «Παραμύθια», γνώρισα όλα τά στάδια της επιτυχίας. Στην άρχη χόρεα και τραγουδούσα στα διαλείμματα, σ' ένα κινματογράφο του Μπροντγουάι, και ύστερα σ' άλλες αίθουσες. Άργότερα, έγινε κορίτσια στα θέατρα. Κάπου-κάπου, μού έδιναν κι' ένα μαρό ρολόκι. Άργότερα έγραγα και σονετράκια. Και θά είχα παίζι σε είκοσι τοίχες στον άπερέττες και μουσικές κωμωδίες όταν έγινα ξαφνικά, χωρίς να τó καταλάβω κι' εγώ πώς, πρωταγωνίστρια ενός έλαφρού θεάτρου.

Την ίδια εποχή, ή «Παραμύθια» με προσκάλεσε στο στούντιό της για να γυρίσω δοκιμαστικά καμιά έκποστη μέτρα φίλμ. Φαίνεται όμως ότι οι άμοδοι δεν θά έμειναν ικανοποιημένοι από τó πείσμα μου και την εμφάνισή μου, γιατί δεν με ξαναέλεσαν... Αίγο όμως η διάφερε τώρα που είχα έπιτύχει στο θέατρο... και γύρισα και πάλι στη σκηνή...

Μά ήταν γραφό μου να με απογοητήσει ο κινματογράφος. Και αυτό τó χροστίω στο μεγάλο σκηνοθέτη Έρνεστ Λούμπς, ο οποίος έτυχε να παρακολουθήσει την πρόβη της δοκιμαστικής ταινίας μου, στην είδική αίθουσα τού στούντιο. Δι' αφορνώντας μ' όλα τά μέλη της κριτικής επιτροπής, υπεστήριξε ότι δεν είμαι για πέταμα και τι έδειχνα ότι θά μπορούσα να παίζω καλά μια μέρα... Τό αποτέλεσμα της έπιτυχής τού Λούμπς ήταν να δεχτή ή διεύθυνος της εταιρείας να μού αναθέσει τόν πρώτο ρόλο σ' ένα φίλμ, στο οποίο θά έπαιζα μαζί με τόν Ρίτσαρντ Ντιξ.

Η ταινία αυτή δεν είχε μεγάλη επιτυχία. Ω-

στόσο ο Λούμπς, έμμένοντας πάντοτε ότι είχα στοιχεία για να γίνω αστέρας, έπεισε την «Παραμύθια» να μού προτείνη ένα συμβόλαιο, με λαμπρούς όρους, για τó γύρισμα ενός νέου φίλμ. Οι διευθυντά της εταιρείας υπεχώρησαν και πάλι, για να μ' δυναρεστήσουν τόν διάσημο σκηνοθέτη, μολοντί είχαν άρχισι να βρίσκουν λιγάκι παράξενη την έπιμνη του να δέλη σκηνή και καλά να μ' λανσάρη.

Τό καινούριο αυτό φίλμ ήταν ή «Ερωτική Παράλαση», στην οποία έπαιζα μαζί με τόν Μορίς Σεβάλιέ. Ύστερ από την άράνταστη έπιτυχία που είχε ή ταινία αυτή σ' όλο τόν κόσμο, ή «Παραμύθια» άρχισε να δικαιώνη τόν Έρνεστ και θάρματα για μια ακόμη φορά τη διαρτικότητά του.

Ένας πρίγκιπ σαν τόν Μορίς Σεβάλιέ, ήθελε μια άντάξια βασίλισσα του. μού είπε άργότερα ο Έρνεστ. Και ή βασίλισσα αυτή δεν μπόρεσε να είνε άλλη από σένα! Δεν έπρεα έγω στις προβλέψεις μου...

Ύστερα από μερικούς μήνες, ήμουν ή βασίλισσα όχι μόνον τού Μορίς Σεβάλιέ, αλλά και όλου τού κόσμου τού άμερικανικού Κινητού. Δεν ή-
πληξε ούτε ένας κινματογράφος στις μεγάλες πόλεις, όπου τó πλήθος να μ' έκανε ούρα γι' α' άκούση τη θεατή φωνή μου και να δη-
τά αν χτύπα μια μπάρα, τά ξανθά μαλλιά μου και τά ύψηλινά... ν τ ε α μ π ι ε μου. Θράμβος!

Από την εποχή εκείνη, δεν έπαυα να έξα-
σκά στο Κινόν άναπαύση τη γοητεία. Λένε πως οι άστρες που έπαιζαν εύκολα στην καρ-
δέρα τους, έδιναν με την ίδια εύκολία μέσα

σε λίγον καιρό. Μπαρώ να διαφένω με τó πα-
ράδειγμα μου αυτή τη φήμη. Κάθε καινούριο μου φίλμ — «Ο Άλφης Βασίλης», «Ερστές τού Μεσσηνίου», «Μόντε Κάρλο» — ήταν για μένα κι' ένας θράμβος. Όρείλω άυτόσο να ομολογήσω ότι έβαρετική έπιτυχία είχα στις ταινίες εκείνες, στις ά-
ποίες έπαιζα μαζί με τόν Μορίς Σεβάλιέ. Η συντροφιά τού συναδέλ-
φου αυτού μού δίνει ένα δ' αβολέμένο κέφι, μια όρεξη γιά δουλειά που δεν τη βρίσκω κοντά σε κανέναν άλλο ήθοποιό...

Ω! μ' ή χαρογέλατε. Σέρω τ' σ' άλλους έρεσε αυτή τη στιγμή. Γρά-
φτηκαν τόσα πολλά στις εφημερίδες για τούς δή-
θεν έρωτες μου με τόν Μορίς. Μά όλα ήταν έπινοήματα εύφ' αν τ' ά-
στον δημοσογράφον, που δεν ήξεραν πώς να γεμίσουν τις στήλες τών εφημερίδων τους... Τι ποτα άπολύτως δεν με συνέδεε με τόν Μορίς, εκτός από μια βαθιά συναισθητική, άδελφική, μισή να πω, άγάπη...

Και τώρα, με την εύ-
καιρία αυτή, πρέπει να σάς μιλήσω για ένα από τά σημαντικότερα περιστατικά της ζωής μου. Λέω της ζωής μου, γιατί τó έ-
πεισάδι αυτό, όσο σοβαρό και άν ήταν, δεν είχε καμιά έπιδραση στο χαρακτήρα μου.

Πιθανόν να θυμάστε τη μπόμπα που έσκασε την άνοιξη τού 1930, όταν ένας Άμερικανός δημοσιογράφος είχε την έμπνευση να δημοσιεύσει στην εφημερίδα του την είδηση ότι έχω έρωτικούς δεσμούς με τόν πρίγκιπα διάδοχο ενός

ευρωπαϊκού Κράτους... Όλες ή εφημερίδες τού παλαιού και τού νέου κόσμου άναδημούσαν την είδηση αυτή, προσθέτοντας ή καθενιά και μια δική της παλάνια λεπτομέρεια...

Και όταν την 31 Αύγουστου τού ίδιου έτους, δύο ξένοι τραυματίστηκαν σοβαρά σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, στο δρόμο μεταξύ Όσάνδης και Μπρούξ, άμέσως καλωσόρησε με τόν ασύμματο ή φήμη ότι οι δύο αυτοί πληγω-
μένοι δεν ήσαν άλλοι παρά ο πρίγκιπ Ουίνδερ-
τος της Ιταλίας και ή... ύποφαναμένη!...

Αυτή τη φορά ή εφημερίδες άφησαν τη φαν-
τασία τους να τρέξει χωρίς χαλινό στα χλορά λεβάδια της ψευδολογίας. Και ή ιστορία αυτή δημοιογήσε τέτοιο θρόνδο, ώστε ή βασιλική οικογένεια της Ιταλίας άναγκάστηκε ν' άφήσει κατά μέρος την περιφρονική σιωπή που είχε κρατήσει ως τότε και να διαφύσει κατηγορημα-
τικά τις άσύστατες αυτές διαδόσεις.

Συγχρόνως, έξακριβώθηκε εύτυχώς, ότι τó φανταστικό έξωγος άπετελείτο στην πραγμα-
τικότητα από έναν Ιταλό τραπέζιτη και από τη φίλη του, επίσης Ιταλίδα.

Μά τó Κινόν δεν ήθελε να παραδεχτή την αλήθεια αυτή. Η άλλη ιστορία — ή ά-
παγωγή μιάς καλλιτέχνιδος από ένα πρίγκιπα διάδοχο — ήταν τόσο άσυνήθιστη, τόσο ρο-
μαντική!... Και ύστερ από λίγον καιρό κυ-
κλοφορούσε μια άλλη τερατώδης φήμη. Η πρώτη πληροφορία, τού τραυματισμού μου δη-
λαδή μαζί με τόν Ουίνδερτο σ' ένα αυτοκινη-
τιστικό δυστύχημα, ήταν πράγματι ψεύτικη. Μά ή εφημερίδες έκαναν αυτή την ύποχρηση για να ξεφορτώσουν μια άλλη ψευτιά: ότι ή μόνη

αλήθεια σ' όλη αυτή την ύπόθεση ήταν πως ή πριγκίπισσα Μαρία Ζοζέ, ή μηνοτή τού Ουίν-
δερτου, ανέλαβε επ' αυτοφώρ τόν ίδιο τόν διάδοχο στην άρχαία μου και με παροδόλισε...

Και έρετε τί έπαθα άπ' αυτόν τόν παροδό-
σμό; Παραμορφώθηκε τó πρόσωπό μου! Ύπλησαν όμως κι' άλλοι, που τερατόλγοι, που ύπεστήριζαν ότι ή πριγκίπισσα δεν με πα-
ροδόλισε, αλλά περιορίστηκε άπλώς να μού ά-
δείσει ένα μπουκάμι βιτρίολι στο πρόσωπο...

Βρέθηκαν, τέλος, και πολλοί πονόρρηχοι χρι-
στιανοί, οι οποίοι με πέθαναν — τί την ήθελα πιά τη ζωή, αφού δεν είχα την άμορφία μου! — και μ' έθαψαν μάλιστα στο κοιμητήριο ενός άσημου Ιταλικού χωριού.

Στό διάστημα αυτό, έγω ήμουν κλεισμένη από τó πρσί ως τó βράδυ τού στούντιο της «Φόξ», για λογαριασμό της άποιας γύρισα δύο καινούρια φίλμ. Και όταν ή εταιρεία άποφάσι-
σε να κάνει ένα άνακοινώδην για να πιστοποιή-
ση ότι είμαι ακόμα... ζωντανή, ο κόσμος ύπε-
στήριξε ότι με είχε άντικαταστήσει ή αδελφή μου Μπλόσομ, με την άποια έμοιαζε καταπλή-
κτικά.

Τού κάκου ή «Φόξ» δημοσίευσε καθημερινώς φωτογραφίες μου από τά νέα φίλμ. Οι θανια-
σταί μου συνέκριναν τις νέες φωτογραφίες με τις παλιές κι' εύρισκαν πως δεν είχαν την ίδια μύτη, τά ίδια φρύδια, τó ίδιο στόμα... Ναι, ναι, δεν ήπληξε καμιά άμφιβολία ότι με είχε άντικαταστήσει ή αδελφή μου και ότι έγω... έ-
ξακολουθούσα να είμαι θάμνηνη στο νεκροταφείο τού Ιταλικού χωριού...

Ένώ όμως δίος ο κόσμος άγωνιόταν να λύ-
ση τó πρόβλημα αυτό, έγω, άδιοφορώντας για τις φήμες και τις διαδό-
σεις, γνώριζα μια από τις μεγαλύτερες εύ-
τυχίες της ζωής μου. Εί-
χα γνωρίσει τότε τόν Ρόμπερτ Ρίτσο, ένα χρη-
ματιστή. Τόν άγάπησα για τόν σεμνό και σοβα-
ρό χαρακτήρα του. Έ-
κείνος μ' άγάπησε... για μένα και όχι για τó δό-
ξα μου, κι' ένα ώραιό πρσί άφραδωνιστήκα-
με... Τι γενναίος, που φάνηκε ο Ρόμπερτ! Δεν φοβήθηκε να πάει γυ-
ναίκα μια... βουκολασ-
μένη!

Μά επειδή ή ιστορία τού τραγικού θανάτου τράβηξε πολύ σε μά-
κος, έκανα ένα ταξεί-
δι στην Ευρώπη, πήγα στο Παρίσι, έμπαρίστη-
κα στη σκηνή τού θεά-
τρου «Αλβέρ», στους θρόνους, στα κέντρα, στα πάρκα, παντού, με είδαν όλα και πιστέψαν ότι τούτος πώς είμαι ζωντανή, όλοζωντα...

Και τώρα θά μ' ερω-
τήσετε: Πώς εύτυχισμέ-
νη, αφού τά έχω όλα, άφωδ δεν μού λείπει τί-
ποτε;

Άλλοίμονο, όχι!... Γιατί; Τι μού λείπει; Δεν έξω κι' έγω...

Έρχονται στιγμές που ή καρδιά μου είνε βα-
ρριά, που άγωνιά και τρέμω, χωρίς να μαρτώ να έξηγήσω την αία της άγωνίας μου αυτής, τούς άόριστους θρόνους μου...

Η μητέρα μου κι' ο μνηστήρ μου άς με συ-
χαροήσουν γι' αυτό... Δεν λέω παρά την αλή-
θεια...

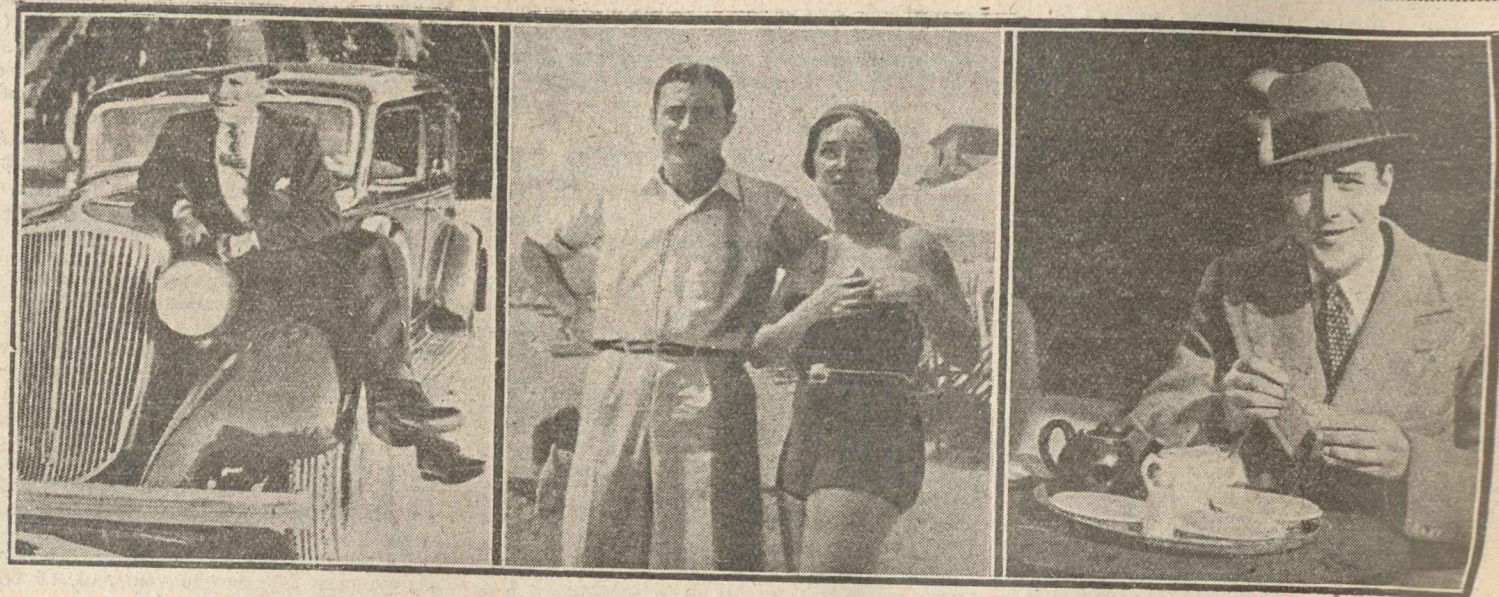
ZANNET
MAKTONALANT

Η Ζαννέτ Μακντόναλντ, σε μια καινούρια της ταινία.

Η Ζαννέτ Μακντόναλντ, στους πιο επιτυχείς της ρόλους.

Ο Άνρὺ Γκαρά στους κήπους τῆς Καζαμπλάνκας. Ο Γκαρά στὴν κοσμικὴ λουτρόπολὶ Ζουάν-λὲ-Πέν, μετὰ τὴ Φλωράνς Βάτον. Ο Γκαρά προγεννητὴς στὸ σκηνό.

Πίσω ἀπὸ τὴν ὁδὸν τοῦ Κινηματογράφου

Ἡ ζωὴ τοῦ Ἀνρὺ Γκαρά

(Ὁ μικρὸς μάγκας ποὺ γινεὶ μεγάλος καλλιτέχνης)

Τὴν 8 Μαΐου 1896 τρία σημαντικὰ γεγονότα συνέβησαν στὸ παρισινὸ προάστιο Παασὺ. Πρῶτον γκερμίστηκε ξαφνικὰ τὸ πολὺ καὶ ιστορικὸ θέατρο «Ἀπόλλων», στὸ ὁποῖο πρωτοπαίχτηκαν τὰ ἔργα τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, τοῦ Ἀλ. Δουμά πατρὸς, τοῦ Ἀλφρέδου ντε Μυσσέ, καὶ ἄλλων κορυφαίων τῆς ρομαντικῆς σχολῆς. Δεύτερον, ὁργανώθηκε στὸν δρόμον ἕνα ἀγκυρῶδες σοσιαλιστικὸ συλλογιστὴριον μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἀριστοτέλη Μπριάν, ποὺ πρωτοβούλωνε τότε στὴν πολιτικὴ παιδεία. Καὶ τρίτον, γεννήθηκε ὁ Ἀνρὺ Γκαρά, εἰδοποιώντας διὰ τὴν γειτονιά μὲ τὴν στεγγυλὴν τοῦ ὅτι ἕνας μεγάλος ἀστὴρ ἀνέτελλε στὸν κόσμον!...

Μέχρις ἡλικίας δέκα ἐτῶν, ὁ Ἀνρὺ ἦταν ὁ φρόδος καὶ ὁ τρόμος τῶν γυναικῶν τῆς γειτονίας καὶ τῶν πλανοδίων ἐμπόρων. Ἐπὶ κεφαλῇ μίας σπειρας χαμιών, πετούσε λάσπες στὴς ἀλωμένες μπουγάδες τῶν νοικοκυράδων καὶ ἐκίλε μὴλα καὶ ροδάκινα ἀπὸ τὰ καροτσάκια τῶν μανάβηδων. Ἡ σοβαρὴ αὐτὴ ἀσχολίαν τοῦ ἄρναν, ὅστόσο, καλὸ γὰρ νὰ... παρακολοῦθῃ τὰ μαθήματα ποὺ ἔδινε ἕνας καθηγητὴς τῆς ὁδικῆς σὲ τρία κορίτσια. Χάριν τῆς ἱστορίας, πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὰ μαθήματα αὐτὰ ὁ Ἀνρὺ τὰ παρακολοῦθοῦσε... καθισμένος στὸ πεζοδρόμι, ἔξω ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα τοῦ δωματίου, στὸ ὁποῖο παρθεῖς ὁ κ. καθηγητὴς!...

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκπαίδευσίν του, ὁ μικρὸς Ἀνρὺ ποτὲ δὲν εἶχε δεῖξει ἐξαιρετικὴ ἀγάπη γιὰ τὰ γράμματα. Δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ πᾶν στὸ σχολεῖον ἂν δὲν τοῦ ἔδινε ἡ μητέρα του ἕνα κομμάτι τοῦτο... Καὶ ἡ δόξα αὐτῆς ζωῆς δάσκαζε λίγα ἀκόμα χρόνια, ὡς ποὺ μὴ μέρη, ἕνας φίλος του ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἀπαρτίσας νὰ τὸν πάρῃ κοντά του—ὁ Ἀνρὺ ἦταν τότε δεκατέττα ἐτῶν—μὲ τὴν σταθερὴ ὑπόταξιν... νὰ τὸν κἀν ἄνθρωπον...

Καὶ ὁ Γκαρά ἔγινε πράγματι ἄνθρωπος. Ἀρχίσε νὰ ἀγαπᾷ τὰ γράμματα, νὰ μὴ τραβᾷ τὴν γάστρην ἀπὸ τὴν οὐρά, νὰ μὴ δείχνῃ τὴν γλίσσα του στὴς ἡλικιωμένες κυρίες. Εἶχε ἡλιμονίαν διὰς τὴς παλῆς του συνήθειας, ἐκτός μίας: νὰ μὴν ἐκστατικὸς μπρὸς σ' ἕνα τραγουδιστὴν μετὰ καλὴ φωνή. Τὸ τραγοῦδι τὸν μάγευε. Σιγὰ ἔλεγεν ποὺ θείον του ὅτι θὰ γίνῃ τενόρος. Μὰ κείνος ἀνασθίλωνε περιφρονητικὰ τοὺς ὁμιλοῦντες. Ὁ Ἀνρὺ μὲν τοῦ τραγουδιστῆς; Μοῦνα αὐτὸ δὲν θὰ γίνονταν ποτὶ! Ὁ Ἀνρὺ θὰ σπούδαζε νομικὰ καὶ θὰ διέτρεπε ὡς δικηγόρος... Τελείωσε!

Καὶ ὁ Γκαρά, θέλοντας νὰ φανῇ εὐγνώμων

στὸ θεῖο του γιὰ διὰς τὴς εὐεργεσίας ποὺ εἶδε ἀπὸ αὐτόν, ἐνεγράφη στὴ νομικὴ σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων—ἀδιάφορο ἂν δὲν πατοῦσε ποτὲ ἐκεῖ τὸ ποδάρν του. Εἶχε μεγαλώσει πειὰ, μποροῦσε νὰ πηγαίῃ στὰ θέατρα καὶ στὰ καφεῖ κινεμά, ν' ἀκούῃ τοὺς διασημότερους καλλιτέχνες τοῦ ἱμαίου, νὰ παίρνῃ μαθήματα φωνητικῆς. Ἦταν τώρα ἀποφασισμένος, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ, νὰ γίνῃ τραγουδιστὴς, ἔστω καὶ κρινθὰ ἀπὸ τὸ θεῖο του.

Ἐνα ἀπογευμα, ἐνὸς ὁρισκότανε μεθυσμένος μὲ μὴ παρὰ σὲ μὴ ταβέρνα τοῦ Μονπαρνάζ, ἄρχισε νὰ λὲν ἕνα τραγοῦδι. Στὸ διπλὰν τραπέζι καθότανε μὴ κυρία, σινουδεμένη ἀπὸ ἕνα νέο μ' ἔξωτη καὶ σιμπατικὴ φρονομία. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ὁ Γκαρά ἄρχισε νὰ τραγοῦδι, τὸ ξενάριον αὐτὸ σταμάτησε τὴ

Ὁ Μωρίς Σεβαλιέ

συνομιλία του καὶ παρακολοῦθοῦσε μὲ προσοχὴ τὸ νεαρὸ τενόρο. Ὅταν ὁ Ἀνρὺ τελείωσε, ἡ κυρία ἔσκυψε καὶ ψιθύρισε κατὰ στήν αὐτὸν συνοδοῦ τῆς. Ἐκεῖνος χαμογέλασε, σπράθηκε ἀπὸ τὴ θέσιν του, πλησίασε τὸν Γκαρά καὶ τοῦ εἶπε:

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἡ κυρία Μιστεγκέτ θὰ ἤθελε νὰ σᾶς μιλήσῃ μὴ στιγμῇ...

Ὁ Ἀνρὺ ἄλλαξε χροῖμα ἀπὸ τὴν ταρεχὴ του... Πῶς; Ἡ Μιστεγκέτ, ἡ δόξα τῶν Παρισίων καὶ δολιχῆς τῆς Γαλλίας, καθότανε δίπλα του χωρὶς νὰ τὸν ξέρῃ, τὸν ἄκουσε νὰ τραγοῦδι καὶ ἔξερσσε τώρα τὴν ἐπιθυμία νὰ τοῦ μιλήσῃ... Ὁ Γκαρά στάθηκε μπροστὰ τῆς σὺν κούτσουρον ἀπὸ τὴν αὐτοματὴν του. Καὶ ἡ κατὰπληξίς του κορυφώθηκε στὴν ἑμμεδ αὐτὴν ὁ συνοδὸς τῆς Μιστεγκέτ ἦταν ἕνα ἄλλο ἀνδρὶν—γκάτῆ τῆς πρωτεύουσας, ὁ Μωρίς Σεβαλιέ, κ' ἦταν ἄκουσε τὴν Μιστεγκέτ νὰ τοῦ λὲν:

—Ἡ φωνὴ σας εἶνε πολὺ συμπαθητικὴ, πολὺ χαρακτηριστικὴ. Ὑστερ' ἀπὸ μερικὰ μαθήματα ποὺ θὰ σᾶς δώσω, θὰ μπορέσετε νὰ λὲτε μαζὺ μὲς μερικὰ τραγοῦδικα στὸ Μουλέν Ρουζ. Δέξτε νὰ συνοργισθοῦμε;

—Ἄν δέχομαι!... τραίλισε ὁ Ἀνρὺ κατὰ κῶκινος ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

Κ' ἕνα ὁρᾶν τοῦ Σεπτεμβρίου, στὰ 1922, ὁ Ἀνρὺ Γκαρά—ὁ ὁποῖος εἶχε δηλώσει ἐντοματῶς στὸν ἀπελευθερωθέν θεῖο του ὅτι ἔλαβε τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασιν νὰ σταίῃ στὸ διάβολο τὴ δικηγορικὴ—ἀντιπονητάρειε στὸ διάστημα «Μουλέν Ρουζ», κοντὰ σὲ δύο ἀστέρας τοῦ μουσικῆς χώλλ: τὴ Μιστεγκέτ καὶ τὸ Σεβαλιέ. Ἡ πρώτη του ἐμφάνισιν ὑπὲρθε θριαμβητικὴ. Δὲν εἶχε δέξασιν φανὴ καταπληκτικῆς ἐντάσεως καὶ διαγωγίας. Μὰ ἡ ντιζιόν του, τὸ ποτηρὸν τοῦ ἱεροῦ, ὁ τοαχίνικος τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖο εἶπε τὸ τραγοῦδι του, ἐνεθουάσαν τὸ ἀκραστέριον. Ἀπὸ τὴ βραδεία ἐκείνη ὁ Ἀνρὺ Γκαρά εἶχε ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον του. Μέσα σ' ἕνα χρόνον καθάρθηκε νὰ πᾶν μὴ ἀπὸ τὴς πρώτης θέσεις στὸν κύκλον τῶν παρισινῶν ἐντιζέων.

Ὅστόσο, ἡ ἀνόμαλιν καὶ ἀκατάστατὴ ζωὴ ποὺ ἔκανε τὰ γλέντια, τὰ ξενύχτια καὶ ἡ ὁραῖες γυναῖκες—ὁ Γκαρά, βλέποντε, ἤθελε νὰ χωρὶ μὲ μὴς διὰς τὴς ἡδονῆς τοῦ νέου κόσμου, στὸν ὁποῖο βρέθηκε ξαφνικὰ καὶ ἀνέλπιστα—τὸν ἔκαναν ν' ἀποσυρθῇ τὸ 1923 σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ἑλβετίας, γιὰ ν' ἀποκατασταθῇ ἡ ὕγιαν του.

Τὸ 1926 ξαναγύρισε στὸ Παρίσι, θεραπευμένος καὶ, κἀποὺ σοβαρότερος ἀπὸ πρῶτα. Ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγαπᾷ τὸ καλὸ κρασί, τὴς ἀ-

ραῖες γυναῖκες καὶ τὸ τραγοῦδι, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι φιλοδοξοῦσε ἐνὰ κἀν καὶ θέατρον, νὰ ἐμφανίσῃ ἄνθρωπος ψυχρὴς καταστάσεως, νὰ ὑποκριθῇ ἄνθρωπος ὑποκρινόμενος. Τὸ πρᾶγμα ἔμας δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκόλιν. Σ' ἕνα θέατρο ποὺ παρουσιάστηκε, ζῆτοντες ἐργασία, βρήκε τὴς πόρτες κλειστὰς. Οἱ διευθυνταὶ δὲν μποροῦσαν νὰ φανταστοῦν πὺς ἕνας τραγοῦδιστὴς θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ παίξῃ σ' ἕνα σοβαρὸ ἔργο. Καὶ ὁ Γκαρά ξαναγύρισε στὴν παλιὰ του ἀγάπην, τὸ μουσικὸν χώλλ, ὡς τὴ μέρα ποὺ ὁ σαρπητὴς Βαντὰλ τοῦ πρότεινε νὰ παίξῃ στὴ νέα ταινία ποὺ γύριζε τότε, μὲ τὸν τίτλον: «Οἱ κύριοι μὲς οἱ ὑπὸρετὰς». Ὁ Ἀνρὺ δέχτηκε μὲ χαρὰ τὴν πρότασιν αὐτή, γιὰ τὸν παρουσιασθέντα ἡ εὐκαιρία νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ παλιὸν του ὄνειρον: νὰ δείξῃ δηλαδὴ καὶ τὴν ὑποκριτικὴν τοῦ τέχνη...

Ὅπως στὸ μουσικὸν χώλλ, ἔτσι καὶ στὸν κινηματογράφον ὁ Ἀνρὺ Γκαρά ἐπεβλήθηκε ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς ἐμφανισέως του. Τὸ δεύτερον του φιλμ: «Οἱ Δυὸ Κόσμοι», στὸ ὁποῖο ἔταξε μαζὺ μὲ τὴ Μαίρη Γαλόν καὶ τὸν Μαξενδιάν, στερέωσε τὴ φήμην του. Μὰ ἡ ταινία ποὺ τὸν ἀνέδειξε ὡς ἀστέρα τοῦ κινηματογράφου, ἦταν ἡ ἀξέχαστὴν ὁπερέττα «Ὁ δρόμος τοῦ Παραδείσου». Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, καθεὺν νέο φιλμ τοῦ Γκαρά εἶνε καὶ ἕνας νέος θρίαμβος γιὰ τὸν συμπαικτικῶτα αὐτὸ καλλιτέχνη.

Νομίζετε ὅσοπο πὺς ὁ Ἀνρὺ Γκαρά εἶνε τώρα εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὴν τύχην του; Κἀθε ἄλλο! Τὸν καιρὸν ποὺ εἶχε πάρει μὴ ζηλευτὴ θέσιν τοῦ μουσικῆς χώλλ, ὁνειροπολοῦσε νὰ παῖξῃ σὲ θέατρο. Τώρα ποὺ ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημότερους ζῆν πρεμιέ τοῦ κόσμου, ζῆτὰ νὰ κλέψῃ ἀπὸ τὸν κινηματογράφον λίγον καιρὸν γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ τραγοῦδῇ σ' ἕνα καφεῖ κοντέ καὶ ἐκ παραλλήλιν ὁνειροπολεῖ νὰ παίξῃ ὁλοῦν δραματικῶς—καὶ, ἰδιαιτέρως, τὸν Ἀμλετ τοῦ Σαίξπηρ!... Δὲν τὸν ἱκανοποιεῖ περὶ τοῦ ἐλαφροῦ εἶδος τῆς τέχνης, στὸ ὁποῖο εἶχε τόσο μεγάλῃ ἐπιτυχία...

Καὶ ἀπὸ ἀκριβῶς τὸ «ἐκινεματοποιεῖν», αὐτὴ ἡ παθολογικὴ, ὑποκρινεῖται νὰ πῇ, διὰ τὴν αἰσθητικὴν τοῦ καλλιτέχνη, κάνει τοὺς στενοὺς τοῦ φίλους νὰ ὑποστηρίξουν σοβαρότατα ὅτι ὁ Γκαρά δὲν εἶνε διόλου καλὸ πνευματικῶς. Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε ὅτι ὁ Ἀνρὺ τοῖς δίνει μόνον τὸν εὐκαιρίας γιὰ νὰ θεωροῦν βάσιμην τὴ γνώμην ποὺ σχηματίζουν γιὰ τὴν διανοητικὴν του κατάσταση.

Δὲν εἶνε σὲ τίποτα σταθερὸς, οὔτε στὴς σκέψεις του, οὔτε στὰ ἀσθηματὰ του, οὔτε καὶ στὴς ἀποφάσεις του. Μετακινεῖται ἀπὸ πόλεος σὲ πόλιν καὶ ἀπὸ κράτος σὲ κράτος, μὲ τὴν ἰδίαν ἐνθουσίαν ποὺ εἶμε, οἱ ταπεινοὶ θνητοί, πηγαίνουμε ἀπὸ τὸ ἕνα δωματίον τοῦ σπιτοῦ μὲς στὸ ἄλλο. Εἶνε ἱκανὸς νὰ δῇ στὸ δρόμιν ἕνα παλιν τὸν φίλον καὶ νὰ περῇ ἀπὸ μπροστὰ του ἀπαθὴς καὶ ἀδιάφορος, σὺν νὰ μὴ τὸν γνῶριζε διόλου—ἔτσις ἐπίσης εἶνε ἱκανὸς νὰ πᾶσιν στὸ δρόμιν ἕνα ἀγνωστὸν καὶ νὰ τοῦ προτείνῃ μὲ καταπληκτικὴ ἀφέλεια νὰ κἀνουν μαζὺ ἕνα ταξιδάκι ὡς τὸ Λονδίνον!

Ὁ Ἀνρὺ Γκαρά ἔχει πιασμένα σήμερον τρία διαμερίσματα σὲ τρία διάφορα σημεία τῶν Παρισίων καὶ κοιμᾶται, κατὰ κανόνα, τὴ μὴ μέρη σὲ ἕνα ξενοδοχεῖον καὶ τὴν ἐπομένην στὸ ἄλλο... Φορεῖ φράσκιν καὶ ψηλὸν καπέλλον γιὰ νὰ πᾶν σ' ἕνα λαϊκὸν συνοικιακὸν κινηματογράφον κ' ἐμφανίζεται σὲ μὴ ἐπίσημην δεξίωσιν μὲ γριζὸν κοστούμι καὶ ποικίλινος σπορ χωρὶς γραβάτα!...

Ὅταν πίνει—καὶ τὸν τελευταῖον καιρὸν πίνει σχεδὸν κάθε βράδιν, ἀδιαφοροῦντας γιὰ τὴν συνστάσεις τῶν γαστρῶν—καταντᾷ... ἐπικίνδυνος. Μπορεῖ νὰ κἀν τὰ πάντα στὸ μεθύσι του, νὰ λησμονήσῃ μὲχρι τοῦ σημείου νὰ διαπράξῃ καὶ ἀποπειρῆς...

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ὁ Ἀνρὺ Γκαρά εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ποὺ καλὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου. Ἡ ἄλγαν Χάρδεν, ἡ ὁποία ἔπαιξε μαζὺ του στὴς γαλλικὲς βερσιὸν πολλῶν ταινιών, εἶπε κάποτε γι' αὐτόν:

—Δὲν ὑπάρχει καμιά ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Γκαρά εἶνε ἕνα μεγάλο παιδί. Ὅταν ὅμως βλέπουμε ἕνα ἄνθρωπον νὰ εἶνε ἀκόμα παιδί σ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν, πρέπει νὰ τὸν φοβόμαστε μὴπως κάνει τρελλὲς ποὺ δὲν θὰ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ ἀπὸ οὐτε ἐνὸς ἡλικιωμένου, μὰ οὔτε καὶ ἐνὸς παιδιοῦ!...

Ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς εἶνε, πράγματι, πολὺ ἐπιτυχημένος...

ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ δικαιοσύνη τῶν πουλῶν. Πῶς ἐξοντώνονται τὸ κουνούπια. Ἡ ἐμφάνισιν τοῦ ψηλοῦ καπέλλου.

Φαίνεται ὅτι ὁρισμένα πουλιὰ ἔχουν ἔμφανισιν τὸ αἰσθητικὸν τῆς δικαιοσύνης καὶ, ὡς οἱ ἄνθρωποι, εἶνε καὶ αὐτὰ, τιμωροὺν τὴν ἀδικίαν. Αὐτὸ τοῦλάχιστον διατείνεται ὁ Ἀγγλὸς φουσιόφιλος Ἐδμόνδσον, ὁ ὁποῖος διηγείται σχετικῶς τὰ ἑξῆς:

«Στὰς νήσους Σχέτλανδ, ὅπου ζεῖναι ἀνεκτὸ καιρὸν, εἶχα προσέξει ὅτι ἡ κορυφὴ συνανθροῦντοσαν ταχτικά ἐπάνω σ' ἕνα λόφον. Ἐκεῖ, ἀφοῦ φιλοφροῦσαν ἐπὶ ἀνεκτὴ ὥρᾳ, ἐπεφταν στὸ τέλος διὰς μαζὺ μὲ μανία ἐπάνω σὲ μὴ συντροφιστὰ τοὺς καὶ τὴν κατασπάρσαν. Παρακολοῦθοντες πολλὰς φορὰς τὴς περιέργους αὐτὲς συνανθροῦσιν τὸν πουλῶν καὶ οὐδὲ τέλος ἐβδαιώθησαν καὶ δὲν ἐφρόνιζον γιὰ τίποτ' ἄλλο, παρὰ περὶ δικαστηρίου τῶν κορυφῶν. Ἡ ὁποῖος ἐδίδαν, καταδικάζαν καὶ ἐκτελοῦσαν τὴς συντροφιστὰς τους, ποὺς ἔξερον γιὰ ποῖα ἐγκλήματα τῶν.

Ἐπίσης ἕνας ἄλλος φουσιόφιλος, ὁ Ἀμερικανὸς Κόξ, διηγείται διὰ μὴ μέρη περὶ τῶν ἀπὸ τὸ δάσος τῆς Σβάρς, ἄκουσε ἕνα δαιμονισμένο θόρυβον, προερχόμενο ἀπὸ τὴς κορυφῆς, ἡ ὁποῖος εἶχαν καθίσει ἐπάνω σ' ἕνα δέντρο. Περιέργως σταμάτησε καὶ παρατήρησε στὰ καμὰ πενήντα ἀπὸ αὐτὲς καθόντοσαν ἀ-ραδιασμένους στὸν ἴδιον κλάδον καὶ ἐξερῶντοσαν ἀγρία ἐναντίον μίας ἄλλης κορυφῆς, ποὺ καθόταν μόνῃ ἀπέναντί τους, σιμπατικῶς καὶ περὶ τῶν. Προφανῶς...συνεδρίαζε κάποιο δικαστήριον, γιὰ τὴν κορυφὴν ποὺ ἦταν μόνῃ τῆς εἶχε στάσι ἐνόνον, μὲ τὸ κεφάλιν κατεβαμένο καὶ τὰ πτεροῦν κρεμασμένα σὺν νὰ ἱρητοῦσε συνγνώμην. Παρ' ὅλο τὸ ἀξιοπληρο παρουσιαστικὸν τῆς ὁμοῦ, οἱ ἀνεκτὰ δικαστὰς τῆς, τὴν καταδικάζαν εἰς θάνατον, γιὰ τὸ σὲ μὴ στιγμὴν ὥρηνσαν ἐναντίον τῆς καὶ τὴν κατασπάρσαν μὲ τὰ ὁμοῦ τῶν.

Ἐνας Ἀγγλὸς ἐπισκοπὸς, διηγείται ἐπίσης ὅτι κάποτε ἕνας φίλος του ἀντικατέστησε βλατὰ αὐτὰ ἐνὸς πελαγοῦ μὲ αὐτὰ κότες. Ὅταν λοιπὸν ἐξεκολλήθησαν τ' αὐτὰ, ὁ ὁμοσενικός πελαγὸς εἶπε μ' ἐκπλήξιν ποὺ οἱ νεοσοὶ δὲν ἐμνοῦσαν διόλου μὲ πελαγοῦς ἢ ἀμέσως... ὑποπτεύθηκε τὴ συνγινὴ πλοῦ τῆς πελαγίνης. Ἐπείταξεν λοιπὸν καὶ πῆγε καὶ βρήκε τοὺς ἄλλους πελαγοῦς, μὲ τοὺς ὁποῖους ξαναγύρισε στὴν φωλιὰν του, κ' ἐκάλισε τὴν αὐτοῦ τὸν νῆα... ἀπολογητὴ! Ἡ δυστυχισμένη πελαγίνα, παρ' ὅτις τὴς ἐξηγήσεις καὶ τὴς διηγήσεις τῆς, δὲν ὑπόφερε νὰ πεισθῇ τὸν σκληρὸν δικαστὴν τῆς ὅτι δὲν εἶχε ἀδικήσει στὸν σύζυγόν της. Ἐπει, ὅσοι ἀπὸ μὴ μὴ μὴ σίσκειψιν τοῦ δικαστηρίου, στὸ ὁποῖο προήδρευε ὁ κατ' ὑπόθεσιν ἀπατηλὸς σύζυγος, ἡ πελαγίνα καταδικάστηκε εἰς θάνατον καὶ ἐξετελέσθη τὴν ἰδίαν στιγμὴν, θύμα... δικαστικῆς κλάνης.

Κάτι παρόμοιον συνέβη μὴ φορὰ καὶ στὰ περὶ τῶν τοῦ Βερολίνου. Ἐνα ἀπὸ τ' αὐτὰ μὴς φουλιὰς πελαγῶν ἀνεκατεστάθηκε μὲ αὐτὸν χῆνος. Ὅταν ὅμως, μετὰ ἐκκόλασιν, ὁ πελαγὸς εἶδε τὸ ξένο πουλί, ἔγινε ἔξω φρενῶν. Χωρὶς νὰ σκεφθῇ λοπὸν τὰ ἄλλα παιδιὰ του, ἀπεροῦνισε ψηλὰ θύαζοντας ἀγριὰς κραγὲς ἀγῆς κ' ἔφυγε μακριὰ. Ἡ πελαγίνα περικοπώθηκε μόνῃ τὸ ξένο πουλί.

λί, ὡς καὶ τὰ δικὰ τῆς. Τὸ πρῶτὸ ὅμως τῆς τετάρτης μέρας, εἶδε ἀπέναντί της καμιά πενήντα πελαγοῦς, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ ἐφιλάρησαν ἀρετὰ, ὥρηνσαν ἐναντίον τῆς, κ' ἀφοῦ κατέστρεψαν τὴν φωλιὰν τῆς, τὴν κατασπάρσαν καὶ τὴν ἰδίαν.

Ὁ φανταστικὸς ἀπατηλὸς σύζυγος εἶχε ἐκδιωχθῇ σὺλφρά.

Ὁ Γάλλος γιατρὸς Πονμπενρόν, ὁ ὁποῖος ὑπὸρεττει ὡς στρατιωτικὸς γιατρὸς στὸ γαλλικὸν Κογκό, ἀνεκίνους τελεταῖους στὴν ἱατρικὴν Ἀκαδημίαν, διὰ βρήκε ἕνα ἀποτελεσματικὸν καὶ ἀπλοῦστατο φάρμακον ἐξοντώσεως τῶν κουνούπιων. Τὸ φάρμακον αὐτὸ θῶναι ἀπὸ τὸν ἐκάστο τὸν ἀκανθώδη, ὡς λέγεται ἐπιστημονικὰ, ἡ ἀπὸ τὴ φ ο ρ α γ κ ο σ υ κ ι ὲ ἡ, ὁποῖα ἀρθροῖ ἐνθῶς σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος.

Τὰ παχεῖα καὶ γεμάτα χυμὸ φύλλα τῆς φραγκοσυκῆς, ἀφοῦ κοπανιστοῦν καὶ ἀνακατεῖντο μὲ νερό, ρίχνονται ἐπάνω στὰ τέλματα καὶ γενικῶς στὰ λιμνάζοντα νερά σὲ τρώον, ὥστε νὰ σκεπάζουν μ' ἕνα ἐλαφρὸ στρώμα τὴν ἐπιφάνειαν τους.

Αὐτὸ φτάνει ἐντελῶς γιὰ νὰ ἐξοντωθοῦν ἐντελῶς τὰ κουνούπια. Ἡ ἰδία δουλειὰ μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ πετρελαιοὶ καὶ μὲ ἀσβέστη, ἀλλὰ ἀπατοῦνται πολλὰ ἔξωδιν καὶ τ' ἀποτελέσματα δὲν εἶνε πάντοτε ἐνθῶς. Ἐνὸς ἡ χρησιμοποίησις τῶν φύλλων τῆς φραγκοσυκῆς εἶνε ἐντελῶς ἀνεξοδὴ καὶ πολὺν ἀποτελεσματικὴ, ὡς ἂν περὶ τῶν σχετικῶν πειράματων τοῦ Γάλλου γιατροῦ.

Ξερετε τὴν ἱστορίαν τοῦ ψηλοῦ καπέλλου; Ἄν ὅχι, ἀκούστε πῶς τὴν ἀφηγεῖται ἕνα παρισινὸν περιοδικόν:

Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισιν του τὸ ψηλὸν καπέλλον, ἔγινε ἕνα δημοφιλὲς λατὴν ἀναστατώσις. Ἐξέγερσις, ἐκάναστας. Τὸ γεγονός αὐτὸ συνέβη στὸ Λονδίνον τὸ 1791.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνη λοιπὸν παρουσιάστηκε στὴν ἀγορὰ τοῦ Λονδίνου μὲ ψηλὸν καπέλλον ἕνας ἄπορος δαντελλῶν, ὀνομαζόμενος Χαλμπενάστον. Μόλις ὁ κόσμος εἶδε τὸ πρῶτον εἶδε τὸ καπέλον ἐκπληκτικὸν ὥστε νὰ συγκινητοῦνται γύρω ἀπὸ τὸν δαντελλῶνα. Σὲ λίγον μάλιστα μαζεύθηκε τόσο πλῆθος κόσμου καὶ δημοφιλῆς τὴν φασαρίαν, ὥστε ἡ ἀστυνομία ἀναγκάστηκε νὰ συλλογῇ τὸν ἄπορον.

Ὁ Χαλμπενάστον ὠδηγήθηκε σὲ λίγον ἔωπον τοῦ Λονδίνου δημόσιον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπῆλθε κατὰ τὴν ἰδίαν ἑαυτὸν.

Ὅσοις κατόρθωσαν ν' ἀφελθῇ ἐλευθέρως, ἀφοῦ πληρώσαν ἐγγύμῃ δέκα χιλιάδων φραγκῶν χωρὶς ὅμως ν' ἀποφύγῃ καὶ τὴν διὰν, ἡ ὁποία ὑπῆρξε πράγματι πολὺν περιέργην.

Μερικοὶ μάλιστα κατέβησαν ἐπὶ πολλὰς γυναῖκες ἐλπιούμεναι βλέποντας τὸ πανήγυλον καπέλον τοῦ καὶ διὰ πολλὰ παιδιὰ ὁρῶσαν νὰ κλαῖνε ἀπὸ φόβου.

Τέλος κατετέθη διὰ μέσα στὸν μεγάλο συνοικισμὸν τοῦ πλῆθους τῶν περιεργῶν, ἕνας νέος πέπλος ἀπὸ ἀσφύδα καὶ ὁ γυρὸς ἐνὸς τσινάρεν ἔλασεν τὸν χῆρον τοῦ.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ὑπόθεσις ποὺ εἶχε τὸ ψηλὸν καπέλλον κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ στὸν κόσμον.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

δωνιαστικά του.

— Κατέβηκε στον κήπο, του απάντησε η ηλικιωμένη γκυοβερνάντα της νέας, η οποία καθόταν κοντά στο παράθυρο.

— Θα πάω να τη βρω, είπε ο Έρρικος.

Μά μόλις έκανε δυο βήματα προς την πόρτα, η γκυοβερνάντα της Μαρίας, του φώναξε έξαφνα:

— Νά, η Μαρία έρχεται!... Μά μου φαίνεται πολύ τρομαγμένη!... Τι να της συμβαίνει;

Και η ηλικιωμένη κυρία, σηκώθηκε κι' αθή τα παραγμένα από την θέσι της, έβλεπε ο Έρρικος ανήσυχος, έτρεχε να προβιαντήσει την αρραβωνιαστικιά του.

Η Μαρία, κατάχλωμη, με τα μάτια διαπλάτα ανοιγμένα από τον φόβο, και τρέμοντας σύγκορμα, τόν παραμέρισε και μπήκε έξαλλη μέσα στο σαλόνι, φωνάζοντας:

— Είδα ένα φάντασμα!... Είδα ένα φάντασμα!...

— Τι λές, κόρη μου; της είπε η γκυοβερνάντα. Έσύ δεν πιστεύεις στα φαντάσματα. Μήπως είδες καμιά σκιά και τομάζες;

— Κυρία Σμ'θ, της αποκρίθηκε η Μαρία, δεν είμαι τόσο ανόητη. Αυτό που είδα δεν ήταν σκιά... Ή-αν ένα αναθέρστο άσπρο πράγμα ανάμεσα στα κλαδιά ενός δέντρου.

— Μήν ήταν το φεγγάρι; ρώτησε ο Έρρικος.

— Μά δεν έχει φεγγάρι απόψε, είπε η Μαρία.

— Τότε θα ήταν κανένα άσπρο πουλί!

— Όχι, όχι. Είδα δυο μάτια, δυο φοβερά φωφορίζοντα μάτια, πελώρια, φοκαλά, και μ' εκύτταζαν απειλητικά.

— Θα ήταν καμιά κουκουδάκια, συνεπέρανε ο Έρρικος.

— Η κουκουδάκιες δεν έχουν τόσο μεγάλα, τόσο τρομαγτικά μάτια, διαμαρτυρήθηκε η Μαρία. Τις ξέρω τις κουκουδάκιες. Έγουν κάτι μικρά στρογγυλά ματάκια. Τα μάτια που είδα εγώ, ήταν μάτια ανθρώπινα, υπερφυσικού μεγέθους όμως.

— Ο φόβος σου σ' έκανε να τα βλέπεις τόσο μεγάλα, αγάπη μου, της απάντησε ο Έρρικος αγκαλιάζοντας την.

— Έρρικο, σε παρακαλώ, μη μου φέρεις αντίρρηση. Τρέμω ακόμα, Θεέ μου!... Τι φοβερά, τι άπαίσια, τι τρομαγτικά μάτια!... Χωρίς άλλο ήταν τα μάτια κάποιου βρυκόλακα.

— Δεν υπάρχουν βρυκόλακες, αγάπη μου. Ωστόσο θα πάω στον κήπο, να ιδώ τι συμβαίνει.

— Όχι, όχι! φώναξε η Μαρία. Μήν πας, φοβάμαι! Είδα ένα βρυκόλακα σου λέω!...

Αδτή τη στιγμή, μπήκε μέσα στο σαλόνι, ο Ροβέρτος, ο ξαδέλφος της Μαρίας.

— Τι συμβαίνει, τι πάθατε; ρώτησε κυττάζοντας εκπληκτος, και με ανησυχία, τα παραγμένα πρόσωπά τους.

— Η Μαρία, νόμισε πως είδε ένα φάντασμα στον κήπο, του εξήγησε ο Έρρικος.

— Δεν νόμιμα, το είδα, φώναξε με πείσμα η Μαρία.

— Και πιστεύεις στα φαντάσματα, Μαρία, έσύ που είσαι τόσο μορφωμένη; ρώτησε ο Ροβέρτος.

— Δεν πιστεύω ως άποψε, είπε η Μαρία. Αλλά απόψε, ύστερα από εκείνη που είδα, πιστεύω.

— Μά τι είδες, επί τέλους; ρώτησε πάλι ο Ροβέρτος.

— Ένα άσπρο σχήμα, ακαθόριστο, και δυο μάτια, δυο πελώρια πύρινα μάτια. Α, τι μάτια, τι μάτια, Θεέ μου! φώναξε με φρίκη η Μαρία, κι' έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της.

— Ας μη μιλάμε πια γι' αυτό το πράγμα, είπε ο Έρρικος. Κι' έπειτα στρεφόμενος στον Ροβέρτο, προσέθεσε:

— Κάθισε, Ροβέρτε, να δειπνήσης μαζί μας απόψε, κι' ύστερα πάμε δλοι μαζί στο θέατρο.

— Ναι, είπε και η Μαρία, μείνε απόψε μαζί μας, Ροβέρτε.

— Εύχαριστώ πολύ, απάντησε εκείνος, αλλά δεν μου είναι δυνατόν. Πρέπει να πάω ν' ανταμώσω κάποιον συνάδελφό μου, ραδιολόγο. Αλλά θα ξαναπεράσω έπειτα να σ'αξ ιδώ.

Λέγοντας τα λόγια αυτά ο νέος, κύταζε στοργικά την ξαδέλφη του.

Ο Έρρικος αντελήφθη το στοργικό αυτό βλέμμα του. Ήξερε ότι ο Ροβέρτος είχε έρωτευθει την Μαρία και την είχε ζητήσει σε γάμο. Η Μαρία, όμως, απέρριψε την αίτησή του. Η Μαρία ήταν περιζήτητη νύφη, ωραία και σεμνή. Ήταν ακόμα η μόνη κληρονόμος μιας πολύ μεγάλης περιουσίας. Ο Ροβέρτος αντιθέτως ήταν φτωχός. Ο Έρρικος πάλι ήταν αρκετά πλούσιος. Αλλά ούτε η Μα-

— Δεν υπάρχουν βρυκόλακες, αγάπη μου.

ρία, ούτε ο Έρρικος απέδελξαν ο ένας στην περιουσία του άλλου. Μόνο μια άγνη αγάπη, και μια βαθειά αμοιβαία εκτίμησης τους ένωνε. Ο Ροβέρτος και μετά τον αρραβώνα της Μαρίας με τον Έρρικο, δεν είχε πάψει να τους επισκέπτεται ως «συγγενής».

Ο Έρρικος, άλλωστε, είχε τότε έμπιστοσύνη στην Μαρία, ώστε δεν ζήλευε καθόλου.

— Έλα, λοιπόν, ύστερα από το δείπνο, είπε ο Έρρικος στον Ροβέρτο. Θα σε περιμένουμε.

— Ναι, ναι, αποκρίθηκε εκείνος. Πηγαίνο και θα ξαναγυρίσω. Καλή νύκτα.

Και φεύγοντας φθίρίσει, πιδώντας σιμά στον Έρρικο:

— Μοδ φαίνεται ότι η Μαρία δεν είναι και τόσο καλά. Προσέξτε την.

— Επειτα, από λίγο, η Μαρία, η μητέρα της κι' ο αρραβωνιαστικός της κάθισαν να δειπνήσουν.

Η Μαρία, φαινόταν τώρα πιο ήσυχη, είχε αρχίσει να τρώγει.

— Εξάφνα, όμως, το βλέμμα της έπεσε στο παράθυρο, το οποίο εριστάναν αντίκρυ της κι' έβλεπε στον κήπο. Χιτώνισε τότε, γούρλωσε τα μάτια της, κι' έπασε λιποθυμισμένη στο καθίσματό της, ρωτίζοντας:

— Τα μάτια!...Τα φοβερά μάτια!...

Η μητέρα της, ο Έρρικος, κι' οι όη-ρέτες του κάκου προσπάθησαν να την συνεφέρουν, κι' αναγκάστηκαν τέλος να καλέσουν ένα γιατρό. Όταν ο γιατρός ήλθε, η Μαρία είχε ήδη ανοίξει τα μάτια της, αλλά έτρεμε δλη από το φόβο, και φώναζε κάθε τόσο:

— Ο βρυκόλακας!... Μά κυνηγάει ο βρυκόλακας!...Τα μάτια του με κυττάζουν άγρια!...

Ο γιατρός όρθηκε τα νεύρα της νέας σε πολύ άσχημη κατάσταση, και διάταξε απόλυτη ήσυχια. Μετέφεραν την Μαρία στο δωμάτιό της και την ξαπλώσαν στο κρεβάτι της. Αλλά δεν μπορούσε να ήσυχάσει, και δεν άποκοιμήθηκε, παρά μόνον όταν της έδωσαν το ναρκωτικό ποτό παράγγειλε ο γιατρός. Όταν έπειτα από λίγη ώρα γύρισε πάλι ο Ροβέρτος και το διηγήθηκαν τι συνέβη, φάνηκε πολύ λυπημένος και είπε κουνώντας το κεφάλι του:

— Τι κρίμα!... Αν εξακολουθούσε αυτή η κατάσταση, πρέπει να κλειστεί η Μαρία σε φρενολογική κλινική.

Την άλλη μέρα η Μαρία ήταν χειρότερα, είχε πυρετό και παραμιλούσε:

— Σώστε με, φώναζε, σώστε με από τα σατανικά μάτια του!... Δεν τα βλέπετε πως με κυττάζουν άγρια; Διώξτε τον... λυτρώτε με... Έλεος!...

Η μητέρα της έκλαιγε, καθισμένη κοντά της. Ο Έρρικος ήταν κι' αυτός φρικτά απελπισμένος.

— Αν πάθει τίποτε η αγαπημένη μου, θα τινάξω τα μυαλά μου στον άέρα!... σκεφτόταν.

Ο Ροβέρτος έρχόταν τακτικά και ρωτούσε, με μεγάλο ενδιαφέρον, για την εξέλιξη της ξαδέλφης του. Έπειτα από λίγες μέρες τέλος, η Μαρία ήταν καλύτερα. Ο γιατρός είχε αρχίσει να ελπίζει για την τελεία θεραπεία της.

Μόνον ο Ροβέρτος δεν φαινόταν και τόσο ήσυχος.

— Έτσι είναι αυτές η κρίσεις, έλεγε,

πάνε κι' έρχονται. Δεν μπορούμε να ελπίσουμε θέβαιν ότι η Μαρία δεν θα πιάη πάλι τα ίδια!...

Δυο-τρεις μέρες πέρασαν ακόμα.

Η Μαρία καθόταν ένα δρόμο στο κρεβάτι της και δίπλα της, σε μια πολυθρόνα, καθόταν ο Έρρικος.

— Δεν είναι φάντασμα αυτό που βλέπεις, της έλεγε. Είσαι λίγο αρρωστη, το νευρικό σου σύστημα είναι κάπως ταραγμένο. Μη φοβάσαι. Όταν δυναμώσουν τα νεύρα σου, δεν θα βλέπεις πια τίποτα.

Εκείνη τη στιγμή, κάποιος χτύπησε στην πόρτα.

— Έμπρός! είπε ο Έρρικος.

Η πόρτα άνοιξε, κι' ο Ροβέρτος μπήκε μέσα.

— Πως είναι η Μαρία; ρώτησε, δάζοντας το χέρι του μπροστά στα μάτια του, σαν να τον πείραζε το ηλεκτρικό φως του διαμτιού.

— Είναι καλύτερα, του απάντησε ο Έρρικος.

— Μά γιατί βάσεις έτσι το χέρι σου μπροστά στα μάτια σου; τον ρώτησε η Μαρία. Τι έχει;

— Είναι κουρασμένα λίγο τα μάτια μου από τη μελέτη. Μά κι' εσύ, αγαπητή μου ξαδέλφη, δεν πρέπει να μένης σε πολύ φως. Χρειάζεσαι ακόμα ήσυχια.

Έρρικο, μήν της μιλάς πολύ. Αφησέ την να κοιμηθεί.

Ο Έρρικος έσδυσε το φως.

— Φοβάμαι! φώναξε η Μαρία.

Μά ο Έρρικος την καθησύχασε.

— Κοιμήσου, αγάπη μου, της είπε.

— Ναι, ναι κοιμήσου, εγώ φεύγω, της είπε κι' ο Ροβέρτος κι' έφυγε πραγματικά.

Σε λίγο η Μαρία αποκοιμήθηκε. Ο Έρρικος πήγε να ήσυχάσει κι' αυτός στο διπλανό δωμάτιο.

Μά έπειτα από κάμποση ώρα, η φωνή της Μαρίας άκούστηκε τρομαγμένη:

— Τα μάτια!...Τα τρομερά μάτια!...

Ο Έρρικος έτρεξε κοντά της ανήσυχος.

— Άνοιξα για μια στιγμή τα μάτια μου, του είπε η Μαρία, τρέμοντας δλόκληρη, και τα είδα πάλι αντίκρυ μου στο παράθυρο, τα διαβολικά μάτια. Ω, Έρρικο, μην φύγεις από κοντά μου. Πάρε το περιστρωπο που είναι μέσα στο συρτάρι κι' έλα πάλι εδώ. Μόλις ξαναφανούν τα μάτια θα τα πυροβολήσης. Έχω διαβάσει κάπου, ότι τα φαντάσματα εξαφανίζονται για πάντα όταν τα πυροβολήσουν.

Έρρικο, σώσε με, από τα φοβερά αυτά μάτια. Θα τρελλαθώ στο τέλος.

Ο Έρρικος για να καθησυχάσει την αρραβωνιαστικιά του, πήρε το περιστρωπο του και κάθισε κοντά της.

— Ας παραμυθεύουμε, είπε η Μαρία, χωρίς ν' ανάψουμε το φως. Ίσως φανούν πάλι τα φοβερά μάτια. Και τότε θα τα ιδής κι' εσύ.

— Είναι φαντασία σου, είπε ο Έρρικος. Μόνο έσύ τα βλέπεις.

— Νάτα, νάτα, πάλι!... τραύισε η Μαρία, δείχνοντας προς το παράθυρο που ήταν αντίκρυ στο κρεβάτι της. Πυροβόλησε λοιπόν.

Ο Έρρικος, γύρισε, κύτταξε προς το παράθυρο, κι' ανατρίχασε σύγκορμος.

Είδε κι' αυτός, δυο μεγάλα, δυο φοβερά φωφορίζοντα μάτια, μέσα στο σκοτάδι. Και χωρίς να καταλαβαίνει κι' αυτός καλά-καλά τι κάνει, τα έσκόπευσε, και πυροβόλησε.

Αμέσως τα μάτια εξαφανίστηκαν, κι' ο κρότος ενός σωματός, που πέφτει από ψηλά, άκούστηκε.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Όσοι άνθρωποι έχουν μακροά γλώσσα, έχουν και χαρακτήρα ευερέθιστον, όπως θεβαινουν οι βιολόγοι, που έχουν κάνει συστηματικές παρατηρήσεις πάνω σ' αυτό, επί πολλά χρόνια.

Η μελαγχολική ύπνετορας είναι πολύ πιο σβέλτες και πιο αρρωστη στις δουλειές τους απ' τις ξανθές συναδέλφους των, ως εξακριβώθηκε από μια έρευνα που έκανε μια αμερικανική έφημερίδα τελευταίως.

Στην Αφρική θρέφτηκε τελευταίως, κοντά στην όχθη κάποιου ποταμού, ένας κροκόδειλος ή κολιά του οποίου ήταν γεμάτη από κομμάτια νεκρά αεροπλάνων.

Όπως φαίνεται, κάποιο αεροπλάνο θάπασε και θα συνετρίβη στην όχθη του ποταμού και ο κροκόδειλος, αφού έφαγε τα πτώματα των αεροπλάνων, κατεβόχτισε και τα συντρίμματα του μοτέρ, τα οποία, ίσως, επέφεραν και τον θάνατό του.

Χάρης σ' ένα καινοεργιο μηχανήμα που επενόησε και κατασκεύασε ένας ηλεκτρολόγος μελισοκόμος, οι μέλισσες ηλεκτρίζονται μέσα στην κυψέλη τους και παραγάγουν τριπλάσιο μέλι απ' το κανονικό.

Σε κάποια επαρχία της Αφρικής, ζη μια μεγάλη φυλή ιδανικών, στην όποια, από αρχαιότατοι χρόνων επικρατεί το έθιμο: Ένας άνδρας δεν έχει δικαίωμα να παντρευτεί, αν προσηγορευμένος δεν έχει σκοτώσει ένα ρινόκερο!

Ένας Γερμανός βιολόγος και ύγειονόλογος, έπειτα από παρατηρήσεις πολλών έτών, συμβουλεύει να κάνουμε τη δι-σκολότερη δουλειά της ημέρας μας το πρωί πριν απ' το πρόγευμα.

Αδτή είναι η ώρα κατά την οποία ο δογαν-

Παραξενευμένος για δλ' αυτά ο Έρρικος, έτρεξε άμέσως στον κήπο να ιδή τι συμβαίνει. Μόλις έφτασε κάτω από το παράθυρο της κρεββατοκάμαρας της Μαρίας, μια κραυγή εκπλήξεως έφευγε από το στόμα του. Βρήκε εκεί, το Ροβέρτο, πεσμένο στην γή, και πληγωμένο βαρεια.

— Παθαίνω!... φθίρίσει ο Ροβέρτος, μόλις αντελήφθη κοντά του τον Έρρικο. Συχωρέστε με!... Εγώ φταίω για όλα... Έσταξα στα μάτια μου ένα μίγμα ραδιούχο, που τα έκανε να φαίνονται, μέσα στο σκοτάδι, φοβερά και φωφορίζοντα. Έμπαίνα κρυφά στον κήπο, τυλιγόμενος σ' ένα σεντόνι και τρώμαξα την Μαρία. Κι' έλα αυτά, για να τρελλαθώ, ή να πεθάνω πριν παντρευτεί, κι' έτσι να κληρονομήσω εγώ την περιουσία της, ως μόνος κοντινός συγγενής της!... Μά τώρα πια...τώρα παθαίνω!... Τιμωρήθηκα σκληρά!... Συχωρέστε με!... Έλεος!...

Ένας άποτομος σπασμός τινάζε το κορμί του. Ένα κύμα αίματος χύθηκε από το στόμα του... Κι' άπομένε νεκρός!

σμός μας μπορεί να δώσει τη μεγαλύτερη απόδοσή του ψυχικός, διανοητικός και σωματικός.

Στο Σικάγο, προ ήμερών, ένας ληστής μπήκε σε κάποιο κατάστημα και, αφού, με το πιστόλι στο χέρι, ανάγκασε τον καταστηματάρχη να μείνει ακίνητος, με τα χέρια ψηλά, του άδειασε το ταμείο, το οποίο περιείχε διακόσια δολάρια.

Τη στιγμή όμως που έφευγε, συγκινήθηκε απ' το λιπταμένο βρος του θυμιάτός του, έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των πέντε δολλαριών, απ' τα διακόσια που του είχε κλέψει και το έδωσε... για να μη μείνει ησυχικός, αυτός κι' η οικογένειά του!

Την πιο ευγενική... ύβριστική επιστολή την έστειλε τελευταίως σ' ένα συνάδελφό του κάποιος Άγγλος επιχειρηματίας. Ίδου αυτή: «Κύριε, επειδή η δακτυλογράφος μου είναι κυρία καθώς πρέπει, δεν μπορεί να γράψω στη γραφομηχανή εκείνα που θα ήθελα να σ'αξ ειπω. Κι' επειδή κι' εγώ είμαι τέλει-ελεμαν, δεν μπορώ πάλι ούτε να τα σκεφθώ αυτά που ήθελα να σ'αξ γράψω. Σεις που δεν είσαστε ούτε το ένα ούτε το άλλο, θα καταλάβετε τί έννοιά!...»

Ένας Γερμανός μηχανικός προσπαθεί να κατασκευάσει ένα μηχανήμα, χωρίς στο οποίο τα αεροπλάνα θα κινούνται με μηχανήμο δύναμη παραγομένη απ' τις φωτιές του ήλιου.

Μια Άγγλίσ κυρία απ' την Υόρκη καταφύσσε να πάω διαζύγιο, αποδεικνύοντας στο δικαστήριο, ότι σε διάστημα τριών έτών ο σύζυγός της της είχε δώσει, για τα προσωπικά της έξοδα, εν δυνάμει δεκαέξι σελήνια, δηλαδή πεντακόσες πενήντα δραχμές!

Στο Ιλινόις της Αμερικής ελυνταροήθηκε τελευταία απ' τις γυναίκες της γειτονίας ένας ληστής από εκείνους που έχουν άδικευθεί στην απαγωγή μικρών παιδιών. Ο ληστής αυτός είχε αποπειραθεί ν' απαγάγη ένα παιδάκι όχτώ έτών, για να πάρη λύτρα απ' τους γονείς του. Όταν έφθασαν επί τόπου οι αστυνομικοί τον βρήκαν αποτελειωμένον απ' τις μακρόμενες υπερώες της γειτονιάς.

Σύμφωνα με τη θεωρία ενός απ' τους κορυφαίους Αμερικανούς χειρουργούς, οι έγκληματα όλων των κατηγοριών υποτροπών να θεραπευθούν και να γίνουν τίμια και φιλήσυχια, αν τούς γίνει μια διορισμένη εγχείρησης στον θυμιακό αδένα.

Στην Αυστραλία, ένας μηχανικός έφευρε μια ειδική σασονίνα, χωρίς στην οποία καταπνίγεται ο δαιμονιώδης κρότος που κάνουν τα αεροπλάνα όταν πετούν.

Στην Ιταλία ένας μηχανικός-σεισμολόγος ανέκάλυψε και κατασκεύασε τελευταία ένα μηχανήμα, που μπορεί να άνομαστικά «Προφίτης των σεισμών».

Το μηχανήμα αυτό είναι ευκατέστατο και έχει την ιδιότητα δάσας πρόκειται να γίνει σεισμός να προειδοποιη σχετικώς προ πέντε ωρών με διορισμένα κουνούσματα.

'Ο πύργος με τις τριανταφυλλιές

Της Μ. Ντελλού

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η λαϊκή 'Ισαβέλλα, βλέποντας την πολυαγαπημένη της Μαγκαλί βυθισμένη σ' αυτό τον άτελειωτο και τρομερό ύπνο, έβγαλε αδιάσπαστα. 'Η δούκισσα του Στάλντερ, ή ίδια ζητούσε αδιάσπαστα νεότερα απ' την προστατευομένη της και δυο φορές την ημέρα τοίχάζονταν, πηγαινε και την έβλεπε μόνη της. 'Αλλά εκείνος που είχε γίνει πάλι άγνωστος, ήταν ο Τζέρο. 'Ηταν άγιος, νευρικός, βλασφημικός και δεν έκανε άλλο παρά να περιφέρεται σαν φάντασμα στον πύργο.

Τό πόνημα της εννάτης ημέρας, βρισκόνταν μέσα στο γραφείο του μαζί με τον λόρδο Ντορβίλνι και μιλούσαν για την ατελειωτική κατάσταση της Μαγκαλί. Σε μία στιγμή, ο νεαρός δούξ κτύπησε με δύναμη το τραπέζι και είπε :

— Ναί !... Δεν υπάρχει όμιρβόλια ! Τό λάθος είνε δικό μου. 'Επομένε να μην κτυπήσω αυτό τον άθλιο τόν Ρόσβελ τόσο δυνατά ! 'Αν δεν τού έχωνα δολιχόρο το μαχαίρι στο στήθος, θα μπορούσε τώρα να μιλήσει και θα τόν εξανάγκαιζε όπως ούτως να μου πη με ποιά τρόπο είνε δυνατόν να κάνουμε τό θύμα του ν' άναστήσει τις αίσθήσεις του.

— 'Η κατάσταση αυτή του άθλιου παρουσιάζει κάποια βελτίωση, όπως είνε ο γιαντός ! παρατήρησε ο λόρδος Ντορβίλνι.

— Ναί ! απάντησε ο Τζέρο. 'Αλλά δεν άνέστησε ακόμα τις αισθήσεις του. Πρέπει όμως να βοηθή κάποιος τρόπος, για να συνέλθη ή μίς Ντωλτέ. 'Αν παρουσιωσθεί άνάγκη, εμείς ετοιμός να πάω προς χάριν της ως τή βάση των 'Ινδιών !

Έκείνη τη στιγμή, ή λαϊκή 'Ισαβέλλα κ' ή Τζουλιάννα μνηκαν μέσα στο σαλόν.

— Πάμε στην εκκλησία, Τζέρο ; είπε ή 'Ισαβέλλα στον άδελφό της. Θά προσευχηθούμε για τη Μαγκαλί κ' ίσως ο Θεός εισακούσει τις παρακλήσεις μας.

— Ο δούξ κίνησε με συγκάταθεο τό κεφάλι του κ' άμέσως τις ακολουθήσε στο παρεκκλήσιο του πύργου.

Η κομψή εκκλησία φαινόταν σαν εγκαταλελειμμένη. 'Η Μαγκαλί, που με τόση φροντίδα τη σόλιζε με λουλούδια, είχε δέκα ημέρες τώρα να μη έχει μέσα.

Η 'Ισαβέλλα, ή Τζουλιάννα κ' ο Τζέρο γονάτισαν σιωπηλοί και με προσέγγισή ανέθηκε απ' τή βάση της καρδιάς τους ως τόν ουρανό. Κατόπιν, ο Τζέρο άρπασε τις δυο νέες στον κήπο για να κόψουν μερικά λουλούδια, που θα τή πηγαιναν στο προσκεφαλό της Μαγκαλί, και περιλυτός διευθύνθηκε στα διαμερίσματα του.

Μαζός στην πόρτα του γραφείου του, τόν περίμενε ο καμαριέρης του κ' ο μικρός προστατευόμενος της Μαγκαλί, Τζέμ. 'Ο τελευταίος είχε άναστήσει την ήγεια του κ' εργαζόταν τώρα μεταξύ του κατώτερου προσωπικού του Πύργου με τις Τριανταφυλλιές.

— Τι ζητάς εδώ ; τόν ρώτησε ο δούξ, ξαφνιασμένος. πού τόν έβλεπε μπροστά του.

— 'Ο μικρός αυτός ζητάει την είνονα να μιλήσει στην έξοχότητά σας, απάντησε μ' εύλάβεια ο καμαριέρης. 'Αν και στην δοχή δεν ήθελα να τόν άφήσω, αυτός επέμεινε τόσο, ώστε άναγκάστηκα να άποχωρήσω.

— Τι συμβαίνει λοιπόν, Τζέμ ; ρώτησε ο δούξ τόν μικρό με καλοσύνη.

— Θά ήθελα να σας μιλήσω για τη μίς Μαγκαλί, έξοχότατε ! απάντησε με συστολή, αλλά και σταθερά, ο Τζέμ. Μου φαίνεται πως ξέρω κάτι, πού θα μπορούσε ίσως να την ευτυχίση.

Τό πρόσωπο του δονός, μόλις άκουσε αυτά τή λόγια, φωτίστηκε ξαφνικά από χαρά.

— Ω ! έκανε. Τι ευτυχία αν πραγματικά ήξερες ένα τέτοιο πράγμα, Τζέμ ! 'Ελα μαζί μου στο γραφείο μου να μου πης περί τίνος πρόκειται.

Και ακολουθούμενος απ' τόν Τζέμ, μπήκε στο γραφείο. 'Εκεί κάθισε και είπε στο μικρό :

— Λέγε τώρα, Τζέμ !

— 'Ο ύπνος της έβγαλε απ' την τσέπη του ένα μικρό βιβλίο, τού οποίου τό εξώφυλλο ήταν κατασκευασμένο κα είνε :

— Αυτό τό βιβλίο άνήκει στον πατέρα μου. 'Υποθήκευσε στρατιωτής στις 'Ινδίες κ' εκεί γνώρισε έναν γέρο σοφό 'Αγγίλο έπιστήμονα, ο οποίος προσπαθούσε να μάθη τή μυστική των

Βραχμάνων Ιερών. 'Ο 'Αγγίλος αυτός έγραψε κ' έτύπωσε ένα βιβλίο, σχετικό με τις μελέτες του. Τό βιβλίο όμως αυτό κάρκε ως έπαισάνδιο, κατόπιν διαταγής του αντιβασιλέως των 'Ινδιών. 'Ενα μόνο αντίτυπο κατόρθωσε να διασώση ο πατέρας μου, ο οποίος συχνά μου διάβαζε απ' αυτό πολύ περιεργα πράγματα, Χθές λοιπόν θυμήθηκα ξαφνα, ότι τό βιβλίο αυτό γράφει κάπου για έναν ύπνο, όμοιο με της μίς Μαγκαλί.

— Δώσε μου τό ! είπε ο δούξ άντιόχως.

— 'Ο Τζέμ, άρπς πρώτα άνοιξε τό βιβλίο σ' ένα άνοιγμένη σελίδα, τό έδωσε στον δούκα του Στάλντερ, ο οποίος διάβασε με δυνατή φωνή τή εξής :

«Μεταξύ των περιορισμένων πραγμάτων που είδα να κίνη ο 'Ινδός αυτός Ιερών της θεάς Καλί, είνε κ' ένα είδος ληθάρον, τόν όποιο προκαλεί με κάποιο μυστηριώδες ύγρο. 'Όταν σπάζει κανείς μία μπουτίλια από τό ύγρο αυτό σε μικρή απόσταση από ένα άτομο, αναδίδεται ένα άρωμα τόσο έντονο, πού τού φέρνει άναίσθητο ύπνο πού μπορεί να κρατήσει ημέρες, μήνες και χρόνια ακόμα, αναλόγως της άντοχής του οργανισμού. Άντυχώς, δεν κατόρθωσα να μάθω τόν τρόπο της παρασκευής του ύγρου αυτού. Δεν θά μάθαινα μάλιστα ούτε τόν τρόπο με τόν όποιο μπορεί κανείς να ευνηση από τόν παράδοξο αυτό ύπνο, αν ή τύχη δεν μ' έκανε να τόν ιδώ μία μέρα. Είνε άπλόστοτος. 'Αρκεί κανείς να έλθει από τόν ύπνο πού κοιμάται κάτω απ' τις φλογερές άκτίνες του ήλιου. Είδα πράγματι κάποτε μία νέα γυναίκα, ή όποία διατάλαζε από την επίδραση του ναρκωτικού, ν' άναστή έντελώς τις αισθήσεις της, μόλις την άρσησαν τρεις ώρες κάτω από τόν δυνατό ήλιο. Μετά την άφύπνισή της, ξανάγινε όμοιότητά, χωρίς τό μυστηριώδες ύγρο να της άφήση καμιά δερματική βλάβη».

— Έννοιωθε πράγματι κανείς στο πρόσωπο σαλόν ένα δυνατό και παράξενο άρωμα ! είπε ο δούξ, τού όποιον τό βλέμμα έλαμπε. 'Ας γλίσσώ να έλπωξω. Τζέμ, θά κρατήσω τό βιβλίο σου ! Πήγαινε τώρα, παιδί μου, κ' έλα να με ξαναδείς αύριο. Θά σου πω τί έγινε με τη μίς Μαγκαλί, γιατί μία καρδιά γυναίκα κ' ευγενική, σαν τη δική σου, τό αξίζει.

— 'Ο Τζέμ χαρέτησε με σεβασμό κ' άπομακρύνθηκε, άκτινοβολώντας από χαρά για τή καλή λόγια του κυρίου του. Συγχρόνως, ο Τζέρο έσπευσε να βοηθή τόν άδελφό Νουέ, τόν άδελφό της δος 'Αμαλίας, με τόν όποιο έμεινε πολλή ώρα κουβεντιάζοντας. Τέλος, ο Ιερώνς είπε :

— Ναί, έξοχότατε, πρέπει να δοκιμάσουμε. Αύριο, ή αδελφή μου κ' εγώ θά πάσουμε τη μίς Μαγκαλί και θά πάμε στη μεσημερινή Γαλλία, στην Κιανή 'Ακτή !...

— Κι' αν ο ήλιος δεν κλείει δυνατά εκεί, τόν διέκοψε ο Τζέρο, πηγαίνετε στις 'Ινδίες. Πηγαίνετε όπου χρειάζεται, πάτερ μου. 'Εχετε τή θαυμαργό μου στη διάθεσή σας. Θά τηλεγραφίσω στον πλοίαρχό της να σας περιμένει στας Κάννας.

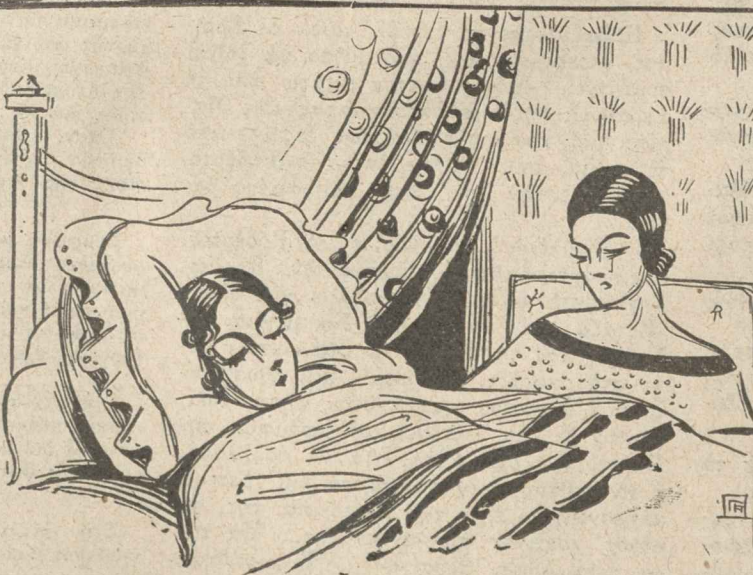
Τό διαπεραστικό βλέμμα του πατρός Νουέ είχε καρφωθεί επάνω στη φυσιογνωμία του νέου, την όποία τό μυστικό του μικρού Τζέμ έκανε να λάμπει από έλπίδα. Κανένας δεν ήξερε τόσο καλά, όσο αυτός, τόν χαρακτήρα του δονός, τόν όποιο είχε μελετήσει με μεγάλη προσοχή. 'Ηξερε ότι κάτω απ' την κληρονομική του περηφάνεια, κρυβόντουσαν αίσθηματά λεπτά, εύγενικά και μεγάλα.

— Ο δούξ, άντιρρόχοντας τό βλέμμα εκείνο, κατάλαβε ότι ο σεβάσιμος κληνικός είχε μαντέψει τό μυστικό της καρδιάς του. Και μίς μπορούντας να κρατηθή πειά, τού έπιασε τή χείρα και τού είπε ζωνχρά :

— Ναί ! Θά κάνω ό τι μπορώ, για να την ξαναφέρω στη ζωή !... Κι' όμως, προσοχώσε δεν μ' ενδιαφέρει. Νεκρή ή ζωντανή, πρέπει να την ξεχάσω ! έπρόσθεσε με πάθος. Θά προτιμώσα μάλιστα να ήταν νεκρή, για να μη σκέπτομαι κάθε στιγμή, ότι έπέγρασα κοντά απ' την ευτυχία και δεν είπα τη λέξη πού θά μ' έκανε να την άποκτήσω.

— 'Οχι, τέκνον μου ! είπε με στοργή ο άδελός. Μην τό σκέφτεστε αυτό ! 'Η Μαγκαλί, κ' αν της τό προτείνετε, εμείς βέβαιως πός δεν θά δεχόταν να γίνη δούκισσα του Στάλντερ.

— 'Α ! 'Ισως, γιατί θά φοβόταν την βιασύνη του χαρακτήρος μου, την όποία έγνωρισε άλλοτε.

Η λαϊκή 'Ισαβέλλα, βλέποντας τη Μαγκαλί βυθισμένη σ' αυτόν τον άτελειωτο και τρομερό ύπνο, έκλαιγε όλοένα...

Δεν πιστεύει ακόμα, ότι έχω διορθωθεί !...

— 'Οχι !... Δεν είν' αυτό. 'Αλλ' ή Μαγκαλί έχει ψυχή πολύ περήφανη. Δεν θά αρκωνότανε λοιπόν ποτέ ν' άνηγήση τις κοινωνικές διακρίσεις και να γίνη δεκτή με στενοχωρία απ' τους συγγενείς και τούς φίλους του σύζυγού της και να ιδή ίσως και τόν ίδιο να μετανοή κάποτε για μία πράξη πού τόν έσπρωξε να την κάνει μία περσική όρμη.

— Περαστική όρμη ! διαμαρτυρήθηκε με ζωνχρότητα ο Τζέρο. — Ω ! μακάρι να έπρόκειτο για ένα τέτοιο πράγμα ! 'Αλλά λέμε τώρα λόγια περσικά ! 'Ο γάμος αυτός είνε αδύνατος. 'Ενα παλιό όνομα, μία ήπιη κοινωνική θέσις, αποτελούν συχνά τρομερά εμπόδια. Δεν ταίριαζε λοιπόν σ' έμένα να ποδοπατήσω τις παραδόσεις του οίκου μου. Δεν είνε αυτή ή γνώμη σας, πάτερ μου ;

— 'Ο πατέρας Νουέ κτύπησε μία στιγμή τό άλλοκομένο πρόσωπο του συνομιλητή του κ' έπειτα είπε :

— Άγαπητό μου παιδί, κατά κανόνα δεν έγκρίνω τούς άπαιτήσιους γάμους, όπως θά ήταν ο γάμος ενός απ' τούς ισχυρότερους μεσσιάνες της 'Αγγλίας και μιάς φτωχής νέας, χωρίς οικογένεια. Μην νομίζεις, ότι με τή λόγια μου αυτά έγκρίνω τόν οικογενειακό έγροισμό και την άδύνατη περιφάνεια. Καθόλου ! Ξέρω όμως, ότι τέτοιοι γάμοι οδηγούν συχνά στη μεταμέλεια, στην πικρία και στις θλίψεις. Ναί, μιλώρδε. Προσπαθήστε, αν μπορείτε, να ξεχάσετε τη μίς Ντωλτέ.

— Αυτό έχω υποσχεθεί κ' εγώ στον έαυτό μου. Ξέρω πως θά παλέψω πολύ. Ξέρω πός ο άγών μου θά είνε μεγάλος και δύσκολος. 'Αλλά θά ύπομεινω ! Φτάνει μόνο να μην υποφέρω κ' αυτή !...

— 'Ο πατήρ Νουέ, χωρίς ν' άπαντήσει, γύρισε αλλού τή μάτια του, πού είχαν δολώσει, ενώ ο δούξ τόν έκένταξε με αγωνία. Μά ή σιωπή του αυτή ήταν άρρηξη για τό Τζέρο.

— Ω ! φώναξε με πόνο. Αυτό θά ήταν τό σκληρότερο απ' όλα ! Τό να σκέπτομαι, ότι δεν υποφέρω μόνο εγώ, αλλά κ' εκείνη.

— 'Εκείνη, τέκνον μου, απάντησε ο Ιερώνς, κ' αν παραδεχτούμε, ότι μία τέτοια χίμαιρα πέφτει απ' την τρυφερή καρδιά της, θά δεχθώ με θάρρος τή θυσία και θά σου δώσω ποτή το παράδειγμα της εγκατεστημένης. Είνε μία ηρωική γεμάτη θέληση, πού δεν πλανιέται με όνειρα και πού ξέρει ν' άντιστοιχίσει τις άνάγκες της ζωής. Για καρδιές ανώτερες, σαν τη δική της, ή άνάγκη αυτής, έσο κ' αν είνε σκληρές, αποτελούν καθήκον, όπως και για σάς, μιλώρδε.

— Ναί !... Πρέπει !... είπε άναστενδόμενος ο δούξ. — Ω ! αν μπορούσα να υποφέρω μονάχα εγώ και κ' αυτήν !...

Και άπομακρύνθηκε τόν σεβάσιμο Ιερώνς.

— Τόν δυστυχισμένο ! Πόσο βαθιά κ' ελλοιόνα την άγαπάει ! μνήθηκε ο άδελός Νουέ, όταν έμεινε μόνος του. 'Εν τούτοις, θά παλαίη, θά άγωνισθώ μ' όλες του τις δυνάμεις. Εμείς βέβαιως γ' αυτό, γιατί τόν ξέρω πολύ καλά. ***

Την άλλη μέρα καίως, ή δεσποινίς 'Αμαλία, ο άδελφός της κ' ή Μαγκαλί, ή όποία βρισκόνταν πάντα βυθισμένη στο ληθαργό της, έφταναν για τας Κάννας, άφίοντας τόν πληρωμένο Φρέντυ στο στάδιο της άναρώσεως. 'Ο δούξ είχε διατάξει να τόν μεταφέρουν στο διαμέρισμά του, για να τόν προσέχη περισσότερο και να φροντίη μόνος του για τις άνάγκες της θεραπείας του.

— Έπειτ' από τρεις ημέρες, ενώ ο δούξ του Στάλντερ ετοιμαζόταν για να ξεκινήσει τό τελευταίο κινήρι της εποχής, έφτασε ξαφνα τρέχοντας ή καμαριέρα της μητέρας του και τού έδωσ' ένα άνοιχτό τηλεγράμμα.

— 'Ο Τζέρο τό άρπασε βιαστικά και καθώς τό διάβαζε, ή χαρά φάνηζε τό πρόσπατό του.

Γύρισε κατόπιν πούς τούς προσκαλεσμένους του και τούς είπε με ρανη πό έτρεπε από άγανάληση :

— Νομίζω, ότι ενδιαφέρεσθε όλοι για τό εύγενικό θύμα του άθλιού αυτού Ρόσβελ. Λοιπόν, ή μητέρα μου έλαβε πού όλίγου ένα τηλεγράμμα απ' τη δεσποινίδα 'Αμαλία, με τό όποιο της άναγγέλλει, ότι ή μίς Μαγκαλί έφτασε επί τέλους απ' τόν μυστηριώδη ύπνο της. Μία κρανή χαράς άνωστήσε απ' την 'Ισαβέλλα κ' όλοι οι άλλοι προσκαλεσμένοι άρχισαν να σχολιάζουν μ' ευχάριστη τό χαρμόσυνο γεγονός.

— Πηγαίνω να τό πω τού Φρέντυ ! Θά σας προφτάσω σε λίγο... είπε ο δούξ, άπομακρυνόμενος βιαστικά.

— 'Ωραίο κ' αυτό ! μονομύρισε ή λαϊκή 'Ορηλία, σφίγγοντας νευρικά τό μαστίγιό της. Σε λίγο θά τεθούμε όλοι υπό τας διαταγές του Φρέντυ ! Δεν μπορούσε τάχα να πάη να τού τό πη ένας ύπν

οήτης ;

— 'Ο Τζέρο έχει τόσο εύγενική καρδιά, ώστε έκοινε άπλοότερο να πάη ο ίδιος να καθυπνώσει τόν φίλο του και να τόν ιδή ανιχνώνως εύτυχισμένο ! της απάντησε με ήρεμία ο λόρδος Ντορβίλνι.

— Φίλος του !... αυτό τό παιδί ; έκανε ή νέα με τόνο περιφρονητικό. Είν' ένα κατόπιστο τού Τζέρο, πού σε λίγο θά τού περάση κ' έτσι σε λίγο δεν θ' άκούμε πια να γίνεται λόγος γ' αυτό τόν Φρέντυ.

— Έστο ! είπε ειρωνικά ή 'Αμερικανίς εκατομμυριούχος μίς 'Εντυ Λόντλερ, επευβαλόντας στη συζήτηση. 'Αλλά είνε εύτόχημα τό ότι ή μίς Μαγκαλί άποφάσισε να ευνηση επί τέλους. 'Ο δούξ κ' ή λαϊκή 'Ισαβέλλα είχαν χάσει όλο τους τό κέφι. Έχουν γίνει κατσούφηδες. Ναί, είνε υπερβολικοί κ' οι δυο τους στο ενδιαφέρον τους για τούς φτωχούς προστατευόμενους τόν. Προχθές ο δούξ δεν ήθεσε σ'ό πρόγνεια για να προγευματίση μαζί με τόν Φρέντυ, με την έλπίδα ότι ο νέος θ' άνασπώσε την όρεξί του. 'Αρκεί ο εύνοήσιμος του αυτός να εκδηλώση μία επιθυμία, για να γίνουν άμέσως όλα άνω κάτω. Λημονεί όλολογισμένος, ότι ο Φρέντυ κ' ή αδελφή του είνε κατόπιστοι του.

— 'Ο νεαρός λόρδος χαμογέλασε ειρωνικά κ' απάντησε :

— Αυτό σημαίνει, μίς 'Εντυ, γιατί ο φίλος μου ο Τζέρο και ή λαϊκή 'Ισαβέλλα δεν εξετάζουν τούς ανθρώπους απ' τή εκατομμύριά τους, αλλά τούς κρίνουν απ' τις άρετές τους, τη χάρη τους και την ειφάνια τους.

Τά χείλη της 'Αμερικανίδος σφίχτηκαν με πείσμα και κένταξε θυμωμένη τόν νέο. 'Αλλ' ο λόρδος Ντορβίλνι, χωρίς να δείξη ότι την άντελήφθη, διευθύνθηκε προς τη λαϊκή 'Ισαβέλλα και τη βοήθησε να ίππεύση.

— Μιρώρδε, μιλώρδε ! τού είπε ή νέα. Καλά της τή είπατε ! Τί θά πη κατότερο ! Στοιχηματίζω ότι ο παππούς της Μαγκαλί δεν υδίζεε κοντά απ' τους κωνσόδους δρόμους, όπως ο δικός της.

— Μετρία, είσαι σκληρή ! είπε ή Τζουλιάννα ντε Βολμπέργκ, μ' εκπαιστικό τόνο. Δεν χάνεις εύκαιρία, χωρίς να πης κάτι κακό γ' αυτή την 'Αμερικανίδα.

— Ποιός σπάει ν' αυτό, μικρή μου Λιάνα ; Ποτέ δεν θά άπευθώ μίς στη μίς Λόντλερ την ταπεινή της καταγωγή, αν αυτή ή ίδια δεν κακολογούσε τόσο συχνά την αγαπημένη μου Μαγκαλί. Κι' όμως εμείς βέβαια, πός ή Μαγκαλί μου στέκεται γίγλις όμοιώς υμνότερα απ' την κοίτλια αυτή με τή εκατομμύριό της και τις τανυλέτες τού Πακέν, με τις όποιες θέλει να μάς θαιπώση... ή μάλλον να θαιπώση τόν Τζέρο.

Και τόν λόρδο Ρούπρεχτ ! έποθήκε ο λόρδος Ντορβίλνι. Γιατί μού φαίνεται, αγαπητέ μου, ότι μπρος στην άπόλυτη άδυναμία του Τζέρο, έχει γνώσει τώρα τή βελτιωμένη της πούς έσένα, έξοχότατε, ότι θά γίνης μία μέρα μακαρίσις. — Ω ! έκανε καλά τη γνώμη μου για τούς γάμους αυτού τού έδους, απάντησε ο λόρδος Ρούπρεχτ. Της τό έδωσα έπαναλήξιμνος και τό καταλάδη...

Μετά όκτώ μέρες, ο πατήρ Νουέ, ή αδελφή του κ' ή Μαγκαλί ξαναγύριζαν στον Πύργο με τις Τριανταφυλλιές. 'Η δούκισσα του Στάλντερ, ή λαϊκή 'Ισαβέλλα κ' ή Τζουλιάννα ντε Βολμπέργκ πήγαν να την προύπανθήσουν.

Η Μαγκαλί κατασπαραγμένη για την τιμή πού της έκαναν, τις εύχαρίστησε και τις ρώτησε άμέσως για τόν Φρέντυ.

— Βγήκε σήμερα για πρώτη φορά πούς τιμήν σου, άγαπημένη μου Μαγκαλί, της απάντησε ή 'Ισαβέλλα. 'Ο άστυς Τζέρο τού τό επέστρεψε. Σε βεβαιώνω ότι ο τραυματίας βιάζεται να καλά γέρε. 'Υπό την επίβλεψη του Τζέρο, δεν μπορεί να γίνη άνοήσις.

— Αυτάμα πολύ για τις ένοχλήσεις πού δώσαμε σ' όλους σας ! ψιθύρισε ή Μαγκαλί στενοχωρημένη.

— Σάπα, μικρούλα μου ! της είπε ή δούκισσα του Στάλντερ, σ' υποδεινώντας τή λόγια της με μία θυσία. 'Ο Φρέντυ, όπως κ' εσύ, έπεσε θύμα των εγκληματικών σχεδίων του άθλιού αυτού Ρόσβελ. 'Ο γιός μου, εκτός απ' την υποχρέωση πού έχει απέναντι τού Φρέντυ, ο οποίος τού έσωσε τη ζωή, έπρεπε να κάνει τό πάν, για να έπανορθώσει τό κακό. Ούτε σ' ό,τι ο Φρέντυ είσθε ξένος για μίς. Τό ξέρετε αυτό πολύ καλά, Μαγκαλί.

— Ναί ! απάντησε ζωνχρά ή νέα. Ξέρω ότι είσθε τόσο καλοί !... Πόσο πολύ καλοί !...

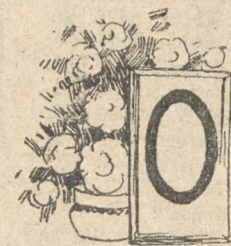
Ηταν βράδυ και τή χαλλή, στο όποιο όδήγησε ή 'Ισαβέλλα τούς ταξιδιώτες ήταν καπάρτο. 'Ο Φρέντυ καθότανε κοντά στο τζάκι, γιατί ο καιρός είχε γίνει κάπως ψυχρός. Κοντά τού ο λόρδος Τζέρο τού κουβεντιάζε εύθυμα, χαϊδεύοντας τόν υπέρτοχο σκύλο τόν 'Αλφά (άκολουθεί)

— Ω !... φώναξε με πόνο ο Τζέρο. Αυτό θά ήταν τό σκληρότερο απ' όλα !...

Τὰ φαντάσματα τῶν „Ήλυσιών”

(Μιά ἀληθινὴ ἱστορία ἔρωτος, μίσους καὶ ἐκδίκησης)

ΛΑ σχεδὸν τὰ παλάτια τῆς Εὐρώπης ἔχουν τὴν παραδόξην καὶ τοὺς θόλους τὸν Πάριον. Πολλὰ μάλιστα ἀπ' αὐτὰ θεωροῦνται καὶ στοιχειωμένα.

Ἐγκλήματα τρομερὰ καὶ φρικτὰ διεπράχθησαν ἄλλοτε στὰς αἰθούσας τῶν κ' ὁ λαὸς φαντάζεται ὅτι τὰ φαντάσματα τῶν θυμάτων κάνουν κάθε τόσο σ' αὐτὰ τὴν εμφάνισίν τους, ζητώντας ἐκδίκηση...

Μιά τέτοια ἱστορία αἵματος—ἀληθινὴ ὅμως ἀπολύτως—συνδέεται καὶ μετὰ τὸ περίφημον ἀνάκτορον τῶν Ἑλυσίων τοῦ Παρισοῦ, στὸ ὁποῖο, ὡς γνωστόν, μένει ὁ ἐκάστοτε πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας.

Τὴν ἱστορία λοιπὸν αὐτὴ θὰ σὰς διηγηθῶμε σήμερα.

Κατὰ τὸ 1718, ὁ Γάλλος εὐγενὴς Ἑρρίκος—Λουδοβίκος ντὲ λά Τουρ ντ' Ὠβέρν, κόμης τῶν Ἑβρέ, ἀνέβηκε στὸ διάσημο ἀρχιεπίσκοπον τῆς ἐποχῆς τὸν Μολὲ νὰ τοῦ χρίσῃ ἕνα μεγαλοπρεπὲς μέγαρο, ἐντελὲς ἀσυνήθιστο καὶ σὲ κοινὸν πρωτότυπον, χωρὶς νὰ συλλογιστῇ καθόλου τὰ ἔξοδα.

Πραγματικῶς ὁ Μολὲ ἔκανε ὅτι μπορούσε, καὶ ὁ κόμης τοῦ Ἑβρέ ἔγινε, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἰδιοκτήτης τοῦ μεγαλοπρεπεστοῦ ἰδωτικοῦ μεγάρου τοῦ Παρισίου, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ τὰ σημερινὰ Ἑλυσία.

Ἐγκαταστάθηκε ἀμέσως σ' αὐτὸ μαζὺ μετὰ τὴν ὄψαση καὶ νεαροτῆτι συζύγῳ του Μαρίας, τῆς ὁποίας τὴν καλλονὴ θαύμαζε ὅλο τὸ Παρίσι.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγα χρόνια ὁμοῦς ἡ κόμισσα πέθανε καὶ ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος ἦταν περὶ ἀρκυρὰ ἡλικιωμένος, δὲν σκέφτηκε νὰ ξαναγεννηθῇ. Ἀγαποῦσε ἄλλοτε πολὺ τὰ γλῆντα καὶ ἤξερε ὅτι ἡ αἰσχρὴ ζωὴ εἶναι λίγο σκαθισμένη.

Μιά θραυσιὰ τοῦ 1741, ὁ κόμης τοῦ Ἑβρέ—ὁ ὁποῖος ἦταν χήρος ἀπ' τὸ 1729—ἔφυγε ἀπ' τὰ Ἑλυσία πηγαίνοντας νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του σὲ κάποια φιλικὴ συγκέντρωση.

Τὸν συνόδευαν οἱ δύο νεαροὶ ἀκόλουθοί του Πῶλ καὶ Ἀλμπέρ, τοὺς ὁποίους πρὸ χρόνων ὁ θεὸς πατέρας τοὺς Πλατὼν εἶχε ἐμπιστευθεὶ στὸν κόμητα, παρακαλῶντας τὸν νὰ τοὺς κρατῇ στὴν ὑπηρεσίαν του, γιὰ αὐτὸς ἦταν φτωχὸς καὶ ἀδυνατοῦσε νὰ τοὺς ἀποκαταστήσῃ. Τοῦ ἔδειχνε συγχρόνως, ὅτι τὰ δύο αὐτὰ τέτατα παιδιά του ἦσαν ἀπὸ ἡλικίᾳ καταγωγή, ἀτένιρε ὁμοῦς νὰ τοὺς φανερώσῃ τὸ οικογενειακὸν τοῦς ὄνομα, καὶ ἔτσι ὁ κόμης τοὺς ἤξερε μόνον μετὰ τὰ μικρὰ τοὺς ὀνόματα...

Ὅταν ὁ κόμης ἔφτασε στὸ μέγαρο ὅπου δινοῦνται ἡ συγκέντρωση, παρακάλεσε τὸν Πῶλ καὶ τὸν Ἀλμπέρ νὰ περιμένουν τὴν ἔξοδόν του, στὴν ἔξωπορτα.

Ἐμμεν ἐκεῖ διηγεῖται ὅτι τὰ μεσάνυχτα, νοιώθοντες ὅτι κάποια ἀδυσχερὰ εἰς φανερὰ, ἀποχωρήσαντες τοὺς ἀκούοντες καὶ ἔφυγε.

Μόλις ὁμοῦς ἔγινε στὴν ἔξωπορτα, τοῖα ἱπποτα ὑποκείμενα πετάχτησαν ἀπ' τὸ σκοτάδι τοῦ δρόμου καὶ ὁμοῦς ἐναντίον του κρατώντας στὰ χέρια τοὺς μαζαίρας...

Τρομαγμένοι ὁ κόμης, τραβήχθηκε πίσω καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, ζητώντας βοήθεια. Ἀμέσως οἱ δύο ἀκόλουθοί του—οἱ ὁποῖοι οὐλοῦσαν παρὰ μέρα, περιμένοντάς τον—ἀκούσαν τὴν φωνήν του, τράβηξαν τὰ σπαθία τους, καὶ πέφτοντας μετὰ φόβου ἀνάμεσα στὸν κακοποιὸν, τοὺς ἀνέγκασαν νὰ τὸ βάλλουν στὰ πόδια.

Ὁ κόμης, γεμάτος εὐγνωμοσύνη γιὰ τοὺς δύο ἀνδρείους ἀκόλουθους του, ξαναγύρισε σὲ λίγο στὸ μέγαρό του. Ἐκεῖ ὁμοῦς ὁ μεγαλειώτερος ἀπ' τοὺς δύο ἀκόλουθους—ὁ Ἀλμπέρ—ἀπαθύνθηκε ξαφνικὰ, ἐξαντλημένος ἀπ' τὴν αἰμορραγία διὰ τοῦ πλῆγματος ποὺ εἶχε λάβει κατὰ τὴν ἀρκαίαν τῆς συμπλοκῆς καὶ τὴν εἶχε ἀποκρίσει.

Ἀμέσως ὁ κόμης διέταξε τοὺς ὑπηρετὲς του νὰ ἐκταφίσουν σ' ἕνα κρεβάτι τὸν ἀναίσθητον πῆλ νῆο, καὶ καλῶντας τὸν ἰδιώτη γυναικὸν του, τὸν παρακάλεσε νὰ περιποιηθῇ ὅσο καλῶς τεταρὰ μὲν πλῆγματος, ἀργυρώνοντας διὰ τὴν νύκτα τὸ προσκέφαλό του...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι, ὁ κόμης Ἑβρέ παρουσιάστηκε—σκυρτὸς καὶ γερασμένος—στὸ κοσμηματοπωλεῖο τοῦ Πετιτῶ, τὸ ὁποῖο ἔβρισκετο στὸ περίφημο Καὶ—ντ' Ὀρφέρο. Ἐκεῖ, πῆρε ἰδιαιτέρως τὸν ὀνομαστὸ κοσμηματοπῶλῃ καὶ, δείχνοντάς του τὸ μενταγιόν, τὸν ρώτησε μετὰ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὴν βαθειὰ συγκίνησίν του:

Ποῖος τὸ ἐπεξεργάστηκε τὸ μενταγιόν αὐτό;

Ὁ Πετιτὸν χλόμασε μολὶς εἶδε τὸ κοσμημα, καὶ ψιθύρισε:

—Ναί... Ἐγὼ τὸ ἐπεξεργάστηκα... Μὰ δὲν ἦταν μόνον αὐτό... Ἦταν καὶ ἄλλο ἐπὶ ἀκμή, ἐντελὲς ὅμοιο... Μὰς τὰ παρήγγειλαν καὶ τὰ δύο συγχρόνως καὶ μὰς ἔδωσαν τὸ στέβό τους...

—Ποιοὶ... Ποῖος... Ἐρεῖς τὰ ὀνόματά τους;...

—Αὐτῆς με, Ἐξοχώτατε, σὰς λειτεῖνα... εἶπε παρακλητικὰ ὁ κοσμηματοπῶλης. Ἐνῆ ἕνα μυστικὸν ποὺ φορέστικα νὰ τὸ φιλῶ...

Ἐξάλλος ὁμοῦς ὁ κόμης οὐλοῦσε:

—Σώπα λοιπὸν... Τὶ φοβάσαι;... Ἦ γυναικα μου, ἡ ὁποία χωρὶς ἄλλο σοὶ ἔδωκε αὐτὴ τὴν παραγγελία, ἔχει πεθάνει περὶ... Βλέπετε λοιπὸν πὼς ἔξω τὸ μυστικὸ σου... Ἐγὼ γὰρ λειπομέρειες ἤρθε ἐδῶ... Μὴ, λοιπὸν... Πές μου...

Τότε ὁ κοσμηματοπῶλης πῆρε φόβος καὶ ἀπάντησε:

—Ἀπὸ εἶπε, Ἐξοχώτατε, θὰ σὰς ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν... Τὸ μενταγιὸν αὐτό, ὅπως καὶ τὸ ἄλλο, τὸ ταῖρι του, ἔχει κάποιο μυστικὸν ἐλάττωμα, ποὺ λειτουργεῖ μολὶς πατήσῃ αὐτὸ τὸ κομμάτι... Ναί... Βλέπετε πὼς ἡ λάμπα, στὴν ὁποία εἶναι χαραγμένο τὸ πορτραῖτό τῆς μακαρίτισσας κομίσσης, παραμελεῖται ἐνῶ, καὶ ἀπὸ κάτω φαίνεται αὐτὴ ἡ ἀδεια θήκη... Μά...

Δὲν πρόλαβε νὰ πῇ ἄλλα ὁ Πετιτὸν, γιὰ ὁ κόμης βλέποντας πὼς ἡ ἀδεια θήκη, ἡ ὁποία εἶχε φανεῖ μέσα στὸ μενταγιόν, καθὼς ὁ κοσμηματοπῶλης πῆρε τὸ ἐλάττωμα δὲν ἦταν καθόλου ἀδεια, τὸ ὅρασε ἀπ' τὰ χέρια του καὶ τραβήχθηκε παρὰ μέρα γιὰ νὰ τὸ ἔξετάσῃ μόνος του.

Μέσα στὴ θήκῃ αὐτὴ ὑπῆρχε κολλημένο ἕνα κτενισμένο ἀπ' τὴν πολυκαίρια κομμῆτι περὶ γυναικῆς, ἐπάνω στὴν ὁποία ἦσαν γραμμέναι μετὰ τὸ ἴδιον χέρι, τῆς κομίσσης ἡ ἑξῆς φράσις:

—Ὁ Ἀλμπέρ εἶναι παιδί μου... Ἐπίσης καὶ ὁ Πῶλ... Ὅχι ὅμως ἀπ' τὸ γάμο μου μετὰ τὸν κόμητα Ἑβρέ...

...Δοκίμασα μεγάλης πίστεως ἀπ' τὸν ἄνδρα μου... Μὲ πῆρε μόνον γιὰ τὴν περὶκα μου, τὴν ὁποία κατασπαταλοῦσε ἀλύπητα σὲ διασκεδάσεις του, ἐνῶ ἐμένα με παραμελοῦσε καὶ μ' ἔφινε νὰ μαρμαρώσω. Μὲ ἀπατοῦσε καθήμενός με διάφορες κυρίως τῆς ἀριστοκρατίας. Ἐπὶ πέντε ὀλόκληρα χρόνια τοῦ ἔμεινε πιστὴ... Τέλος γνώρισα τὸ ρογτενικὸν πρῆγμα ντὲ Ρονάν—Σομφιλί, ὁ ὁποῖος μ' ἀγάπησε παρὰ φῶρα καὶ βαθεῖα. Ἀπελευθερώ τοὺς λοιπὸν καθὼς ἤμουν, ζήτησα νὰ βρῶ παρηγορίαν στὴν ἀγάπῃ του.

...Αὐτὸς λοιπὸν εἶπε ὁ πατέρας τῶν παιδιῶν μου—τοῦ Ἀλμπέρ καὶ τοῦ Πῶλ, ποὺ ὁ Θεὸς νὰ τὰ προστατεύῃ

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι, ὁ κόμης Ἑβρέ παρουσιάστηκε—σκυρτὸς καὶ γερασμένος—στὸ κοσμηματοπωλεῖο τοῦ Πετιτῶ, τὸ ὁποῖο ἔβρισκετο στὸ περίφημο Καὶ—ντ' Ὀρφέρο. Ἐκεῖ, πῆρε ἰδιαιτέρως τὸν ὀνομαστὸ κοσμηματοπῶλῃ καὶ, δείχνοντάς του τὸ μενταγιόν, τὸν ρώτησε μετὰ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὴν βαθειὰ συγκίνησίν του:

Ποῖος τὸ ἐπεξεργάστηκε τὸ μενταγιόν αὐτό;

Ὁ Πετιτὸν χλόμασε μολὶς εἶδε τὸ κοσμημα, καὶ ψιθύρισε:

—Ναί... Ἐγὼ τὸ ἐπεξεργάστηκα... Μὰ δὲν ἦταν μόνον αὐτό... Ἦταν καὶ ἄλλο ἐπὶ ἀκμή, ἐντελὲς ὅμοιο... Μὰς τὰ παρήγγειλαν καὶ τὰ δύο συγχρόνως καὶ μὰς ἔδωσαν τὸ στέβό τους...

—Ποιοὶ... Ποῖος... Ἐρεῖς τὰ ὀνόματά τους;...

—Αὐτῆς με, Ἐξοχώτατε, σὰς λειτεῖνα... εἶπε παρακλητικὰ ὁ κοσμηματοπῶλης. Ἐνῆ ἕνα μυστικὸν ποὺ φορέστικα νὰ τὸ φιλῶ...

Ἐξάλλος ὁμοῦς ὁ κόμης οὐλοῦσε:

—Σώπα λοιπὸν... Τὶ φοβάσαι;... Ἦ γυναικα μου, ἡ ὁποία χωρὶς ἄλλο σοὶ ἔδωκε αὐτὴ τὴν παραγγελία, ἔχει πεθάνει περὶ... Βλέπετε λοιπὸν πὼς ἔξω τὸ μυστικὸ σου... Ἐγὼ γὰρ λειπομέρειες ἤρθε ἐδῶ... Μὴ, λοιπὸν... Πές μου...

Τότε ὁ κοσμηματοπῶλης πῆρε φόβος καὶ ἀπάντησε:

—Ἀπὸ εἶπε, Ἐξοχώτατε, θὰ σὰς ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν... Τὸ μενταγιὸν αὐτό, ὅπως καὶ τὸ ἄλλο, τὸ ταῖρι του, ἔχει κάποιο μυστικὸν ἐλάττωμα, ποὺ λειτουργεῖ μολὶς πατήσῃ αὐτὸ τὸ κομμάτι... Ναί... Βλέπετε πὼς ἡ λάμπα, στὴν ὁποία εἶναι χαραγμένο τὸ πορτραῖτό τῆς μακαρίτισσας κομίσσης, παραμελεῖται ἐνῶ, καὶ ἀπὸ κάτω φαίνεται αὐτὴ ἡ ἀδεια θήκη... Μά...

Δὲν πρόλαβε νὰ πῇ ἄλλα ὁ Πετιτὸν, γιὰ ὁ κόμης βλέποντας πὼς ἡ ἀδεια θήκη, ἡ ὁποία εἶχε φανεῖ μέσα στὸ μενταγιόν, καθὼς ὁ κοσμηματοπῶλης πῆρε τὸ ἐλάττωμα δὲν ἦταν καθόλου ἀδεια, τὸ ὅρασε ἀπ' τὰ χέρια του καὶ τραβήχθηκε παρὰ μέρα γιὰ νὰ τὸ ἔξετάσῃ μόνος του.

Μέσα στὴ θήκῃ αὐτὴ ὑπῆρχε κολλημένο ἕνα κτενισμένο ἀπ' τὴν πολυκαίρια κομμῆτι περὶ γυναικῆς, ἐπάνω στὴν ὁποία ἦσαν γραμμέναι μετὰ τὸ ἴδιον χέρι, τῆς κομίσσης ἡ ἑξῆς φράσις:

—Ὁ Ἀλμπέρ εἶναι παιδί μου... Ἐπίσης καὶ ὁ Πῶλ... Ὅχι ὅμως ἀπ' τὸ γάμο μου μετὰ τὸν κόμητα Ἑβρέ...

...Δοκίμασα μεγάλης πίστεως ἀπ' τὸν ἄνδρα μου... Μὲ πῆρε μόνον γιὰ τὴν περὶκα μου, τὴν ὁποία κατασπαταλοῦσε ἀλύπητα σὲ διασκεδάσεις του, ἐνῶ ἐμένα με παραμελοῦσε καὶ μ' ἔφινε νὰ μαρμαρώσω. Μὲ ἀπατοῦσε καθήμενός με διάφορες κυρίως τῆς ἀριστοκρατίας. Ἐπὶ πέντε ὀλόκληρα χρόνια τοῦ ἔμεινε πιστὴ... Τέλος γνώρισα τὸ ρογτενικὸν πρῆγμα ντὲ Ρονάν—Σομφιλί, ὁ ὁποῖος μ' ἀγάπησε παρὰ φῶρα καὶ βαθεῖα. Ἀπελευθερώ τοὺς λοιπὸν καθὼς ἤμουν, ζήτησα νὰ βρῶ παρηγορίαν στὴν ἀγάπῃ του.

...Αὐτὸς λοιπὸν εἶπε ὁ πατέρας τῶν παιδιῶν μου—τοῦ Ἀλμπέρ καὶ τοῦ Πῶλ, ποὺ ὁ Θεὸς νὰ τὰ προστατεύῃ

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι, ὁ κόμης Ἑβρέ παρουσιάστηκε—σκυρτὸς καὶ γερασμένος—στὸ κοσμηματοπωλεῖο τοῦ Πετιτῶ, τὸ ὁποῖο ἔβρισκετο στὸ περίφημο Καὶ—ντ' Ὀρφέρο. Ἐκεῖ, πῆρε ἰδιαιτέρως τὸν ὀνομαστὸ κοσμηματοπῶλῃ καὶ, δείχνοντάς του τὸ μενταγιόν, τὸν ρώτησε μετὰ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὴν βαθειὰ συγκίνησίν του:

Ποῖος τὸ ἐπεξεργάστηκε τὸ μενταγιόν αὐτό;

Ὁ Πετιτὸν χλόμασε μολὶς εἶδε τὸ κοσμημα, καὶ ψιθύρισε:

—Ναί... Ἐγὼ τὸ ἐπεξεργάστηκα... Μὰ δὲν ἦταν μόνον αὐτό... Ἦταν καὶ ἄλλο ἐπὶ ἀκμή, ἐντελὲς ὅμοιο... Μὰς τὰ παρήγγειλαν καὶ τὰ δύο συγχρόνως καὶ μὰς ἔδωσαν τὸ στέβό τους...

—Ποιοὶ... Ποῖος... Ἐρεῖς τὰ ὀνόματά τους;...

—Αὐτῆς με, Ἐξοχώτατε, σὰς λειτεῖνα... εἶπε παρακλητικὰ ὁ κοσμηματοπῶλης. Ἐνῆ ἕνα μυστικὸν ποὺ φορέστικα νὰ τὸ φιλῶ...

Ἐξάλλος ὁμοῦς ὁ κόμης οὐλοῦσε:

—Σώπα λοιπὸν... Τὶ φοβάσαι;... Ἦ γυναικα μου, ἡ ὁποία χωρὶς ἄλλο σοὶ ἔδωκε αὐτὴ τὴν παραγγελία, ἔχει πεθάνει περὶ... Βλέπετε λοιπὸν πὼς ἔξω τὸ μυστικὸ σου... Ἐγὼ γὰρ λειπομέρειες ἤρθε ἐδῶ... Μὴ, λοιπὸν... Πές μου...

Τότε ὁ κοσμηματοπῶλης πῆρε φόβος καὶ ἀπάντησε:

—Ἀπὸ εἶπε, Ἐξοχώτατε, θὰ σὰς ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν... Τὸ μενταγιὸν αὐτό, ὅπως καὶ τὸ ἄλλο, τὸ ταῖρι του, ἔχει κάποιο μυστικὸν ἐλάττωμα, ποὺ λειτουργεῖ μολὶς πατήσῃ αὐτὸ τὸ κομμάτι... Ναί... Βλέπετε πὼς ἡ λάμπα, στὴν ὁποία εἶναι χαραγμένο τὸ πορτραῖτό τῆς μακαρίτισσας κομίσσης, παραμελεῖται ἐνῶ, καὶ ἀπὸ κάτω φαίνεται αὐτὴ ἡ ἀδεια θήκη... Μά...

Δὲν πρόλαβε νὰ πῇ ἄλλα ὁ Πετιτὸν, γιὰ ὁ κόμης βλέποντας πὼς ἡ ἀδεια θήκη, ἡ ὁποία εἶχε φανεῖ μέσα στὸ μενταγιόν, καθὼς ὁ κοσμηματοπῶλης πῆρε τὸ ἐλάττωμα δὲν ἦταν καθόλου ἀδεια, τὸ ὅρασε ἀπ' τὰ χέρια του καὶ τραβήχθηκε παρὰ μέρα γιὰ νὰ τὸ ἔξετάσῃ μόνος του.

Μέσα στὴ θήκῃ αὐτὴ ὑπῆρχε κολλημένο ἕνα κτενισμένο ἀπ' τὴν πολυκαίρια κομμῆτι περὶ γυναικῆς, ἐπάνω στὴν ὁποία ἦσαν γραμμέναι μετὰ τὸ ἴδιον χέρι, τῆς κομίσσης ἡ ἑξῆς φράσις:

—Ὁ Ἀλμπέρ εἶναι παιδί μου... Ἐπίσης καὶ ὁ Πῶλ... Ὅχι ὅμως ἀπ' τὸ γάμο μου μετὰ τὸν κόμητα Ἑβρέ...

...Δοκίμασα μεγάλης πίστεως ἀπ' τὸν ἄνδρα μου... Μὲ πῆρε μόνον γιὰ τὴν περὶκα μου, τὴν ὁποία κατασπαταλοῦσε ἀλύπητα σὲ διασκεδάσεις του, ἐνῶ ἐμένα με παραμελοῦσε καὶ μ' ἔφινε νὰ μαρμαρώσω. Μὲ ἀπατοῦσε καθήμενός με διάφορες κυρίως τῆς ἀριστοκρατίας. Ἐπὶ πέντε ὀλόκληρα χρόνια τοῦ ἔμεινε πιστὴ... Τέλος γνώρισα τὸ ρογτενικὸν πρῆγμα ντὲ Ρονάν—Σομφιλί, ὁ ὁποῖος μ' ἀγάπησε παρὰ φῶρα καὶ βαθεῖα. Ἀπελευθερώ τοὺς λοιπὸν καθὼς ἤμουν, ζήτησα νὰ βρῶ παρηγορίαν στὴν ἀγάπῃ του.

...Αὐτὸς λοιπὸν εἶπε ὁ πατέρας τῶν παιδιῶν μου—τοῦ Ἀλμπέρ καὶ τοῦ Πῶλ, ποὺ ὁ Θεὸς νὰ τὰ προστατεύῃ

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι, ὁ κόμης Ἑβρέ παρουσιάστηκε—σκυρτὸς καὶ γερασμένος—στὸ κοσμηματοπωλεῖο τοῦ Πετιτῶ, τὸ ὁποῖο ἔβρισκετο στὸ περίφημο Καὶ—ντ' Ὀρφέρο. Ἐκεῖ, πῆρε ἰδιαιτέρως τὸν ὀνομαστὸ κοσμηματοπῶλῃ καὶ, δείχνοντάς του τὸ μενταγιόν, τὸν ρώτησε μετὰ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὴν βαθειὰ συγκίνησίν του:

Ποῖος τὸ ἐπεξεργάστηκε τὸ μενταγιόν αὐτό;

Ὁ Πετιτὸν χλόμασε μολὶς εἶδε τὸ κοσμημα, καὶ ψιθύρισε:

—Ναί... Ἐγὼ τὸ ἐπεξεργάστηκα... Μὰ δὲν ἦταν μόνον αὐτό... Ἦταν καὶ ἄλλο ἐπὶ ἀκμή, ἐντελὲς ὅμοιο... Μὰς τὰ παρήγγειλαν καὶ τὰ δύο συγχρόνως καὶ μὰς ἔδωσαν τὸ στέβό τους...

—Ποιοὶ... Ποῖος... Ἐρεῖς τὰ ὀνόματά τους;...

—Αὐτῆς με, Ἐξοχώτατε, σὰς λειτεῖνα... εἶπε παρακλητικὰ ὁ κοσμηματοπῶλης. Ἐνῆ ἕνα μυστικὸν ποὺ φορέστικα νὰ τὸ φιλῶ...

Ἐξάλλος ὁμοῦς ὁ κόμης οὐλοῦσε:

—Σώπα λοιπὸν... Τὶ φοβάσαι;... Ἦ γυναικα μου, ἡ ὁποία χωρὶς ἄλλο σοὶ ἔδωκε αὐτὴ τὴν παραγγελία, ἔχει πεθάνει περὶ... Βλέπετε λοιπὸν πὼς ἔξω τὸ μυστικὸ σου... Ἐγὼ γὰρ λειπομέρειες ἤρθε ἐδῶ... Μὴ, λοιπὸν... Πές μου...

Εἶδε μετὰ τὴν θαλαμῆν φαντασίαν τοῦ τὴν εἰκόνα τῆς γυναικὸς του.

καὶ νὰ τὰ εὐλογῇ.

Μαρία, κόμισσα τοῦ Ἑβρέ.

Μόλις ὁ κόμης Ἑβρέ διάβασε αὐτὴς τὴν φράσιν, ἔφερε τὰ χέρια του στοὺς κρατάρους του, νοιώθοντας τὸ μυαλό του νὰ σαλεύῃ. Εἶδε γιὰ μιὰ στιγμή τὴν θαλαμῆν φαντασίαν τοῦ τὴν ὑπέρθεσιν καὶ ἐπιληπτικὴν εἰκόνα τῆς πεντάμορφης γυναικὸς του, μὲ τὰ δύο παιδιά τους—τὰ ὁποῖα ἦσαν παιδιά ἐνὸς ἄλλου μιστοῦ καὶ ὄχι δικὰ του—καὶ μιὰ ζῆλν τὸν ἐκρίνεσε ὁλόκληρο.

Ταλαντεύτηκε στὰ παραλινμένα περὶ πόδια του, καὶ βιάζοντας μιὰ ἀδύνατον κραυγὴ, σωρίστηκε στὸ πάτωμα λιποθύμως...

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ὁ κόμης Ἑβρέ, τὸν ὁποῖο ἐντομεταξὺν εἶχαν μεταφέρει στὸ μενταγιόν του, συνήλθε ἀπὸ τὸ λήθαργό του ποὺ βάσταξε 24 ὥρες, ὁ χαλαρὸς τοῦ ἀνέγινε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἱπποτῆ Ντάρστραλ, φίλου του στενοῦ...

Ὁ ἱππότης ἦταν ἐνῶς μυστηριώδους Γερμανὸς τυχοδιώκτης, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸ φρενὸς τοῦ ἀνέμου καὶ μετὰ τὴν χαρτοπαικτικὴν δεινότητά του εἶχε κατορθώσει νὰ μὴ στοὺς ἀριστοκρατικούς κύκλους τοῦ Παρισίου...

Ὁ κόμης τὸν δέχτηκε ἀμέσως. Καί, νοιώθοντας τὴν ἀνάγκη νὰ ἐλαφρύνῃ κατὰ τὴν καρδιά του, τοῦ ἐξομολογήθηκε ὅλη τὴν συνταρακτικὴν τὴν ἱστορίαν, παρακαλῶντας τὸν συγχρόνως νὰ τοῦ ὑποδείξῃ τί ἔδωκε αὐτός, ἂν βρισκόταν στὴν θέα του.

Ὁ ἱππότης Ντάρστραλ χαμογελώντας ὑποκριτικὰ, τοῦ ἀπάντησε:

—Τί δάκανα;... Ἀπλούστατα, ἡ θάλασσα ἀπὸ κοντὰ μου αὐτὰ τὰ παιδιά ἢ θὰ τὰ ὑποδοῦσαί...

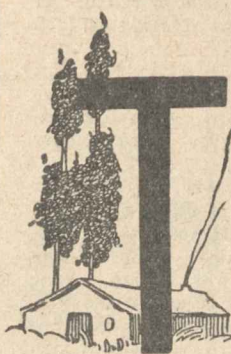
Ὁ κόμης ἐκρίνε τὸ κεφάλι, ἀπομνηστεύοντας, καὶ ἔπειτα μουμουρίζοντας πονεμένα:

—Νὰ τὰ ὑποδοῦσαί... Αὐτὸ νὰ θὰ παιδιά μὰς ἀπὸ τῆς συζύγου καὶ ἐνὸς μιστοῦ ἀνδρὸς... Νὰ τὰ διώξω, πάλι;... Μὰ πὼς νὰ τὰ κάνω αὐτὸ στὴ στιγμή ποὺ τὰ ἔχω ἀγαπήσει τόσο;... Ἀδύνατον!

Ὁ ἱππότης Ντάρστραλ χαμογέλασε πάλι, καὶ ἀποκρίθηκε τονίζοντας

Ο ΔΑΣΚΑΛΑΚΟΣ ΚΙ' Η ΛΟΥΪΖΑ

ΤΟΥ J. JACQUIN

Το οίνομαγειρείο «Τ Κουκουδάγια» ή τ αν τὸ πιδ ἔακουστο τῆς περιφέρειας. Ὁ ταν ἔτρωγε μιὰ φορὰ κανέναν ἐκεῖ λαγὸ στιφάδο—εἰδικότης τοῦ καταστήματος—κι' ἔπινε κρασί διαμάντι μαδρό, δὲν ἔχνοῦσε ποτέ του πειάδου—τὴν παροιμιώδη φτήνεια τους, μὰ οὐ—

τε καὶ τὴν ἀφαστὴ νοστιμάδα τους... Ἰδιοκτήτρια τοῦ περιφήμου αὐτοῦ οἰνομαγειρείου ἦταν ἡ στρουμπουλὴ καὶ σαραντάρη χήρα Δελφίνη Φαμπάρελ, ἡ ὁποία εἶχε ὡς βοηθὸ καὶ ὑποδιευθυντὴ τοῦ καταστήματος τὴν χαριτωμένη καὶ δροσερὴ κόρη της, τὴ νεαρὴ Λουΐζα.

Θρήνος γίνονταν στὸ χωριό κάθε πρωί, γιὰ τὰ γλυκὰ της μάτια. Μόλις ἡ κ. Δελφίνη περνοῦσε στὸ μπράτσο της τὸ καλὸν τῶν τροφίμων καὶ τραβοῦσε στὴν ἀγορὰ γιὰ φώνια, ἡ Λουΐζα μακρυνὰ πειὰ ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ της βλέμμα, ἔβγαине στὸ ξύλινο χαγιάτι τοῦ σπιτιοῦ κι' ἔκει, κάνοντας δῆθεν πὼς τάζει τὸ γλυκόλαλο καναρίνι της, ἔρριχνε τίς τσαχπίνικες ματιές της στὸν πολυσύχναστο κεντρικὸ δρόμο...

Τὴ ἄραγε ζητοῦσε, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν παλληκαριῶν τοῦ χωριοῦ, οἱ ὅποιοι, πηγαίνοντας τὴν ὥρα ἐκείνη στίς δουλειές τους, ἤλεκτριζόντουσαν ἀπ' τὴν πρωινή, δροσάτη ἐμφάνισί της καὶ στριμχόντουσαν κάτω ἀπὸ τὸ χαγιατάκι της, χαμαρώνοντας τὴν ;...

Γιὰ νὰ τὸ μάθετε αὐτὸ πρέπει νὰ σὰς ἐπαλαδόουμε ἕναν χαρακτηριστικὸν διάλογο τῆς κ. Φαμπάρελ καὶ τῆς κόρης της, τὸ πρωὶ ἀκριβῶς τῆς ἡμέρας ποὺ ἡ Λουΐζα ἔκλεινε τὰ 18 μνημονεμένα χρονάκια της κι' ἔμπαινε στὰ 19...

«Ἐλεγε, λοιπόν, ἡ μητέρα, μὲ τόνο ζωηρὸ στὴ φωνή της :

— Ἀνοίξε, κόρη μου, τὰ μάτια σου, κι' ἀποφάσεις τέλος πάντων νὰ διαλέξεις ἕναν σύζυγο τῆς προκοπῆς... Τόσοι καὶ τόσοι νέοι θαμπώνονται μὲν σὲ ἀντικρύσου, κι' εὖ ἀκόμα δυσκολεύονται ;... Τρεῖς, μάλιστα, ἀπ' αὐτούς, ἔχω φέρει ἀπὸ δύο ὥρες μακρυνὰ, καὶ κάθε κορίτσι θὰ ὀνειρευόταν μιὰ τέτοια τύχη... Ἐσύ, τί σοῦρε καὶ δὲν τοὺς νοστιμεύεις καθόλου ;...

Μὰ ἡ Λουΐζα, χαμηλοδλεποῦσα, ἀποκρίθηκε μουρμουριστά :

— Τί λέτε, τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λέτε, μαμά ;... Γιὰ ποίους μοῦ μιλάτε τὴν ὥρα ;... Δὲν καταλαβαίνω τίποτε...

Ἡ κυρία Δελφίνη, ὁμῶς, ἀποκρίθηκε μισονευριασμένη :

— Ἀχ, παλινκρίτιστο, τίνας τὰ πούλας αὐτά ;... Τίνας κάνεις τὴν ἀνέξηση ;... Δὲν σοῦ γεμίζει τὰνα τὸ μάτι ὁ Ζάν Λουκέ ;... Ὅγτὼ χιλιάδες τάλληρα κρασί πούλαε ὁ πατέρας του κάθε χρόνο... Ἀπ' ὁ Πιέρ Τιτοῦλ ;... Ποῖος ἔχει περισσότερες καὶ καλύτερες δαμασκηνές στὴν περιφέρειά μας, ἀπ' αὐτόν ;... Ὅσο πειὰ γιὰ τὸν Γκιγιώμ Μαζελέ, ἀρκεῖ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ὁ μύλος τοῦ πατέρα του ἀλέθει γιὰ δύο μῆνες τόσο σιτάρι, ὅσο θάφτανε νὰ χορτάσουν ὅλοι οἱ Γασκωνοὶ ἐπὶ ἕναν χρόνο... Μίλα τὸ λοιπόν, καὶ

διάλεξε...

— Ναί, δὲν σοῦ λέω, μαμά, ἔκανε ἡ Λουΐζα, εἶνε κι' οἱ τρεῖς τους καλὰ παιδιά... Γιατὶ ὁμῶς νὰ διαζόμεστε καὶ τόσο ;... Εἶμαι μικρὴ ἀκόμα...

Ἡ κυρία Δελφίνη τότε ἐξαγριώθηκε στ' ἀλήθεια, κι' οὐρλιάζε :

— Ἐρῶ !... Ἐρῶ !... Ἀπ' ἔννοια σου, προκομένη μου, καὶ δὲν θὰ μὲ κοροϊδέψεις... Σεμναλίστηκες χωρὶς ἄλλο μ' ἐκεῖνον τὸν Σαντελοῦ... Μ' ἐκείνον τὸν φωροδασκαλάκο, ποῦχει γνωστὸ πουλερικοῦ ἀντὶ γιὰ μουστάκι... Ποῦχει γεράκια τοσοδούλια, ἀσπρα-ἄσπρα καὶ μινιόν, σὺν νάναι καμμιὰ δούκισσα... Ποῦ πίνει νερό στὸ φαγητό του, ὁ νερόδραστος, καὶ ποῦ ἀλλοιοθεῖται σὺν σὲ βλέπει... Μὰ ἔννοια σου, ἄλλη μιὰ φορὰ : Ὅσο ζῶ ἐγὼ ποτέ μου δὲν θὰ τὸν παραδεχθῶ γιὰ γαμπρό μου !... Ὅριστε μας !...

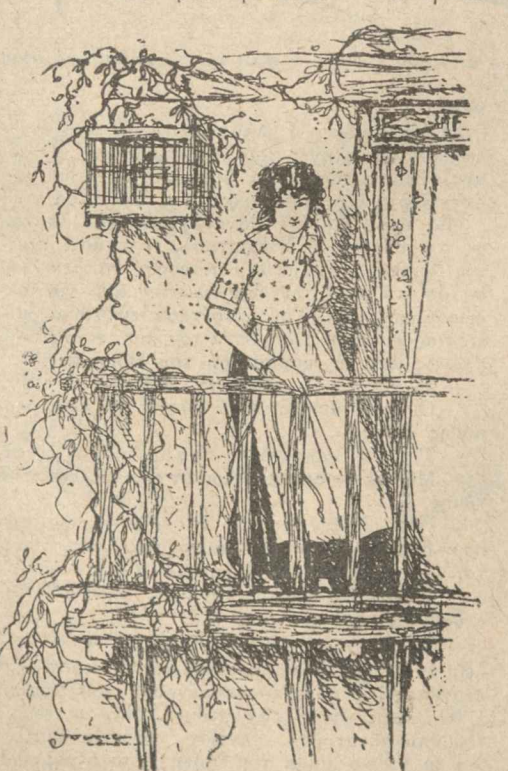
Καὶ ἡ κ. Δελφίνη, κατακόκκινη σὺν ἀπριλιάτικῃ παπαρούνα, μπήκε στὸ μαγειρεῖο της καὶ κρύφτηκε ἀγανακτισμένη πίσω ἀπ' τοὺς τετζερδέδες της, ἐνῶ ἡ δύστυχη Λουΐζα, κοκκινίζοντας ἀνάλαφρα ἀπὸ ντροπὴ καὶ σύγχυση—λές κι' ἦταν τριανταφυλλάκι—κλείστηκε στὴν καμαρούλα της μὲ μάρτια βουρτωμένα...

Ποιοὶ εἶνε, τάχα, αὐτοὶ οἱ δύο νέοι, ποὺ κρυμμένοι πίσω ἀπ' τὰ παληοῦρια μιάς φράχτης, δὲν κάνουν ἄλλη δουλειὰ παρὰ ὅλο νὰ γυνικοφιλοῦνται καὶ νὰ σιγομουρμουρίζουν ;...

Κι' ἐμεῖς—ὅπως κι' ἐσεῖς, ἀγαπητέ κι' ἀγαπητοί μου—δὲν βλέπουμε καθόλου. Ἐγὲι μιὰ ὥρα ποὺ βασίλευε ὁ ἥλιος, καὶ τὸ σκοτάδι μὰς ἐμποδίζει—δὲν πῶς κι' ἔσας !—νὰ ξεχωρίσουμε τὰ πρόσωπα...

Μὴν ἀπελπίζεστε, ὁμῶς : Ἄν δὲν εἴμαστε κουκουδάγια, γιὰ νὰ βλέπουμε τὴ νύχτα, ἔχουμε ὁμῶς αὐτὴ λαγὸ, καὶ μπορούμε ν' ἀκούσουμε τί λένε... Ἐμπρός, λοιπόν !...

Νὰ τί λέει μιὰ φωνίτσα κλαυτὴ καὶ

Ἐβριχνε τίς τσαχπίνικες ματιές της στὸν πολυσύχναστο κεντρικὸ δρόμο...

παραπονεμένη, καὶ γλυκεῖα σὺν τραγοῦδι :

—...Τὰ δα μούφαλλε ἡ μητέρα μου, γιὰ λογαριασμό σου, δὲν λέγονται, ἀγαπημένη μου... Μοῦπε πὼς περπατᾷς ἐλὴ τὴν ὥρα—καὶ ἔμπνιος καὶ κοιμισμένος—ἀνάμεσα στὰ σύννεφα... Μοῦπε ἀκόμα πὼς εἶσαι τόσο μινιόν ὥστε, ἂν σοῦ δώσει κανεὶς ἕνα μπάτσο, θὰ κάνης ἀμέσως δέκα τοῦμπες...

Καὶ ἡ ἄλλη φωνή, τρυφερὴ καὶ παθητικὴ, ἀπαντοῦσε σ' αὐτὰ τὰ λόγια :

— Ἐννοια σου, χρυσὴ μου Λουΐζα, μὴ μοῦ στενοχωριέσαι καθόλου... Ἐσύ θὰ κάνης ὅπως σοῦ εἶπα, καὶ τ' ἄλλα εἶνε δική μου δουλειά... Θὰ δοῦμε τότε, ἂν θὰ ἐξακολουθῇ ἡ μαμά σου νὰ θέλῃ γιὰ γαμπρό της, ἔναν ἀπ' τὰ τρία αὐτὰ κουτάδια... Νὰ δῆς ποῦ θὰ προτιμήσῃ ἐμένα μὲ ὅλη της τὴν καρδιά...

— Μάτς !...

— Μοῦτς !...

— Καληνύχτα, μικρούλα μου !...

— Καληνύχτα σου, καλέ μου !...

Μοῦτς !...

Ἐ, καταλάβετε τώρα ποιοὶ ἦσαν οἱ δύο ἐρωτευμένοι ;...

Μετά δεκαπέντε μέρες γίνονταν τὸ χωριὸ τὸ ἐτήσιο πανηγύρι τῆς Χήνας. Πλῆθος κόσμου μαζευόταν ἀπὸ τὰ περὶχωρα κι' ὅλοι θεωροῦσαν ὑποχρέωσί τους ν' αγοράσουν μιὰ ἀπ' τίς δλοπάγες κι' ὁρεχτικὲς χήνες τῆς Γασκωνίας, ἡ ὁποῖες ἀπλωνόντουσαν φρεσκοσφαγμένες στὰ τραπέζια τῶν πωλητῶν...

Ὁλόκληρὸ τὸ χωριὸ γιόρταζε. Ἡ ταβέρνας ἦσαν γεμάτες ἀπὸ εὐθυμο πλῆθος κρασοπατέρων, καὶ τὸ ἐπιστημότερο οἰνομαγειρεῖο τοῦ χωριοῦ—ἡ Κουκουδάγια—τῆς κυρὰ-Δελφίνης—δὲν χοροῦσε πειὰ οὐτε δελνί...

Γι' αὐτὸ μὲν παρουσιάστηκε στὴν ἰδιοκτήτρια ὁ τόσο ἀνεπιθύμητος γι' αὐτὴν δασκαλάκος τοῦ χωριοῦ κ. Σαντελοῦ καὶ τῆς ζήτησε ν' ἀναγκάζῃ ἕνα τραπέζι, ἡ κυρὰ-Δελφίνη δρεθήκε σὲ δύσκολη θέα...

Γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ὁμῶς—μὰ ποῦ ἡ παραγγελία του, κατὰ τὰ φαινόμενα, θὰ ἦταν σημαντικὴ—τοῦ παραχώρησε μιὰ καμαρούλα τοῦ σπιτιοῦ της, ποὺ ἦταν δίπλα στὸ κατάστημά, εὐάρεθ καὶ ἡλιόλουστο. Ἐπειτα μὲ τὸ μπλὸκ στὸ χέρι της ἔτοιμο, ζήτησε τίς διαταγές του...

Κι' ὁ Σαντελοῦ, μεγαλοπρεπῆς, τῆς εἶπε :

— Λοιπόν, κυρία Δελφίνη, σὰς παρακαλῶ νὰ περιποιηθῇς τὴν συντροφιά μου, ὅσο πὶδ καλύτερα μπορείτε... Ἐγὼ προσκαλέσει σήμερα γιὰ τραπέζι τοὺς κ. κ. Ζὲν Λουκέ, Πιέρ Τιτοῦλ καὶ Γκιγιώμ Μαζελέ, παληροὺς καὶ στενοὺς φίλους καὶ συμμιθητάς μου... Θὰ μὰς ἔχετε λαγὸ στιφάδο, δύο χήνες ψητές στὴ σούβλα, ἄφθονο παλὺ κρασί, καὶ τὰ ἀπαραίτητα δρεχτικά... Μὴν ξεχνάτε ὁμῶς νὰ βάλετε στὸ τραπέζι κι' ἕνα καραφάκι νερό, γιὰ τὸν ἐαυτό μου... Μὲ ζαλίζει, ἔξερете, τὸ κρασί.

Ἡ κυρὰ-Δελφίνη χαμογέλασε περιφρονητικὰ ἀκούοντας τὴν τελευταία φράση του. Ἐνθουσιασμένη, ὁμῶς, ἀπ' τὴν παραγγελία, κι' ἀπὸ τοὺς τρεῖς πλουσίους

ὑποψηφίους γαμπρούς, οἱ ὁποῖοι θὰ ἦσαν καλεσμένοι τοῦ Σαντελοῦ, τσακίστηκε κυριολεκτικῶς σὲ ὑποκλίσεις καὶ διάστη—

— Ἐννοια σας, ἔννοια σας, κύριε Σαντελοῦ... Θὰ μείνεται καταγορευμένος. Πρὸς τὴν ἡμέραν σας, μάλιστα, θὰ στειλῶ τὴν ἴδια μου τὴν κόρη νὰ σερβίρῃ τὸ τραπέζι σας...

— Ἀχ, μέγαιρα, πόσα ἔξερεις !... Γιὰ μένα ἡ γιὰ τοὺς ἄλλους τρεῖς ἐρίφθες θὰ στείλῃς γιὰ γαμπρόν τὴ γλυκεῖα μου Λουΐζα !... Ἀπ' ποῦ θὰ μοῦ πᾶς ;...

Παρασμένο μεσημέρι πειὰ. Τὸ γλεντοκόπι ἔχει φτάσει πειὰ στὸ ζενιθ. Ἡ εὐθυμία καὶ τὸ κέφι βασίλευαν παντοῦ, μὰ προπάντων στὴν ἀπόμειρη καμαρούλα τοῦ σπιτιοῦ τῆς κυρὰ-Δελφίνης, στὴν ὁποία ἔτρωγαν κι' ἔπιναν τὸν περιδρόμο οἱ τρεῖς καλεσμένοι μὲ τὸ Σαντελοῦ.

Ἡ Λουΐζα κούβαλλεσε πρόθυμα τὸ κρασί μὲ τίς κανένας καὶ τοὺς σερβίριζε ἀμύλητη, ἀλλάζοντας πότε-πότε κι' ἀπὸ κανένα νόημα γεμάτο σημασία καὶ ἀγάπη, μὲ τὸν χαμογελαστὸ καλὸ της...

Κάποτε, τέλος πάντων, φάνηκε στὴν καμαρούλα κι' ἡ κυρὰ-Δελφίνη.

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ μιλήσῃ στοὺς νέους. Στοιπὶ στὸ μεθύσι πειὰ ὁ Ζάν, ὁ Πιέρ κι' ὁ Γκιγιώμ, ἄρχισαν νὰ θυάξουν τέτοιες ἀγριοφωνάρες, ὥστε ἡ κυρὰ Δελφίνη ξεκουφώθηκε, σταυροκοπήθηκε, καὶ τοὺς κῆταξε μὲ οἶκτο, κατὰπληκτη γιὰ τὴν κατάντια τους.

Ὁ δασκαλάκος, ὁμῶς, ξεμείθυτος καθὼς ἦταν, διπλωμάτης καὶ παμπόνηρος, ἄρχισε ἀμέσως νὰ τῆς κάνῃ ὑποκλίσεις γεμάτες ἀδρότητα :

— Κυρία μου—τῆς εἶπε—εἶμαι τόσο πολὺ ἐνθουσιασμένος ἀπ' τὴν ἀπαρμιλλή μαγειρικὴ σας, κι' ἀπὸ τὴν περιποίησιν τῆς δεσποτικῆς κόρης σας, ὥστε δὲν θὰ ξαναγέμω πειὰ γιὰ περίπατο στὰ σύννεφα... Θὰ μείνω ὁριστικὰ στὴ γῆ, γιὰ νάμαι πάντα μαζὺ σας...

Ἡ κυρὰ-Δελφίνη ἀπόμεινε μὲ τὸ στόμα της ὁρθάνοιχο. Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ θυάξῃ λέει, γιὰτὶ ἐκείνη τὴ στιγμή οἱ τρεῖς μεθύσιμένοι σηκώθηκαν ἀπ' τὸ τραπέζι, πιάστηκαν ἀπὸ τὰ χέρια κλονιζόμενοι, καὶ προσπάθησαν νὰ χορεύουν...

Δὲν τὰ κατάφεραν ὁμῶς καθόλου, γιὰτὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἀδέβαιες κινήσεις κι' ἀνάρες προσπάθειες, σωριάστηκαν φαρδιά-πλατιά στὸ πάτωμα μούγκριζοντας καὶ διασπινόμενες...

Ὁ κ. Σαντελοῦ δὲν ἄφησε τὴν εὐκαιρία αὐτὴ νὰ τοῦ ξεφύγῃ, κι' εἶπε ἀδιάφορα δῆθεν :

— Βρὲ τοὺς μασκαράδες !... Αὐτοὶ κάνουν δέκα τοῦμπες, δίχως κανέναν νὰ τοὺς χαστουκίσῃ... Τί νιάνιαρα, Θεέ μου, ποὺ κατάντησαν ἀπὸ τὸ κρασί... Καλότερα νὰ πίνῃ κανένας νεράκι—ἔστου καὶ πηγάσιο—κι' ἂς τὸν λείε ὁ κόσμος νερόδραστο, παρὰ νὰ πίνῃ κρασί καὶ νὰ μεθάῃ σὲ τέτοιο χάλι !...

Ἡ κυρὰ-Δελφίνη δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ περισσότερα γιὰ νὰ καταλάβῃ. Κότταξε βαθεῖα στὰ μάτια τὸν κύριο Σαντελοῦ, τοῦ χαμογέλασε εὐνοκά, καὶ δειχνώντας τὸν μὲ τὸ μάτι τὴν Λουΐζα, ἡ ὁποία ἔμπαινε δειλὰ ἐκείνη τὴ στιγμή, τοῦ εἶπε :

— Ἐχετε δικη, κύριε Σαντελοῦ... Ἡ κόρη μου θὰ σὰς τὰ εἶπε, φαίνεται, χαρὶ τὸ χέρι τῆς κόρης της, τάσφιξε μὲ λαχτάρα, κι' εὐτυχισμένοι πειὰ ὅλοι μαζὺ ἐβήσαν ἀπὸ τὴν καμαρούλα, ἀφίγοντας τοὺς τρεῖς ὑποψηφίους ἀναίσθητους ἀπὸ ἀπαράλλαχτα ὅπως αὐτοὶ ἐδῶ, τότε σκέ-

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ
ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΦΙΑΜ

Ὁ νέος πρόεδρος Ρουθβελτ διάταξε νὰ κλείσουν ὅλες ἡ τράπεζες γιὰ τέσσαρες ἡμέρες. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸ συνέβη ἀφαινα, ὅλοι οἱ ἡθοποιοὶ ἔμειναν χωρὶς πεντάρα στὴν τσέπη τους, γιὰτὶ ἡ κολοσσαῖος περιουσία των βρισκόνται καταθεμένης στὰς τράπεζες.

Μόνον ὁ Οὐάλλας Μπέρου ἔφυγε νάχῃ ἐπάνω του τέσσερα δολάρια, κι' ὅλοι τὸν ἐμακάριζαν... γιὰ τὴν τύχη του !...

Ὁ Τζέιλ Μακ Κρέα ἀπὸ ἔρανος πρὸς καλύτερο ρεστωρὰν τοῦ Χόλλυγουντ, ἔγραψε κατὰπιν στὸν τραπέζου ἀντιπρὸς : «Ἐγὼ ὁ ὑποφαινόμενος α ὁ σ ὁ γ ὁ ρ ὁ ε ὁ σ ὁ τ ὁ π ὁ ε ὁ ν ὁ τ ὁ ε ὁ λ ὁ λ ὁ α ὁ ρ ὁ α... Ἄν ποτὲ τὰ π ὁ ρ ὁ ε ὁ τ ὁ ε ὁ θ ὁ ε ὁ θ ὁ α ὁ μ ὁ α ὁ !

Ὁ Ραβὺν Νοβάρρο ἀνεκρίνωσε ὅτι ἐγκαταλείπει τὸ Χόλλυγουντ διὰ παντός.

Ἡ δὴ τελευταῖος τοῦ ταινίας θὰ εἶνε «Ὁ γῆς τοῦ Νάιλου» καὶ «Ὁ γῆς-Θυγάτηρ».

Ἡ νέα ταινία «Ὁ Ἀνδρόκλῆς καὶ ὁ Λέων», παρμένη ἀπὸ τὸ γνωστὸ μῦθο, ἔπαυε ἀποτόμως νὰ γυρίζεται. Κι' αὐτὸ διότι ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς «Ἐντὶ Κάντορ» εἶνε Ἑβραῖος καὶ δὲν θέλει νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ Χριστιανοῦ μαρτυρῆς.

Ἡ θαυμαστής τοῦ Ραβὺν Νοβάρρο, ἔχουν θυμώσει μαζὺ του γιὰτὶ ἐδήλωσε τελευταῖα ὅτι ἡ θέσις τῆς γυναίκος εἶνε στὸ σπίτι.

Ὁ Τζέιλ Ράφτ, τὸ εἶδωλο τῶν Ἀμερικανῶν, ἐπαύθηκε ἀπὸ τὴν «Πασιφάουσα», γιὰτὶ ἀνέστηκε νὰ ὑποδυθῇ τὴν ὁλοὶ τοῦ Γάλλου στὴν ταινία «Ἡ ἱστορία τοῦ Δοσάκου».

Ὁ πῶτος σὺνδος τῆς Γαλλοῖα Σάνσον ἦταν ὁ Οὐάλλας Μπέρου καὶ ὁ τελευταῖος ὁ Μιχαὴλ Φάρεμ.

Οἱ πολυπληθεῖς θαυμασταὶ τοῦ Οὐάλλου Στῆβενς τοῦ ἔγραψαν τελευταῖα ζητώντας τὴ φωτογραφία του, μὲ μιὰ αὐτόγραφον ἀφίσσα του. Κι' ὁ Στῆβενς τοὺς ἀπάντησε : «Ἐπειλάτὲ μοῦ πρῶτα, τὴ δική σας φωτογραφία». Ἐπὶ σήμερον ὁ Στῆβενς ἔχει μιὰ μοναδικὴ συλλογὴ ἀπὸ φωτογραφίας τῶν θαυμαστῶν του.

Ἡ Κάθριν Χίμπερν ἐμπάτασε ποῦ ἡμερῶν στὸ στούντιο ἕνα σύνδεσφόν της... ἐπειδὴ δὲν τῆς ἄρεσε τὸ πρόσωπό του !...

Ἡ Φέι Φανὴ παίξει πάντοτε σὲ μυστηριώδεις καὶ ἀνατογιαστικὰς ταινίες, γιὰτὶ ὑπὸ δόξαται τέλεια τὸ ὅλο τῆς φοβισμένης.

Ὁς πρωταγωνιστὴς τῆς νέας ταινίας «Ὁ σὺνδος τῆς Ἀμαζόνιας» ἔδειξεν ἡ Ἐλίζα Λάντιν γιὰτὶ ἔχει τὰ ὠραιότερα γόνατα τοῦ Χόλλυγουντ !

Τὸ σκίλι τῆς Τζέιν Κόκφορντ ζυγίζει πέντε κιλὰ περισσότερα ἀπὸ τὴν ἴδια !... ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ, Μάιος.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΛΟΒΕΡΑΟΥ

Πτομαι ὅτι καλύτερα νὰ δῶ τὴν κόρη μου γυναῖκα σας παρὰ γυναῖκα τους... Ἐχετε τὴν εὐχὴ μου... Ἐνα δάκρυ ἔλαμψε στὰ μάτια της... Πῆρε ἔπειτα τὸ χέρι τοῦ Σαντελοῦ καὶ τὸ χέρι τῆς κόρης της, τάσφιξε μὲ λαχτάρα, κι' εὐτυχισμένοι πειὰ ὅλοι μαζὺ ἐβήσαν ἀπὸ τὴν καμαρούλα, ἀφίγοντας τοὺς τρεῖς ὑποψηφίους ἀναίσθητους ἀπὸ τὸ μεθύσι...

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ ΑΝΑΛΑΤΑ

Μεταξὺ συζῶνων : — Ἄδριο, ἀγαπητέ μου, κλείνου εἰκοσιπέντε γρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ στεφανώθηκαν. Προεπὶ νὰ γιορτάσουμε τὴν εἰκοσιπέντα-τοῖδα τοῦ γάμου μας.

— Δὲν περιμένουμε ἄλλα πέντε χρόνια, ὅρθε γυναῖκα !

— Γιατὶ : — Γιατὶ νὰ γιορτάσουμε τὴν... «τρακαυτὰ» τῆς μας πόλεμο !

Μεταξὺ συζῶνων : — Ἡ αἰσία μου τῶς φαίνεται γραφτὴ νὰ πάω ἀντὶ ἡλίου.

— Καὶ βέβαια ἔπρεπε νὰ βορθεῖ ἕνας ἡλίου-θις, γιὰ νὰ πῶπ' ἐσένα τὴ στρίγγλα !...

Ὁ γιὰ τὸν ὁρ. — Ἡ δυσπεψία σας, ἀγαπητέ μου, προέγεται ἀπὸ τὴν κακὴ μάσησιν τῆς τροφῆς. Φροντίζετε λοιπὸν νὰ μασητε καλά. Γιατὶ σὰς τὴ βῶσε ὁ Θεὸς τὰ δόντια : Ὁ π ε λ ἄ τ ς. — Δὲν μοῦ τὰ βῶσε ὁ Θεός, γιὰτὸς μου. Τ' ἀγόρασα !...

Ὁ κύριος. — Γιάννη, τὸ πρωὶ σοῦ βῶσα ἕνα ἑκατοστάριο νὰ πᾶς νὰ μοῦ πῶς ταιγάρα. Τὰ ρέστα ποῦ τάβαλες :

Ὁ ὑπὲρ ἡ τ ς. — Στὸν... ἄισο, ἄδριο, καὶ ἔρθε τέσσερις !...

Ἐνας Ἑβραῖος ἑμπορὸς πῆγε μιὰ μέρα στὸ γραφεῖο ἑνὸς ὁμοεθνῶς του.

— Καλὴμέρα, Λεβὶ, τοῦ εἶπε.

— Καλῶς τὴν Μοῦσῃ... Τί τρέχει ; Σὲ βλέπω κάπως ταραγμένον.

— Ἐρχομαι νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω κάτι ποὺ σ' ἐνδιαφέρει.

— Ἐλεῖνα ;... Λέγε γρήγορα, γιὰτὶ ἀρχίζω ν' ἀνησυχῶ.

— Ἀχ !... πὼς νὰ σοῦ τὸ πῶ ;... Ὁ ταμίας σου γιὰς τὸ θράδυ...

— Τί ; τί ;... Λέγε γρήγορα... Ἀχ ! Ὡς μου π' ἔκλεισε !...

— Ὅχι ! Ὁ ταμίας σου γιὰς τὸ θράδυ ἦταν μαζὺ μὲ τὴ γυναῖκα σου σ' ἕνα πολὺ ὁποῖο μπάρ.

Καὶ ὁ Λεβὶ, κρινώντας ἕνα στεναλὸ ἀνακουριστῶς.

— Ἀχ !... Αὐτὸ ἦταν, καὶ διάταξε νὰ μοῦ τὰ πῆς : Ἀδερφέ, πῆγες νὰ μὲ τραβήξῃς...

Ἐνας κανονικοῦς κύριος, φοροκωλύμενος καὶ μὲ μιὰ ἀπογοηστὴ ἐλπίδα ἐπιδοκίμα καὶ κραυγαλέα ἀπάνω στὴν ὑποστράγγι καὶ καὶ τοῦ, πῆγε μιὰ μέρα στὸ ἀτελιῖ ἑνὸς γνωστοῦ καλλιτέχνη.

— Ἡδὲλα, κύριε ζωγράφε, νὰ μοῦ ζωγραφήσετε τὸ πρό

Πάνω στο ακρωτηριασμένο κορμί είχαν δέσει τη Χοά Βάν

Σ' ένα από τα καλύτερα σπείρια του Σοντάι, σε μια μεγάλη επαρχία της Κίνας, κοντά σ' ένα απέραντο κίτρο με κίτρινα χρυσάνθεμα, έζησε ο σοφός Ντόγκ, με τα παιδιά του, τις εταίρες του και την πρώτη σύζυγό του, που την έλεγαν Χοά Βάν, δηλαδή 'Εσπερινό Λουλούδι. Η πολιτεία εκείνη ήταν σχεδόν γαλλική. Οι πανδαρίνοι, οι αξιωματούχοι, οι δικαστές και οι σοφοί έλεγαν πως έπρεπε να τ' έβλεπαν καλά με τους Γάλλους, και να προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν τ' αγαθά του πολιτισμού τους. Της ίδιες γνώμης ήταν και ο Ντόγκ, χωρίς να πάει να πιστεύει ότι ο καλύτερος πολιτισμός του κόσμου ήταν εκείνος που του κληροδότησαν οι πρόγονοί του.

Κοντά στο σπίτι του σοφού αυτού Κινέζου, που ήξερε πάνω από έξη χιλιάδες γράμματα του αλφάβητου της πατρίδας του, ήταν ένα οίκημα στο οποίο έμεναν αποκλειστικά Γάλλοι αξιωματούχοι. Κάθε βράδυ, οι αξιωματούχοι αυτοί έδιναν στον κήπο και κονδέντιασαν με ώριμες λευκές γυναίκες, ντυμένες με μεγάλα χάρη. Η Χοά Βάν κρυμμένη πίσω από το παρατάγμα ενός παραθυριού του δωματίου της, μπορούσε να απολαύσει τις κυρίες εκείνες και να τις ζηλεύει για την τύχη τους, αφού μπορούσαν με τους άντρες...

Μια μέρα, ο σύζυγός της, ο Ντόγκ, της επέτρεψε να πάει να γνωρίσει με τις γαλλίδες για να μάθει πως φέρονται και τις συνήθειές τους και να προσπαθήσει να πάρει από αυτές ό,τι καλό είχαν. Στο σπίτι των λευκών έκαναν θερμή υποδοχή της Χοά Βάν. Και η νεαρά γυναίκα ξαναπέρασε πολλές φορές εκεί, ενθουσιασμένη από τη συντροφιά των γαλλίδων, που ήταν χαριτωμένες και υποχρεωτικές, και από την ευγένεια των Γάλλων αξιωματούχων. Της είπαν λόγια που δεν περίεργα με θερμή ερωτική ατιμωσία, που δεν μπορούσαν να τη δημιουργήσουν οι ψυχροί άντρες του τόπου της. Της μίλησαν για την ομορφιά της, την μεθυσαν από το λιβάνι της λατρείας των. Κι' ένα βράδυ, η Χοά Βάν, τρέμοντας από φόβο και χαρά, ακολουθούσε ένα Γάλλο αξιωματούχο, εκείνον που προτίμησε απ' όλους τους άλλους, σ' ένα μικρό σπίτι με άσπρους τοίχους, πράσινα παράθυρα και κόκκινη στέγη, που δοσκόταν έξω από την πολιτεία, κρυμμένο πίσω από αμυγδαλιές...

Όταν βγήκε από κείνη την ερωτική φωλιά, η Χοά Βάν ήταν πεσμένη, έπειδή για πρώτη φορά στη ζωή της είδε τόσο πρόχειρα έναν άνδρα να είναι ταπεινός κι ευγενικός σε μια γυναίκα. Από τη μέρα αυτή, κάθε βράδυ, μόλις διαλύει ο ήλιος, η Χοά Βάν έτρεχε στο μικρό σπίτι, όπου την περιμένε ο φίλος της με ανοιχτή αγκαλιά. Κοντά του, η Χοά Βάν δεν εύρισκε μονάχα την αγάπη, αλλά και την ευχαρίστηση να μαθαίνει γίνετα στους μακρινούς κόσμους που μένουν οι λευκοί. Σιγά-σιγά είχε μάθει όλες τις συνήθειες και τις προτιμήσεις τους. Η ψυχή τους, που αποτελούσε ως τότε αίνιγμα για αυτήν, δεν είχε πια κανένα μυστικό για τη γυναίκα του Ντόγκ. Και η Χοά Βάν εύγνωμονούσε το Γάλλο φίλο της και για τον έρωτα που της χάρισε και για τα θαυμαστά και περίεργα πράγματα που της έμαθε.

Όστόσο, οι γείτονες είχαν καταλάβει τι γινότανε. Μερικοί απ' αυτούς σκανδαλίστηκαν βλέποντας τη Χοά Βάν να βγαίνει κάθε βράδυ από το σπίτι της—ένω ο σύζυγός της μελετούσε στο δωμάτιό του τα βιβλία του, κατινίζοντας την πλάκα του—και να τραβάει για την έξοχ. Την παρακολούθησαν, την είδαν να μπαίνει στο άσπρο σπίτι, που η...

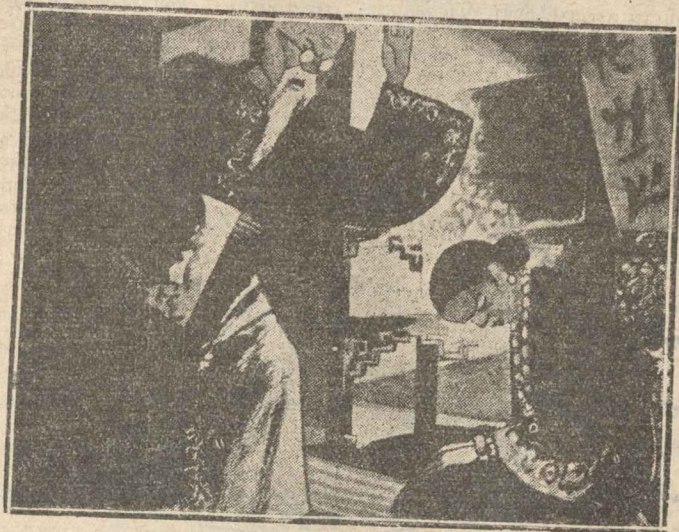
ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΗΣ ΕΝΟΧΗΣ

Ερωτευμένος άντρας να είναι ταπεινός κι ευγενικός σε μια γυναίκα.

Από τη μέρα αυτή, κάθε βράδυ, μόλις διαλύει ο ήλιος, η Χοά Βάν έτρεχε στο μικρό σπίτι, όπου την περιμένε ο φίλος της με ανοιχτή αγκαλιά. Κοντά του, η Χοά Βάν δεν εύρισκε μονάχα την αγάπη, αλλά και την ευχαρίστηση να μαθαίνει γίνετα στους μακρινούς κόσμους που μένουν οι λευκοί. Σιγά-σιγά είχε μάθει όλες τις συνήθειες και τις προτιμήσεις τους. Η ψυχή τους, που αποτελούσε ως τότε αίνιγμα για αυτήν, δεν είχε πια κανένα μυστικό για τη γυναίκα του Ντόγκ. Και η Χοά Βάν εύγνωμονούσε το Γάλλο φίλο της και για τον έρωτα που της χάρισε και για τα θαυμαστά και περίεργα πράγματα που της έμαθε.

Όστόσο, οι γείτονες είχαν καταλάβει τι γινότανε. Μερικοί απ' αυτούς σκανδαλίστηκαν βλέποντας τη Χοά Βάν να βγαίνει κάθε βράδυ από το σπίτι της—ένω ο σύζυγός της μελετούσε στο δωμάτιό του τα βιβλία του, κατινίζοντας την πλάκα του—και να τραβάει για την έξοχ. Την παρακολούθησαν, την είδαν να μπαίνει στο άσπρο σπίτι, που η...

Η Χοά Βάν έκανε τρεις μετανοίες

ταν κρυμμένο πίσω από αμυγδαλιές, και όταν έμαθαν πως το σπίτι εκείνο το είχε πάρει ένας Γάλλος αξιωματούχος, θεώρησαν υποχρέωσή τους να ειδοποιήσουν το σοφό Ντόγκ για τη συμφωρία που τον βρήκε...

Μα ο Ντόγκ χαμογέλασε... 'Όχι! δεν είχε να φοβηθεί τίποτα από τη γυναίκα. Μήπως δεν της είχε επιτρέψει ο ίδιος να σπείρει στο σπίτι των λευκών, για να μαθαίνει τους πρόπους τους και τα μυστικά τους παράξενον πολιτισμού τους. Κάθε βράδυ, όταν έβλεπε τη Χοά Βάν να λησ λόγια και να κάνει χειρονομίες της φίλης της, χαμογελούσε, γιατί ήξερε πως ο σύζυγός του τα έμαθε αυτά στο σαλόνι των Γάλλων. 'Όταν την έβλεπε να βάζει δαχτυλίδια, να κάθεται στο σκαμνί με το ένα πόνο πάνω στο σκαμνί με το άλλο, να αράχεται και να τραγουδάει και άγνωστα τραγούδια, πάλι χαμογελούσε, γιατί ήξερε πως και αυτά η γυναίκα του τα είχε μάθει στο σπίτι των Γάλλων...

Δεν υπήρχε, λοιπόν, κανένας λόγος να ανησυχού ο Ντόγκ.

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΕ ΠΟΥΒΟΥΡΒΙΑ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΗΣ ΕΝΟΧΗΣ

Και η μέρες περνούσαν ήσυχες και αμείλικτες και για το σοφό Ντόγκ και για τη γυναίκα του.

Σαφινάκι όμως, ο μοναχογιός του οικοδεσπότη έπρεπε βαρετά άφοροτος. Η Χοά Βάν λησμονούσε το φίλο της για να άφροισα στο παιδί της. Και το περιτομήθηκε τόσο καλά, ώστε μπόρεσε να το γλυτώσει από βέβαιο θάνατο...

Ένα βράδυ ο Ντόγκ, ήταν καθισμένος σταυροπόδι μπρος σ' ένα σκαμνί, στο οποίο ήταν τοποθετημένη μια μεγάλη πλάκα με χαραγμένα πάνω της τα όνομα των προγόνων του. Ο Ντόγκ κτύπησε το τελευταίο όνομα—του γιου του και γελοίοσε από ευχαρίστηση με τη σκέψη, ότι ο γιός του δεν πέθανε και ότι δεν θα σπέντανε τόσο γρήγορα η γενιά του.

Τη στιγμή εκείνη μπήκε μέσα η γυναίκα του. Ο Ντόγκ την κτύπησε με ευγνωμοσύνη. Αυτή έβγαλε το γιό του από το θάνατο... 'Η καρδιά του γέρου σοφού άρχισε να χτυπάει πιο δυνατά, και τα μικρά ματάκια του πέταξαν παράξενες σκέψεις πίσω από τα γυαλιά τους.

—'Ελα εδώ, είπε της Χοά Βάν. Κάθισε κοντά μου. Άπονε είσαι ωραία...

Ολη τη νύχτα έμεινε η Χοά Βάν σ' αυτή τη στάση, γονατισμένη μες στη σκιά και τη σιωπή, σαν ασπασμένη κοίτλα. Ξέρει τώρα ότι την περιμένει σκληρή τιμωρία. Ποιά θα είναι αυτή η τιμωρία; Θα την κρεμάσουν; Θα βάλουν ένα έλατο να τα πατήσουν το κεφάλι της με το πόδι της; 'Η θα τη δέσουν σε μια σκεδία και θα τη ρίξουν στο ρεύμα ενός ποταμού;... Τι σημασία όμως έχει πια να είναι το τέλος της; Αφού δεν έχει καμιά ελπίδα σωτηρίας, αφού κανείς στον κόσμο δεν θα μπορέσει να σώσει ούτε αυτήν, ούτε και τον φίλο της τον Γάλλο...

Τι να κάνει άραγε αυτή τη στιγμή ο φίλος της; Μαντεύει άραγε την αγωνία της; Μα όχι! 'Όχι! Θα γελούσε τώρα με τις γυναίκες της φυλής του, θα γελούσε και θα τραγουδούσε, πινοντας από τ' αφοσιωμένα εκείνα κρασιά που άγαστον τόσο οι λευκοί! Και η Χοά Βάν θα σόβητε πολύ σύντομα από τη μνήμη του!

Και η Χοά Βάν εξακολουθεί να μένει γονατισμένη μέσα στη βαθιά και σιωπηλή νύχτα—μια από τις ανριάδες νύχτες που πέσαναν πάνω από την παλιά αυτοκρατορία. Οι νόμοι, οι κόδικες, η παραδόσεις και τα έθιμα του τόπου αυτού βαρύναν τώρα σαν άσπρα βουνα τους λεπτούς ώμους της, την τριφερή ψυχή της. Πως μπορούσε η Χοά Βάν να αποτινάξει από πάνω της αυτό το βάρος διεικλήρων αιώνων;

Έξωφρα, μέσ' στο σκοτάδι, η Χοά Βάν είδε ένα χέρι να της δίνει ένα χάρι χατί. Κατάλαβε τι σήμαινε αυτό. 'Επρεπε να χαλάρει, να μεθύσει, για να μπορέσει να αντισταθεί αφορα τον θάνατο. Και, χωρίς τον παραμυθιστικό διαταγμό, πήρε το χάρι, το κατόπι και βίαια άρχισε να προετοιμάζεται για το μεγάλο ταξίδι. 'Άλειψε με τριανταφυλλόλαδο τα μολύδια της, έδεσε με μεταξωτές κορδέλλες, άνοιξε τα χέρια της στα γόνατά της κι έκανε την προσευχή των μελλοθανάτων. Περιμένε με καρτερία να ύπνοστη την τιμωρία που έβλεπαν οι νόμοι στις ένοχες σκέψεις. 'Επρεπε να τιμωρηθεί για να μείνει αμείλικτη η πλάκα με τα όνομα των προγόνων του συζύγου της. Αυτό άπαιτούσε η λογική και η δικαιοσύνη...

Την ίδια νύχτα οι άνθρωποι του Ντόγκ έπασαν τον Γάλλο που τριγυρούσε έξω από το σπίτι της Χοά Βάν, με την ελπίδα να δη την αγαπημένη του, και τον μετέφεραν σ' ένα από τα υπόγειά του οικήματος.

Σ' ένα υπόγειο τόσο βαθύ, ώστε η Χοά Βάν δεν μπόρεσε να άκουσει σαρακατικά θραύσματα πόνο που έδιναν από κει-κάτω... Και την άλλη μέρα το μεσημέρι, σε μια άκρη του ποταμού, πάνω σε μια πόρνη σκεδία, ήταν δεμένος ο άμαρτωλός και άκαρτοηρισμένος κορμός του Γάλλου... Τον είχαν κρεμάσει τα πόδια, που...

Τον είχαν κρεμάσει τα πόδια, που...

Τον είχαν κρεμάσει τα πόδια, που...

Τον είχαν κρεμάσει τα πόδια, που...

Τον είχαν κρεμάσει τα πόδια, που...

Τον είχαν κρεμάσει τα πόδια, που...

Η ΜΟΔΑ

Κ' έφ'ετος, όπως κάθε άνοιξη, θα έινε πάλι της μόδας τα ριγέ και σκοτεινά ύφασματα. Άλλ' έφ'ετος τα ύφασματα αυτά δεν θα τα ίδιουμε μόνο σε κοστούμια σπό, αλλά και σε άπορηματινά ταγιέρ κι' επανωφόρα.

Θα ίδιουμε και φορέματα άποτελόμενα από φουότα μονόχρωμη και κορσάο ρεγέ ή σκοτεινίκο. Θα ίδιουμε ακόμα ύφασματα ρεγέ και σκοτεινίκα όχι μόνο μάλινα, αλλά και βαμβακερά και μεταξωτά, ακόμα και λινά. Με φορέματα δε μονόχρωμα θα φορέσουμε ζακέτες ή μπλεζέρ σκοτεινίκα.

Η μόδα των σκοτεινίκαν θα φτάσει έφ'ετος και μέχρι των παπουτσιών. Έτσι θα ίδιουμε χαριτωμένα γούβια, ή σκορπίνια σκοτεινίκα, τα οποία θα κάνουν ακόμα καλύτερη έντύπωση, με μια σκούρα τολαλέττα, μανίξη ή μιλέ-μαρέν. Έννοείται ότι τα χιπιτά σκοτεινίκα ύφασματα δεν πηγαίνουν παρά σε νέες κυρίες, και έινε πολύ κατάλληλα και για φορεμάτκινα μικρών κοριτσιών.

Θα ίδιουμε έπίσης και διάφορα άξενωάρ από ύφασμα σκοτεινίκο, τσάντες, άμπελλες, έσθρες, μαντήλια και ρεβό γαντιών.

Φαίνεται, τέλος, ότι όχι μόνο την άνοιξη, αλλά και το καλοκαίρι θα έινε άν-φρόγκ τα σκοτεινίκα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Τίποτα δεν έινε τόσο ωραίο, όσο ένα καλοκαλιμένο χέρι με κρινένια δάχτυλα και ούβια νύχια.

Βέβαια, τ' όραιο χέρι έινε κι' αυτό ένα από τα σπάνια όωρα της φύσεως, αλλά κι' ένα χέρι που δεν έινε τέλειο, μπορεί να όμορφώσει άκριτά άν το περιτομήσει.

Και πρώτ' απ' όλα, πρέπει να περιτομήσετε τα νύχια σας. Για να τα καθαρίσετε καλά, πρέπει να τα τρίβουμε κάθε μέρα με λίγο χυμό...

I) Χτένισμα για μαύρα μαλλιά, μ' έλαφρές ονγλασών και μικρές μπονίκες. II) 'Ιδιόρρυθμο χτένισμα, με μαυνίκες βερνικωμένες. III) Χτένισμα άπλό με χωρίστρα δεξιά, και με ρουλιό πλάι και πίσω. IV) Χτένισμα μ' έλαφρές ονγλασών και με λίγες μπονίκες επάνω στ' αυτιά.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τά καλλυντικά, ή μόδα, το σπίτι, ή κουζίνα, κλπ.)

λεμονιο ή με νερό όξυγονούχο, έτσι, ώστε το ύγρο να έισαχωρή άνάμεσα στο νύχι και το δέρμα.

Έξαιρετική όμορφιά και λαμπρότητα δίνει στα νύχια το τριψίμο μ' ένα κομμάτι δέσμα, βουτηγμένο στην έξης σκόνη:

Bi-oxysde d'étain 10 gr.
Oxyde de zinc 5 »

Εάν τρίβετε τα νύχια σας με το μύρια αυτό, θα μπορείτε να πλένετε κατόπιν τα χέρια σας, χωρίς να χάνεται ή γυαλάδα των νυχιών.

Είπε, τέλος, εύγενικότερο να γυαλίζουμε άπλώς τα νύχια μας, παρά να τα κοκκινίζουμε με διάφορα βερνίκια, τα οποία και δεν άντέχουν στο πλύσιμο.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Θέλετε να έχετε τώρα την άνοιξη ένα άσπνήστο κρεμαστό κήπο; Πάρτε ένα μεγάλο σφουγγάρι, μουσκεψατέ το καλά και σκορπίστε μέσα στους πόρους του, όσο βελύτερα μπορείτε, σπόρους μαρών άνορηξητικών φυτών.

Του έιναν κόμης τα χέρια, που χείδεσαν έρωταί το σώμα της. Τον είχαν βγάλει τα μάτια, που αντίκρισαν τους κρυμμένους θραυρούς της.

Του έιναν έσοχίσει τ' αυτιά, που άκουσαν τα έρωταί λόγια της. Τον είχαν κόμης τη γλώσσα, που ψιθύρισε όρκους αωνίας αγάπης.

Και είχαν βάλλει τα κομμένα αυτά μέλη σ' ένα τσουβάλι που το έδεσαν κι' αυτό στη σκεδία.

Κι' επάνω στον ακρωτηριασμένο κορμό του Γάλλου είχαν δέσει τη Χοά Βάν, ζωντανή και άνέπαχη, για να σναισαθανή βαθύτερα την τιμωρία της... Τα μισάνυχτα χείλη της ήταν κολιμένα πάνω στο ματωμένο σώμα του φίλου της. Τα γόνατά της άκουμπούσαν πάνω στα κομμένα γόνατα του Γάλλου...

Σε λίγο πλησίασε κάποιος κι' έλινε τη σκεδία. Το ρέμμα του ποταμού την παρέσυρε άμέσως μακριά. Κανείς δεν είχε το δικαίωμα να σταματήσει αυτή τη σκεδία και να λυθορώση τη ζωντανή γυναίκα. Οι κάτοικοι των χωριών, από τα όποια θα περνούσε ή σκεδία, ακολουθώντας το ρέμμα του ποταμού, θα κατάλαβαν πως ή γυναίκα εκείνη ήταν ένοχη και θα την άφιναν να ύπνοστη την τιμωρία της ως το τέλος... Και ή σκεδία θα έξακολουθούσε το δρόμο της, ως το σημείο όπου τα νερά του ποταμού γύνονται στον άπέραντο όκεανό, συνδυομένη από τα μαύρα σύννεφα και τ' άπαιστα κορμίσματα των πεινασμένων κορακιών...

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΕ ΠΟΥΒΟΥΡΒΙΑ

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΕ ΠΟΥΒΟΥΡΒΙΑ

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΕ ΠΟΥΒΟΥΡΒΙΑ

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΕ ΠΟΥΒΟΥΡΒΙΑ

ΤΑ ΝΕΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

I) Χτένισμα για μαύρα μαλλιά, μ' έλαφρές ονγλασών και μικρές μπονίκες. II) 'Ιδιόρρυθμο χτένισμα, με μαυνίκες βερνικωμένες. III) Χτένισμα άπλό με χωρίστρα δεξιά, και με ρουλιό πλάι και πίσω. IV) Χτένισμα μ' έλαφρές ονγλασών και με λίγες μπονίκες επάνω στ' αυτιά.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τά καλλυντικά, ή μόδα, το σπίτι, ή κουζίνα, κλπ.)

λεμονιο ή με νερό όξυγονούχο, έτσι, ώστε το ύγρο να έισαχωρή άνάμεσα στο νύχι και το δέρμα.

Έξαιρετική όμορφιά και λαμπρότητα δίνει στα νύχια το τριψίμο μ' ένα κομμάτι δέσμα, βουτηγμένο στην έξης σκόνη:

Bi-oxysde d'étain 10 gr.
Oxyde de zinc 5 »

Εάν τρίβετε τα νύχια σας με το μύρια αυτό, θα μπορείτε να πλένετε κατόπιν τα χέρια σας, χωρίς να χάνεται ή γυαλάδα των νυχιών.

Είπε, τέλος, εύγενικότερο να γυαλίζουμε άπλώς τα νύχια μας, παρά να τα κοκκινίζουμε με διάφορα βερνίκια, τα οποία και δεν άντέχουν στο πλύσιμο.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Θέλετε να έχετε τώρα την άνοιξη ένα άσπνήστο κρεμαστό κήπο; Πάρτε ένα μεγάλο σφουγγάρι, μουσκεψατέ το καλά και σκορπίστε μέσα στους πόρους του, όσο βελύτερα μπορείτε, σπόρους μαρών άνορηξητικών φυτών.

Του έιναν κόμης τα χέρια, που χείδεσαν έρωταί το σώμα της. Τον είχαν βγάλει τα μάτια, που αντίκρισαν τους κρυμμένους θραυρούς της.

Του έιναν έσοχίσει τ' αυτιά, που άκουσαν τα έρωταί λόγια της. Τον είχαν κόμης τη γλώσσα, που ψιθύρισε όρκους αωνίας αγάπης.

Και είχαν βάλλει τα κομμένα αυτά μέλη σ' ένα τσουβάλι που το έδεσαν κι' αυτό στη σκεδία.

Κι' επάνω στον ακρωτηριασμένο κορμό του Γάλλου είχαν δέσει τη Χοά Βάν, ζωντανή και άνέπαχη, για να σναισαθανή βαθύτερα την τιμωρία της... Τα μισάνυχτα χείλη της ήταν κολιμένα πάνω στο ματωμένο σώμα του φίλου της. Τα γόνατά της άκουμπούσαν πάνω στα κομμένα γόνατα του Γάλλου...

Σε λίγο πλησίασε κάποιος κι' έλινε τη σκεδία. Το ρέμμα του ποταμού την παρέσυρε άμέσως μακριά. Κανείς δεν είχε το δικαίωμα να σταματήσει αυτή τη σκεδία και να λυθορώση τη ζωντανή γυναίκα. Οι κάτοικοι των χωριών, από τα όποια θα περνούσε ή σκεδία, ακολουθώντας το ρέμμα του ποταμού, θα κατάλαβαν πως ή γυναίκα εκείνη ήταν ένοχη και θα την άφιναν να ύπνοστη την τιμωρία της ως το τέλος... Και ή σκεδία θα έξακολουθούσε το δρόμο της, ως το σημείο όπου τα νερά του ποταμού γύνονται στον άπέραντο όκεανό, συνδυομένη από τα μαύρα σύννεφα και τ' άπαιστα κορμίσματα των πεινασμένων κορακιών...

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΕ ΠΟΥΒΟΥΡΒΙΑ

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΕ ΠΟΥΒΟΥΡΒΙΑ

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΕ ΠΟΥΒΟΥΡΒΙΑ

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΕ ΠΟΥΒΟΥΡΒΙΑ

μάτες όχτώ μέρη νερού, ένα μέρος ξόδι και ένα μέρος άλάτι.

Έπειτα χύνετε επάνω στην επάνεια έλαιόλαδο, τόσο όστε να σχηματισθή ένα στρώμα δύο εκατοστών.

Το λάδι αυτό θα έμποδισή τη συσφίξεα του άέρος και θα έξασφαλίσή τη διατήρησή της ντομάτας.

ΓΙΑ Τ' ΑΥΤΙΑ ΣΑΣ

Αν τύχει κάποτε να μπη μέσα στο αυτί σας ένα μικρό έντομο, κουνούπι ή μυγίτσα, πρέπει να χύσετε μέσα στο αυτί άκριτά ζεστό νερό και να γείρετε προς το μέρος του αυτιού. Αυτό φτάνει για να βγί ή έντομο.

Οι πόνοι του αυτιού περνούν κατόπιν με την έπίθεση ενός μικρού σακακουλιού, γεμάτου με πολύ ζεστό στεγνό τίποτο.

ΓΙΑ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ

Για τόν πονόδοντο έινε πολύ άποτελεσματικό το έξής άπλόστατο μέσον:

Βρέχετε ένα κομμάτι βαμβάκι σε βάμμα βενζόνης, ή γαρυφάλου, ή άκνιμα και λαιού, και το βάψετε στο πονεμένο δόντι. Κι' άν δεν πάψει τελείως ο πόνος, πάντως θα βρήτε μεγάλη άνακούφιση.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Μή φωνάζετε ποτέ όταν μιλάτε. Δεν πρέπει βέβαια και να μιλάτε πολύ σιγά, ώστε να μη μπορούν να καταλάβουν ό άλλοι τί λέτε, αλλά δεν έινε και καθόλου ευγενικό να μιλάτε πολύ δυνατά. Αυτό προσδίδει μεγάλη έλλεικν καλής άνατορηής και πολλήν νευρικότητα, όπως και ή γρήγορη και άτελείωτη όμιλία.

Μιλάτε σε μέτρον τόνο, άργά, καθαρά, και όχι άδίστατα. Άφίνετε καρό στους άλλους να καταλάβουν τί έπιατε από αυτά, με κροκούς αυτών ημερών, και με σολάτα πρόσσης όμης.

Μή κάνετε χειρονομίες όταν μιλάτε και προάιναν μη ζητάτε να έπιστήσετε την προσοχή του συνομιλήτου σας με διάφορα σποφίσματα ή έπιδείξεις των χεριών. Είπε μια πολύ χυδαία συνήθεια.

Μή μιλάτε όλο για τον έαυτό σας, μην κατηγορείτε τους άλλους, αλλά και να μη σιωπάτε όταν κατηγορούν μια φίλη σας. Υποτασσάστε την λεπτή, διακριτικά, άποστομώνας τους φλύαρους με μια φράση σαν αυτή:

—Μου κάνει καρό ν' άκούω να κατηγορούν τις φίλες μου.

Μή γελάτε έπισως πολύ δυνατά. Το υπερβολικό γέλιο, έκτός που έινε άπιο, άσχημίζει τη φυσιογνωμία.

Όταν μια κούρα μεγαλείτερό σας σας προσφέρει γάλλο, σηκώστε για να το πάρετε από τα χέρια της. Οι κούρα, σε μια παρουσία παρίστασι, θα σηκωθούν και όταν ή κούρα έινε νέος.

ΤΟ ΓΑΥΚΙΣΜΑ ΣΑΣ

Ανακατεύετε 30 γραμμάρια έλαιο φιλή, με 30 γραμμάρια έμμενη σοκολάτα. Προσθέτετε δυο κόκκους αυγών και από επάνω ρίχνετε λίγο-λίγο, ψηλασά, 100 γραμμάρια άκτερο καλαμακόφι και κατόπιν προσθέτετε 100 γραμμάρια βούτυρο μισωμένο.

Προσθέτετε ακόμα τα δυο άσπανά των αυγών, χτυπημένα άσκέτα, και 30 γραμμάρια άμυγδαλά καθαρισμένα και κομμένα σε λεπτά κομμάτια.

Χύνετε το μύγμα σε μια φόρμα και ή βαπτισμένη και το φέρετε επάνω τέσσερα της ώρας, σε μέτρο φούρνου.

Το γάλλισμα αυτό έινε πολύ-πολύ όραιο.

Η ΔΙΣ ΔΙΑΝΑ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΘΑΥΜΑΣΤΟΥ

(Ποιό ήταν τό πρώτο γράμμα που έλαβαν ή Σύλβια Σίντνεϋ, ή Κώνστανς Μπένετ, ή Άννιτα Παιητς, ή Κράουφορντ, ή Σήρερ).

ΤΙ είνε ή φήμη; Ποιός είνε περιήμος; Με ποιό μέτρο μπορεί κανείς να μετρήσ ή φήμη; Μπορούμε παραδείγματος χάριν, να πούμε περίημο έναν μεγάλο «άστερα» της δόξης έπειδή τόν θαυμάζουν τόσο οι Παπoύα, όσο και οι Έσκιμoύοι κ' επειδή ξετρελλάνει τόν κόσμο στόν «Άγιο Φραγκίσκο» όπως κα στη Νίκαια; Άν αυτό είνε ή φήμη, τότε έχουμε βρεί τό μέτρο της. Μά δεν είνε μόνο αυτό. Πρέπει να δοούμε κ' ένα τρόπο για να καθορίσουμε τήν κλίμακά της. Πώς μπορεί κανείς ν' αποδείξει ότι ή Γκρέτα Γκάρμπο είνε πo διάσημη από τήν Τζoάν Κράουφορντ; Υπόρχει άραγε τρόπος και ύπόρχει άνθρωπος πού μπορεί να μάς δώσει μιά τέτοια απάντησ; Ναι. Υπόρχει κάποιος. Κι' αν σάς άπορώξει αυτό τό ζήτημα, πηγαίνετε να ζητήσετε τα φώτα τού μιστέρ Ό Μπριέν.

Ποιός είνε τώρα αυτός ο μιστέρ Ό Μπριέν; Κανένας «άστρος» της κινηματογραφικής κριτικής ή κανένας μεγαλοεπιχειρηματίας τού κινηματογράφου; Κάθε άλλο! Ό μιστέρ Ό Μπριέν είνε απλούστατα ο ταχυδρόμος τού Χόλλυγουντ ή, αν θέλετε καλύτερα, ο διευθυντής τού κεντρικού ταχυδρομείου της «φιλμοπολίτεως». Ό άνθρωπος αυτός έχει βρεί έναν αλάθευτο τρόπο και μπορεί να σάς αποδείξει γιατί ο Σαρλόκ, παραδείγματος χάριν, είνε πo διάσημος από τόν Μπάστερ Κητόν ή γιατί ή Νόρμα Σήρερ είνε λιγότερο διάσημη από τη Μάρλεν Ντήτριχ.

Ό μιστέρ Ό Μπριέν μετράει τή φήμη με τό κιλό. Κάθε τόσο ζυγίζει τούς «άστρους» πού λάμπουν στο στερέωμα τού Χόλλυγουντ ή μάλλον ζυγίζει τήν... αλληλογραφία τους, κ' από τό βάρος της μπορεί να σάς πη ποιά άστρο έχει στόν άστερισμό της διασημότητας ο τάδε ή ο δείνα «άστέρας».

Ποιός είνε λοιπόν ο μεγαλύτερος, ο ήλιος τού Χόλλυγουντ, γύρω από τόν όποιον περιστρέφονται όλοι οι άλλοι; Ό μεγαλύτερος «άστέρας» έξαιρουμένης να είνε ή Γκρέτα Γκάρμπο, γιατί ή «Βορεινή Στρίγ» λαμβάνει κάθε ήμέρα 1200 γράμματα! Έπειτα έρχεται ή Τζoάν Κράουφορντ με 21.128 γράμματα τόν μήνα, ο Γκoύο Κούπερ με 19.618, ή Άννιτα Παιητς με 15.000, ή Μάρλεν Ντήτριχ με 14.320, ή Ταϊλoύλα Μπάνγκεντ. ή Τζoάν Χάρλοου και ή Μπέττυ Κόμπον με 12.000...

Αυστηρός όμως ο διευθυντής τού Ταχυδρομείου τού Χόλλυγουντ δεν θέλησε ποτέ να δημοσιεύη ένα πλήρη πίνακα τού μέσου όρου της μηνιαίας αλληλογραφίας των «άστέρων». Και έξέρετε γιατί; Γιατί τού τό απαγόρευαν οι ίδιοι οι «άστρες»!... Γι' αυτό ο μιστέρ Ό Μπριέν άρκειται μόνο σε μερικάς... άδιαφορίες. Η μόνη στατιστική πού δημοσίευε ήταν ή έτήσια κίνησης τού Ταχυδρομείου του. Από αυτή λοιπόν φαίνεται ότι κατά τό 1932 όλοι οι «άστρες» τού Χόλλυγουντ έλαβαν από τούς θαυμαστές των 40 εκατομμύρια γράμματα!...

Τι τα κάνουν τώρα όλα αυτά τα γράμματα ή «ενεργείες» τού κινηματογράφου; Πολλές τα διαβάζουν

κ' απαντούν άμέσως στους θαυμαστές των. Άλλες πάλι άδιαφορούν και τά πετούν στο καλάθι. Ένα γράμμα όστόσο δλι μόνο δεν πετιέται ποτέ στο καλάθι, αλλά και φυλάγεται ζηλότυπα σάν τό πολυτιμότερο πράγμα τού κόσμου: τό «πρώτο φράιν λέττερ», δηλαδή τό πρώτο γράμμα πού έλαβαν οι άστέρες από έναν θαυμαστή τους! Είτε είνε γραμμένο σε χαρτί πολυτελείας, είτε σε φτηνό χαρτί, είτε τό έχει στείλει κανένας μαθητάρχης από τη Φλωρίδα, είτε κανένας όγδοντάρης «αράμερ» της Αριζόνας, αυτό τό γράμμα τού πρώτου θαυμαστού διαβάζεται και ξαναδιβάζεται κάθε τόσο από τόν «άστέρα», γιατί τό θεωρεί πάντα ως ένα «πρώτο-μυόνε»...

Τό «πρώτο φράιν λέττερ», κατοχυρωμένο από τόν καιρό, βρίσκεται πάντα μέσα σ' ένα όμορφο χάρδι και στολίξει είτε τό σαλόνι, είτε τό κμαρίνι της «ενεργείας».

Η Νόρμα Σήρερ, βοηθούμενη από τη μητέρα της, παραλαμβάνει τας χιλιάδας των επιστολών της αλληλογραφίας της.

Η Σύλβια Σίντνεϋ μού έξομολογήθηκε με άνέχεια τώρα τελευταία ότι έχει διαβάσει 864 φορές τό πρώτο «φράιν λέττερ» της, πού της τό είχε στείλει ένας έσωτερικός μαθητής ενός λυκείου τού Τεξάς... Είπε περίεργο ίσως, μα είνε αλήθεια. Όλα σχεδόν τα πρώτα «φράιν λέττερ» είνε γραμμένα από μαθητάρχες και μαθητρίτσες. Η Κώνστανς Μπένετ έλαβε τό πρώτο «φράιν λέττερ» της από ένα μικρό μαθητή τού Λος Άντζελες. Περιττό δέβαινα ν' αναφέρω ότι είνε γραμμένο σ' ένα φύλλο τετραδίου κ' ότι είνε γεμάτο όδοντογραφικά λάθη και μελανιές...

Μιά μαθητρία πάλι από τό Όχάιο έγραψε, έδω και τέσσερα χρόνια, ή Άννιτα Παιητς: «Δεν έξέρετε πόσο θα χαρώ, αν δo στήν απάντησή σας ότι αυτό τό γράμμα μου είνε τό πρώτο γράμμα πού λάβατε από μιά θαυμαστριά σας! Και έξέρετε γιατί; Γιατί διό μπορεί έτσι να λέω, ύστερ' από λίγα χρόνια, όταν θα έχετε γίνει πειν

ένος μεγάλος κινηματογραφικός «άστέρας»!... Έξέρετε; Έγώ έγραφα στήν Άννιτα Παιητς τό πρώτο γράμμα!»

Τό πρώτο γράμμα πού έλαβε ή Κoυλίν Μoύρ προήρχετο από ένα μαθητή, ο όποιος της έγραφε: «Έξέρετε ένα πολύ διασκεδαστικό κορίτσι! Δεν κάνετε τί μελαγχολική και δεν κλαίτε κάθε τόσο, όπως κλαίνε ή άλλες ήθοισοι τού κινηματογράφου. Έμένα μού άρέσουν οι χαρούμενοι «άστέρες» κ' όλοι οι φίλοι μου συμφωνούν μαζί μου...»

Ένας άλλο πάλι νεαρός δεκατέντε χρόνων έγραφε στήν Τζoάν Κράουφορντ: «Έχετε ένα υπέροχο σώμα. Άν μού στείλετε λοιπόν τή φωτογραφία σας, θα ήθελα μιά φωτογραφία σας με μαγιό για να τή δείξω με ύπερφηγεία στους φίλους μου!»

Τό ίδιο περίπου έγραφε και στη Μπέττυ Ντόβ ένας μαθητάρχης από τήν Κοννεκτικντ: «Κάντε μου τή χάρι, Μπέττυ Ντόβ, να μού στείλετε γρήγορα μιά φωτογραφία σας, γιατί θέλω να δείξω σ' όλους τούς φίλους μου πόσο είσαστε όμορφη!»

Όλα σχεδόν τα πρώτα γράμματα ζητούν μιά φωτογραφία τού «άστέρος». Μή νομίζετε όμως ότι όλα είνε γράμματα γεμάτα θαυμασμό. Όριστοι πού ήταν τό πρώτο «φράιν λέττερ» πού έλαβε ο Άδόλφος Μανζού από ένα δικηγόρο τού Πίττσμποργκ: «Δεν έξέρω γιατί σάς γράφω αυτό τό γράμμα. Θέλω όμως να σάς πω ότι δεν μού άρέσει διάλογο να έλέπω να διαπιστώσιν την αξία ενός ανθρώπου σάν κ' είσας. Τό «οίλω», στο όποιο σάς είδα, ήταν ήλιθιο! Όσο για τό ρόλο σας, μού φαίνεται ότι δεν άπάρχει πo άντιπαθητικός ρόλος απ' αυτόν. Όλος ο κόσμος σας περιφρονεί, γιατί δεν έξέρετε να εκμεταλλευθήτε τα προσόντα σας. Θα έπρεπε να παίξετε πάντα σοβαρούς ρόλους, τόν κύριο τού κα

λού κόσμου!»

Οι «άστέρες» απαντούν άμέσως στα πρώτα τους «φράιν λέττερ» και δεν παραλείπουν ποτέ να ευχαριστήσουν τή φωτογραφία τους με μιά κολεκτιβική άφιέρωση. Κι' απαντούν οι ίδιοι, κ' όχι με τό γραμματέα τους, σ' εγκάρδιο ύφος σ' αυτόν τόν πρώτο θαυμαστή τους, γιατί έλπίζουν ότι θα τούς φέρη... γούρι και γι' αυτό δεν θέλουν να τόν διασρεοτήσουν.

Η Τζoάν Χάρλοου μού έλεγε ότι ή απάντησ πού έστειλε σάν πρώτο θαυμαστή της, έινε φοιτητή τού Πανεπιστημίου της Κολομβία. Ήταν μιά τρελή έρωτική έξουολήσισ! Έπειδή όμως είνε τωπoά δεισιδαιμόνη, νομίζει τώρα ότι αυτή ή άσυλληόστη απάντησ της της έφερε δυστυχία. Κι' ίσως να μιν έχη άδικο, γιατί ή άισθηματική ζωή της είνε γεμάτη σκάνδαλα και άτυχούς έρωτες...

Τό πρώτο «φράιν λέττερ» πού έλαβε ή Έσθέρ Ράιςτoν ήταν από τόν... αδελφό της! Ό Τζoάν Ράιςτoν, έμπορος γυναικικών στoν Άγιο Φραγκίσκο, αν και στην αρχή τήν έμάλυνε πού πήγε στο Χόλλυγουντ δίχως τήν άδεια της οικογενείας της, στο τέλος της ενόχλησιν να γίνη ο μεγαλύτερος «άστέρας» τού κινηματογράφου...

Η Νόρμα Σήρερ πάλι, ένα μήνα μετά τήν προδότη της πρώτης ταινίας της έλαβε πέντε γράμματα! Μά δεν δυσκολεύτηκε να βρη πού ήταν τό πρώτο «φράιν λέττερ», γιατί είχαν όλες διαφορετικές ημερομηνίες. Τό πρώτο λοιπόν, τό είχε γράψει μιά μηδιστορούα από τόν Σάν Ντιέγκο κ' ούτε πoύ, ούτε λίγο της έπαισε να τή βοηθήσιν να γίνη κ' εκείνη κινηματογραφικός «άστέρας»! Τι έπρεπε τώρα να της απαντήσ ή Νόρμα Σήρερ; Να της άρννησ; Κι' αν αυτό της έφαινε γροσουζιά; Άποκρίσεις λοιπόν να τήν προσκαλέσιν στο Χόλλυγουντ κ' όταν ή φιλόδοξη μηδιστορούα έπαισε από τό Σάν Ντιέγκο, τήν έόλησ έσο μπορούσε με τίς συνήλές της και με τίς σχέσεις της. Και σήμερα, ή Πέττυ Μoκκετ, ή εφοστατευομένη της Σήρερ, ίσως τή λένε, είνε ένα από τα καλύτερα «μπέμπη»-σάρες» τού Χόλλυγουντ.

Τό μόνο «πρώτο φράιν λέττερ» πού έμεινε δίχως απάντησ και πού τό έξέρι όλος ο κόσμος στη «φιλμοπολίτεω» είνε εκείνο πού έλαβε μιά ήμέρα ή χαριτωμένη Μαίρη Φίλιν. Ένας νεαρός θαυμαστής της από τό Γκάλλεσταν της έγραφε ότι θα περιμένα σ' όλη τή ζωή για να παντρευτή μιά ήμέρα ένα κορίτσι σάν τή Μαίρη Φίλιν, προσθέτοντας ότι είχε κληρονομήσει από τόν πατέρα τόν 1000 δολάρια κ' ότι ή Μαίρη κ' αυτός θα μπορούσαν έτσι να ζήσουν άνετα, δίχως να είνε ύποχρεωμένοι να δουλεύουν... Πιά φαντασθήτε! Με χίλια δολάρια!

Είπε τόσο περίεργα και τόσο διασκεδαστικά αυτά τα πρώτα «φράιν λέττερ» τόν «άστέρα»!...

A. M. MONTGOMERY

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Η μεγάλη έπιτυχία των «Παναθηναίων»

Ανέκδοτα άπ' τή ζωή τού Τρότσκι

διατελούσε υπό τήν έπιδραση τού έθνικισμού των Γάλλων σοσιαλιστών. Μονάχα στη Βορκελώνη ύπάρχαν σοβαρές άντιθέσεις μεταξύ τών συνδικαλιστών. Ό γραμματέας τού σοσιαλιστικού κόμματος Άνγκιλάνο, τόν όποιον θέλησα να έπισκεφθω, βρισκόταν στη φυλακή για δεκατέντε μέρες. Σε άλλη εποχή, ο Άνγκιλάνο για τό ίδιο πάπτωμα, θα καγόταν απλoύστατα έπί της πυλός.

Εντάξει, περιμένα απάντησ άπ' τούς Έλβετους φίλους μου, στους όποιους έχω γράψει για να φροντίσουν να έπιτραπή ή είσοδός μου στην Έλβετία. Συγγρηόνος άποστήθισα Ισπανικές λέξεις, κουβέντιασα με τόν Γκαμπιέ και έξοκεπτόμουν τά μουσεία.

Στις 9 Νοεμβρίου, ή ύπηρεσία της μικρής πανoνι, στην όποια ο Γκαμπιέ με είχε έγκαταστήσει, με προσκάλεσε με τωραγμένους χειρονομίες στο διάδρομο.

Έκει με περιμέναν δυο πλληκαράδες πού από τό ύψος τους φαινότανσαν από ένα μίλλι μακριά πoς ήταν άστυνομικοί. Άμέσως, χωρίς πολλές διατυπώσεις, με προσκάλεσαν να τούς ακολουθήσω. Πού; Πού άλλoυ παρά στη διέθυνσι της άστυνομίας;

Έκει μ' έβαλαν να καθίσω σε μιά γωνία.

— Όστε είμαι κρατούμενος; τούς ρώτησα.

— Ναι, για μιά-δυο ώρες, μού απάντησαν.

Είμωνα σ' αυτή τή γωνία χωρίς να κοιμηθω καθόλου έπί έπτά ώρες στη σειρά.

Στις ένννη τό βράδυ, με ώδήγησαν στο επάνω πάτωμα και με παρουσίασαν σ' ένα πλήθος άξιωματικών της άστυνομίας πού είχαν ύβρος θείων τού Όλμπου.

— Για ποιο λόγο λοιπόν με συλλάβατε; τούς ρώτησα.

Αυτή ή άπλή έρώτησι έφερε τούς Όλμπίους σε άμηχανία. Καθένας τους, με τή σειρά τόν, προσπάθησε να βρη μιά δικαιολογία. Ένας άπ' αυτούς πρόβαλε ως έπιχείρημα της συλληγείας μου τίς δυσκολίες πού έφερε ή ρωσική Κυβέρνησις στους ξένους πού ήθελαν να βγάλουν διαβατήρια για τή Ρωσία.

— Άν έξορτε, είπε ένας άλλος πού φαινόταν σάν να ήθελε να τραβήξ τή συμπάθειά μου, πόσα χρήματα ξοδεύουμε για να καταδιώκουμε τούς άναρχικούς μας!...

— Μά, συγγνώμη, τόν διέκοψα, δεν μπορώ έγω να είμαι συγγρηόνος ίπυέθυνος για ό,τι κάνουν ή ρωσική Κυβέρνησις και οι Ιασονοί άναρχοί!...

— Βέβαια!... Βέβαια!... είπε ο άστυνομικός. Σας συλλάβαμε μόνο για να δoσουμε ένα παράδειγμα!...

— Ποιός είνε ή ιδέας σας; με ρώτησε τέλος, ύστερ' από άρκετή σκέψη, ο άνώτερος άπ' όλους αυτούς τούς άστυνομικούς.

Τούς έξέθεσα τότε τίς ιδέες μου, άπλοποιώντας τις.

Ό άρχηγός, άφoύ ο διερχομείς τού μετέφρασε τά λόγια μου, μού είπε ότι έπρεπε να εγκαταλείψω τήν Ισπανία τό ταχύτερο και διότι μέχρι της άναχωρήσέας μου, ή άτομική μου έλευθερία θα ύπoστατο εκάστοι περιορισμός.

— Η ιδέας σας είνε πoύ πολύ προχωρημένες για τήν Ισπανία, μού είπε μιλώντας με όλη τού τήν ειλικρίνεια διά τού διερχομείως.

Και τά μεσάνυχτα, ένας άστυνομικός με παρέλαβε και με ώδήγησε στη φυλακή. Η φυλακή αυτή ήταν ένα κτίριο με πέντε πτέρυγες, ή καθέμιά από τίς όποιες είχε τέσσερα πατάματα. Σιδερένες σκάλες ώδηγούσαν σ' αυτά. Όλόγυρα απλώνoταν ή ξεχωριστή εκείνη νυχτερινή

σιωπή των φυλακών, μιά σιωπή βαρειά από άναθυμιάσεις κ' έφιάλτες. Λιγοστό ηλεκτρικό φως έλαμπε στους διαδρόμους...

Άφoύ μ' έρευνήσαν, μ' ώδήγησαν σ' ένα μεγάλο δωμάτιο πού μύριζε φοιχτά. Στην άκρη τού διακοτιού αυτόο βρισκόταν έν' άλλο κρεβάτι πού μ' άπείσας εκ τών προτέρων. Κι' ή πόρτα ξανάκλεισε πίσω μου...

Πόσες φορές δεν μού είχε συμβεί τό ίδιο πράγμα ως τότε;

Άνοιξα τό τζάμι τού παραθύρου πού βρισκόταν πίσω από τά σιδερένια κάγκελλα. Λιγος δροσερός άέρας με χτύπησε τότε... Χωρίς να γδυθώ, πλάνιασα στο κρεβάτι μου και σκεάστηκα με τό έπαυφόρι μου.

Τότε μονάχα κατάλαβα πόσο άνόητο ήταν αυτό πού μού συνέβαινε. Φυλακισμένος στη Μαδρίτη. Ούτε τό περιμένα ποτέ αυτό!... Η ρωσική άστυνομία είχε παίξει καλά τό ρόλο της... Φυλακισμένος στις «φυλακές-μοντέλλ» της Μαδρίτης!... Μοιροζόταν να σκάσω στα γέλια όσο τό συλληγιζόμουν αυτό, έπαλυνός καθώς ήμουν στο κρεβάτι μου... Καί, πραγματικά, γέλασα με τή καρδιά μου ως τή στιγμή πού άποκοιμήθηκα!...

Τήν άλλη μέρα, κατά τήν ώρα τού περιπάτου, οι άλλοι φυλακισμένοι για άδικήματα τού κοινού ποινικού δικαίου, μού έξήγησαν ότι σ' αυτή τή φυλακή ύπάρχαν δωμάτια πληρωόμενα και δωμάτια άωρεά.

Ό Τρότσκι ως άρχηγός τού Έρυθρού Στρατού.

Μιά κάμαρη πρώτης θέσεως παρεώρετο πoς μιάσημ πετσέτα τήν ήμέρα κ' της δεύτερας πoς μιά πετσέτα. Κάθε κρατούμενος είχε τό δικαίωμα να νοικιάσιν κάμαρη πρώτης ή δεύτερας θέσεως, μα κανείς δεν είχε τό δικαίωμα ν' άρννησ αυτήν πού τού παρεώρετο δωρεάν.

Η κάμαρη πού με είχαν κλείσει, ήταν πρώτης θέσεως. Ξαναρχισα τότε να γελώ μ' όλη μου τήν καρδιά. Μά στο κάτω-κάτω, τό πράγμα ήταν πολύ λογικό. Γιατί να ύπάρχη έσότης στη φυλακή μιάς κοινωνίας πού βασίζoταν ολόκληρη στην άνοστήσια;

Έπειτα από δυο χρόνια, ή τύχη, έντελώς άποροδοκία, με βρήκε να τόν έξοικονομώ. Κατά τό 1918, με πληροφόρησαν τηλεφωνικώς στο ύπαισιον των Στρατιωτικών ότι ο Μπατιέ, ο Μπατιέ ο Κεραυνός, βρισκόταν κρατούμενος σε μιά από τίς σιδερένιες φυλακές μας. Δεν μπορούσα να πιστέψω σ' αυτά μου. Κατόπιν έμαθα ότι ή Γαλλική Κυβέρνησις είχε άποστείλει τόν Μπατιέ μεταξύ των μελών της γαλλικής στρατιωτικής άποστολής, για κατα

(Γραμμένα από τόν ίδιο)

Τή μετεπομένη με ώδήγησαν στο άνθρωπο-μετροκό τμήμα και με παρακάλεσαν να βάλω τά δάχτυλά μου μέσα σε τυπογραφική μελάνη για να πάρουν τ' άποτυπώματά μου. Έγo όμως άρνήθηκα. Τότε άναγκάστηκαν να καταγγύουν στη βία, μα τό έκαναν αυτό με τή μεγαλειότητα εγγένεια. Έκείττα πoς τό μέρος τό παραθύρου, ένo ή άστυνομικός ύπάλληλος έβόμωσε με... άβρότητα στη μελάνη τά χέρια μου, τό ένα δάχτυλο κατόπιν τού άλλου και τά άποτύπωνε επάνω σε κόλλες χαρτιού.

Έπειτα μού είπαν να καθίσω και να βγάλω τά παπούτσια μου. Άρνήθηκα πάλι. Τό πράγμα μεπεροδυνάταν και οι άνθρωποι της άστυνομίας στριφογυρίζαν γύρω μου πολύ στενωφορημένοι. Στο τέλος, έντελώς άποροδοκία, με άφησαν ήσυχο και μού έπέτρεψαν να δo τόν Γκαμπιέ και τόν Άνγκιλάνο, ο όποιος μόλις τήν προηγούμενη μέρα είχε άποφυλακιστεί. Με πληροφόρησαν λοιπόν ότι είχαν κινήσει κάθε λιδο για να έπιτύχουν τήν άποφυλακίσι μου.

Κατόπιν, καθώς ξαναγυρίζα στο κελί μου, συνάντησα σ' ένα διάδρομο τόν Ιερέα τών φυλακών. Μού έξέφρασε τή συμπάθειά του ως καθολικού Ιερέως για τήν ειρηνοφιλία μου και πρόσθεσε σάν να ήθελε να με παρηγορήσιν: — Πασιέντσια! Πασιέντσια! (Ύπομονή).

Πράγματι, δεν είχα παρά να κάνω ύπομονή. Τό μεσημέρι της άλλης μέρας, ένας άστυνομικός ήρθε και με πληροφόρησε ότι τό ίδιο βράδυ θα έφευγα για τό Κάντις και με ρώτησε αν ήθελα να πληρώσω τό εισιτήριό μου. Άρνήθηκα κατηγορηματικά να πληρώσω τό αντίτιμο τού ταξιδιού.

Έτσι λοιπόν έκείνο τό βράδυ, φύγαμε άπ' τή Μαδρίτη για τό Κάντις, με τά έξοδα τού ταξιδιού εις βάρος τού βασιλέως της Ισπανίας. Οι άστυνομικοί πού με συνάδεναν δεν περιέβαλαν με κανένα μυστήριο τό ταξίδι μου. Άπεναντίας, διηγόντοσαν σ' όποιον ήθελε να τούς άκούσιν με χίλιες λεπτομέρειες τήν ιστορία μου. Με περιέγραφαν κολεκτιβικά, με τόν δικό τους όμοιο τρόπο: δεν ήμουν ούτε κλέφτης, ούτε παρασώσατης — έλεγαν — μιά ένas κύριος κ α θ ω σ π ο ρ ε ι π ο υ δεν είχε ιδέες... καθώς έπρεπε! Όλοι ζητούσαν να με παρηγορήσουν, διαβεβαιωνότας με ότι στο Κάντις τό κελια είνε πολύ καλό.

Σε μιά στιγμή ρώτησα τούς άστυνομικούς: — Πoς λοιπόν με άνακαλώσατε και με συλλάβατε;

— Είπε πολύ άπλό, μού απάντησαν. Λάβαμε τηλεγράφημα από τό Παρίσι...

Αυτό άκριβώς ύπονομούσαν κ' έγω. Η άστυνομική διένυσις της Μαδρίτης είχε λάβει από τήν άστυνομική διένυσι τών Παρισίων ένα τηλεγράφημα συντεταγμένο ως έξης: «Επαινήδυνος άναρχικός, όνομαζόμενος Λέων Ασέιθβους Τρότσκι, διήλθε τά γαλλοισπανικά σύνορα. Ξοκοπέει να εγκατασταθή στη Μαδρίτη».

Έτσι με περιμέναν μιά βδομάδα ολόκληρη στην Ισπανία. Όλ' αυτά ήταν έργα τού Γάλλου άστυνομικού Μπατιέ, ο όποιος ήταν πoύ στoύμενος της παρανομώσθησος των ύπόπτων. Ό Μπατιέ αυτός έξεχώριζε για τή βασανιστική του και τήν κτηνωδία του. Όταν με παρουσίασαν στο Παρίσι σ' αυτόν, μού μίλησε με τόνο, με τον όποιο δεν μού μίλησαν ποτέ ούτε οι χειρότεροι άξιωματικοί τού Τσαρού. Κι' έγω όμως τού απάντησα μ' άνάλογο τόνο, κ' όταν βγήκα άπ' τό γραφείο του, είδα τό βλέμμα του να χαφρώνεται επάνω μου γεμάτο μίσος.

Έπειτα από δυο χρόνια, ή τύχη, έντελώς άποροδοκία, με βρήκε να τόν έξοικονομώ.

Κατά τό 1918, με πληροφόρησαν τηλεφωνικώς στο ύπαισιον των Στρατιωτικών ότι ο Μπατιέ, ο Μπατιέ ο Κεραυνός, βρισκόταν κρατούμενος σε μιά από τίς σιδερένιες φυλακές μας. Δεν μπορούσα να πιστέψω σ' αυτά μου. Κατόπιν έμαθα ότι ή Γαλλική Κυβέρνησις είχε άποστείλει τόν Μπατιέ μεταξύ των μελών της γαλλικής στρατιωτικής άποστολής, για κατα

598

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΣΕΛΙΔ

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἀστέρες πᾶνε κι' ἔρχονται
στοῦ Περιελῆ τὴν πόλι,
στὰρ καὶ δεντέτες σερνισοὶ καὶ θη-
(λυκοί,
νὰ τοὺς προῖταντήσουν τρέχουν δ-
(λοι,
ὁ Τότος, ὁ Κοκὸς καὶ ἡ Κική,
σηκώνει ὁ ποδόγυρος παντιέρα
ἄνθη, φιλιὰ, ξητωκραυγὲς καὶ δω-
(ρα,
παίρνει ὁ νοῦς τῶν γυναικῶν ἄερα
κι' ἀναστατώνεται κάθε τρελλοθο-
(δώρα.
Ὁ Βίλλυ Φρίτς, ἡ Γκάμπο, ἡ Ντα-
(μιτά!...
Ὁ κάθε ντιστεγχεὺς πλέον λιγώνε-
(ται,
ζουρλαίνεται, τὴ σκούφια του πετᾷ
καὶ κομαρώνει κι' ὅλο καὶ κορδώνει-
(ται.
Καὶ μέσ', σὴν τόση τοῦ λαοῦ τὴν
(τρικυμία
χάνει τὰ πασχάλια τῆς ὥς κι' ἡ ἄ-
(στυνομία.
Πᾶς τὸ μεσημέρι στὸ ρηματοδικό
(σου
Τὸ βρίσκεις ἔρημο καὶ σκοτεινό.
Ἐστρωτο τὸ τραπέζι, κρὺν τὸ φα-
(γητό σου,
στυστὸ τὸ μαγειρεὶο καὶ ἀδειανό.
γιατί ξεσιπώθηκε τὸ θηλικό σου
καὶ πάει, μὲ μιὰ τῆς ἄλλης φίλη
νὰ ὑποδεχτοῦνε, λέει, τὸ Βίλλυ.
Μάτς! Μούτς! νὰ σὲ φιλήσω Φρίτς!
Στριμώχεται ἡ κυρία καὶ ζαλίζει-
(ται,
ἀνάθει καὶ κορδώνει... ἄχ! καί...
(φρίτς!...
Καὶ μπρὸς στὸ Βίλλυ τὸν ὄρατο ἔ-
(ξατιμίζεται.
Τοῦ σκίσανε τοῦ μαύρου τὸ μανίκι,
γιατί ἡ κάθε Τρελλοκατερίνα

τὸν λώλαναν, τὸν στρίμωξαν
(τὸν λυώσανε,
τὸν κόλλησαν στὸν τοῖχο, ἄχ,
(τί φρίκη!
Καὶ σὰν χαλκομανία τὸν σα-
(λῶσανε,
ἀπ' τὰ πολλὰ φιλιὰ, μὰ καὶ
(τὰ χάδια,
σοῦ σινεμά τῆς σάλας τὰ σκοτά-
(δι.
Ἡ μία τὸν φιλάει—ἄχ ἡδονή!
Τοῦ χώνει ἡ ἄλλη στὸ στόμα ἕνα
(μπουκέτο
κι' ἡ ἄλλη μὲ λαχτάρα ἀναφωνεῖ:
—Ἐλωσσα, ὦ μὲν ντιέ, σὰν σπαρ-
(ματσέτο!
Τὸν κωνηγᾶν ὥς τὴ «Μ. Βρεττα-
(νία»,
μπαίνουνε σὴν κρεββατοκάμαρά
(του,
καὶ πονθενὰ δὲν θορίζει ἡ συγία.
Ὁ Βίλλυ, ὁ καυμένος, συμφορὰ του!

—Γυναίκα, γύφνα πειά, κοπέ, στὸ
(σπίτι,
θὰ πάρω διαζύγιο. θὰ σὲ χωρίσω!
—Μὴ μοῦ μπαίνεις, σὲ παρακαλῶ,
(στὴ μύτη,
στάσου μιὰ στιγμή τὸ Βίλλυ νὰ φι-
(λήσω.
Καὶ τὸν φιλοῦνε, τὸν ρουφᾶν, τὸν
(πιπιλᾶνε,
τὸν τραβᾶνε, τὸν κάνουνε κουμάτια,
σὰν γλύκισμα. Θεέ μου, τὸν κυτ-
(τᾶνε
καὶ τὸν τρῶνε, ἡ θεορίες, μὲ τὰ μά-
(τια!
—Ἰλι λαμὰ σαβαχθανί! ὁ Βίλλυ
(κράζει,
μωρὲ γυναίκες εἶνε τοῦτες ἡ τσα-
(κάλια!
Τὸ χάλι του θωρεῖ κι' ἀναστενάζει,
μὰ τῶν Ἀτθῶδων πέφτουνε τὰ σά-
(λια
καὶ δόστου ἐπαθέσεις κι' ἐφορμή-
(σεις,
ποῦ εἶνε, μωρὲ γυνέ μου, νὰ σαστί-
(σης.
Ἔτσι ἔφυγε ὁ Φρίτς ἀπ' τὴν Ἀ-
(θήνα
σκισμένος, σαλιωμένος, φρίκη, χά-
(λια
γιατί ἡ κάθε Τρελλοκατερίνα

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Διὰ τὴν ἐκλογὴν μου εὐχαριστῶ με-
(γάτως,
ἀλλ' ὅμως, κύριοί μου, θὰ σᾶς πα-
(ρακαλέσω
νὰ ἔλθῃ βοηθός μου ὁ ἕνας καὶ ὁ
(ἄλλος,
ὅπως τοῦ προεδρείου τὰ ἔργα ἔκτε-
(λέσω.
Γνωρίζω μὲν τὰ χρῆ καὶ τὰ καθή-
(κοντά μου
ἀλλὰ συλλογισθῆτε καὶ τὰ γεράμα-
(τά μου.

Παρακαλῶ καμπόσους δῶ πέρα φω-
(νακλάδες
νὰ φέρωνται ὡς πρέπει καὶ ὡς ἂν.
(δρεῖς βουλευταί,
νὰ μὴν γλυκοκοιμῶνται στὰς ἔδρας
(σὰν πασάδες
καὶ οὔτε νὰ σκαλίζουν τὴ μύτη των,
(ποτέ,
διότι δὲν ἀρμίζει πρὸς ἄνδρας βου-
(ληφόρους
ν' ἀνοίγουν κάθε τόσο τῆς μύτης
(των τοὺς πόρους.

Παρακαλῶ πρὸς τοῦτοις τὴν οἶνα
(ν' ἀπομύσουν
μὲ τὸ μαντήλι πάντα καὶ δχι μὲ τὸ
(χέρι.
πρέπει τὰς ἐπαρχίας ἐδῶ νὰ λησμο-
(νήσουν
κι' οὔτε μαζὺ των νάχουν κοιμητοῦ-
(ρα ἢ μαχαίρι.
Πρέπει νὰ παύσῃ πλέον καὶ ἡ ὁ-
(κλοφορία
μέσ' στῆς Βουλῆς τὴ σάλα καὶ εἰς
(τὰ θεωρεῖα.

Παρακαλῶ πρὸς τοῦτοις τὰς προ-
(σφιλεῖς κυρίας
εἰς τῆς Βουλῆς τὸ πάλκο ποτὲ νὰ
(μὴ συγχάζουν,
διότι μὲ τὸ κόρτε καὶ τὰς κοκκετα-
(σῆας
πολλοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἔθνους
(ἔσελογάζουν
καὶ οὕτω παραλύουν καὶ τὰς συνε-
(σεις
τὸν ἔκανε μὲ τοῦτα καὶ μ' ἐκεῖνα
νὰ χάσῃ καὶ τ' αὐτὰ καὶ τὰ πα-
(σχάλια!...

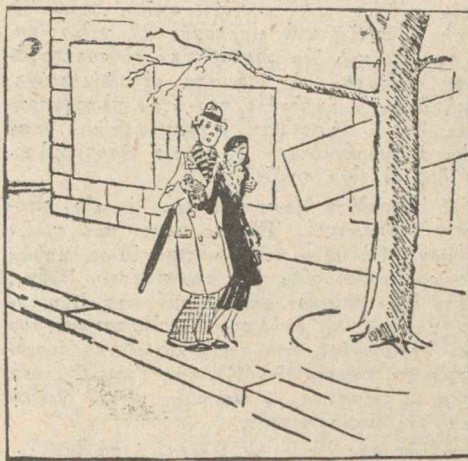
(δριάζεις
ἐνῶ τὸ ἔθνος τρέχει κρισίμους πε-
(ριστάσεις.

Παρακαλῶ συνάμα τῶν βουλευτῶν
(τὸ Σῶμα,
ξεχωριστὸ κονδύλι καὶ δι' ἐμὲ νὰ
(κάνῃ,
καὶ δώδεκα κοιδοῦνια νὰ μοῦ δο-
(θοῦν ἀκόμα
διότι ἕνα μόνον τ' αὐτιά μας δὲν
(τὰ φτάνει.
Κι' ἂν τὴν ὑπομονὴν μου μὲ κάμετε
(νὰ χάσω,
τὰ δώδεκα κοιδοῦνια ἐπάνω σας θὰ
(σπάσω.

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

Λέγε, ρέ κρὺν φαγητό,
ποῖός σου μαδάει τὸ μιστὸ
καὶ κάθε τέλος τοῦ μηνὸς πάει καὶ
(στόνε τοκάει;
Ἡ τάχα εἶνε ρετινιὰ,
αὐτὰ ποὺ λέει ἡ γειτονιά,
ἕνας χηρὸς μὲ δυὸ παιδιά, πὼς σοῦ
(τὸν ροκανίζει;
Σκέψου, γιὰ σὲ ποῦμαι φτωχός,
ἔρημος στὴ γῇ καὶ μοναχός,
δίχως κανένα ἐπάγγελμα, στὰ χέ-
(ρια, στὸ Θεό σου
κι' ἀπόμεινα ἀδειανὸς τουρβάς
καὶ χασομέρης ὁ χαλβάς,
γιὰ νὰ προσέχω τὴν τιμὴ καὶ τὸν
(ἐγωϊσμό σου!...
Καὶ νὰ ποῦ τώρα σουλοῦλοῦ,
πᾶς τὸ κομπόδεμα ἄλλου
καὶ νέους γράφεις ἔρωτες, στὰ ἔ-
(ρωτικά τεφτέρια...
Στὰ σύγκαλά σου ἔλα μωρή
κι' ὁ γυνὸς τοῦ Βάγγου τοῦ μπικροῦ
ἀκόνιζε, στὰ νειάτα του, διμοῦτσο-
(να μαχαίρια!...
Ὅσα κι' ἂν σὺ φάγα ψιλά
κι' ὅσο ἂν σοῦ φαίνονται πολλὰ,
κάνε τα σοῦμα, ὀνάλατη καὶ παγω-
(μένη σοῦτα,
νὰ δοῦμε, ρέ, τί σοῦ χρωστῶ,
τὴν πίστι σου καὶ τὸ Χριστὸ
ἂν βάλεις δίπλα τὰ φιλιὰ καὶ καπ-
(μοῦπες σοῦπα!...
Ο ΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἐκεῖνος.—Ἀγάπη μου, τί ἔ-
παθες καὶ τρόμαξες;...
Ἐκεῖνη, (μὲ φωνὴ σβυσμέ-
νη).—Νά... ἐκεῖ... ἐκεῖ ἀντίκρου, ὁ
κ. Κονδύλης!... Φοβάμαι!... Πᾶμε
νὰ φύγουμε!...

Ὁ μαρτυρικὸς σύζυγος.
Ἡ γυναίκα μου πάει νά... φιλήσῃ
τὸν Βίλλυ Φρίτς! Ἀς ἀγοκόφω τὴ
σοῦπα!...

Στὰ γραφεῖα τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μέ-
λωντος»:
Ὁ διευθυντής.—Τί δουλειὰ
ἔχεις στὸ ταχυδρομεῖο; Πρόκειται νὰ
στείλῃς καμμιὰ ἐπιταγή;
Ὁ συντάκτης.—Ὅχι, θὰ
πάω μιὰ στιγμή νὰ πάρω ἕνα κωντο-
λοφόρο, νὰ γράψω τὸ ἀρθρο μου!...